

புதிய செரிஸ்

கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டுக்கான இதழ்

சோல் 03 ஜூலை - செப்டம்பர்

விலை 50 ரூபா

ஜேகே
பா. அகிலன்
தர்சிகா தாமோதரன்
யதார்த்தன்
அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்
ஆதி பார்த்தீபன்
புஸ்பகாந்தன்
எஸ். சத்யதேவன்
ஜேம்சித்ஸமான்
அருண்மொழிவர்மன்
கோணங்கி
திசேரா
கிரிஷாந்த்

தொன்ம யாத்திரை

நடத்தல் - அறிதல் - கொண்டாடுதல்

விதை குழுமம் - அக்கினிச்சிறகுகள் - Jaffna Today

நாம் வாழும் சமூகத்தில் நிலவும் நீண்டநாட்களாக வழங்கப்பட்டுவரும் கதைகளும், புராணங்களும், வாய்மொழி இலக்கியங்களும் நம்பிக்கைகளும் வழக்காறுகளும் நிறைந்து இருக்கின்றன. அவை குறிப்பிடும் இடங்கள், அவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் மற்றும் மரபுச் சொத்துகளாக இருக்கின்ற கட்டடங்கள், இயற்கைப் பிரதேசங்கள், அழிவுக்குள்ளாகியும் எஞ்சியிருக்கும் பழைய இடங்கள் போன்றவற்றை நோக்கிய பயணங்கள் மேற்கொள்வதும் அவற்றைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதுமே இந்த தொன்ம யாத்திரையின் நோக்கம். மரபின் அழிப்பென்பது ஓர் இனத்தின் இருப்பையும் வரலாற்றையும் அழிப்பது. எனவே அதனை மீட்பதென்பது அதன் சந்ததிகளின் கடமை. காலனித்துவ காலத்தில் நிகழ்ந்த அழிப்பு நடவடிக்கைகளாலும், இயற்கையின் சீற்றத்தாலும், தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்த போரினாலும், அக்கறையினத்தாலும் அழிந்தவை போக சொற்ப அளவிலான நிலங்களும் மரங்களும் குளங்களும் ஏரிகளும் கட்டடங்களும் தமக்கென்ற வரலாற்றுக் காலகட்ட சாட்சியமாக நம்மிடம் எஞ்சி நிற்கின்றன. இவற்றைக் காப்பதும் பாதுகாப்பதும் பண்பாட்டு வரலாற்றுப் பின்புலத்துடன் அவற்றைப் பற்றி அறிந்துகொள்வதும் மிகவும் அவசியமானது. அத்துடன் பண்பாட்டு உற்பத்திகள், கைவினைகள், ஆற்றுகைகள் போன்ற சமூக அசைவியக்கத்தின் பேறுகளை நாம் அடையாளம் காணுதல் நமது காலகட்டத்தின் தேவையென உணருகிறோம். பெரும்பான்மை இனத்தின் புதிய அடையாள உருவாக்கங்கள் நிகழும் இக்கால கட்டத்தில் நமது தொன்மையை அறிதலும் கொண்டாடுதலும் நம்மிடம் இருக்கும் வலுவான எதிர்வைனையாற்றல் என்ற அடிப்படையில் நமது தொன்மங்களை புழக்கத்

திற்குறிய கொண்டாட்டத்திற்குரிய இடங்களாக மாற்றுவதற்கான ஒரு முன்னெடுப்பே தொன்ம யாத்திரை.

“அறிதல், பாதுகாத்தல், கொண்டாடுதல்” என்பதை தனது நோக்காகக் கொண்டுள்ள தொன்ம யாத்திரை, உரையாடல்களினூடாக தொன்ம யாத்திரைக்கான இடங்களைத் தேர்வு செய்வதையும், முன் கள ஆய்வொன்றினூடாக அவ்விடம் பற்றிய அடிப்படைத் தகவல்களைத் திரட்டுவதையும் பின்னர் குறித்த இடங்களிற்குப் பயணம் செய்து அங்கு திரட்டிய கள அனுபவங்களையும் தகவல்களையும், பதிவு செய்தலையும், பரவலாக்குவதையும் வழமையாகக் கொண்டுள்ளது. இச்செயற்பாடுகளுக்காக பிரத்தியேகமான இதழ் ஒன்றின் தேவை உணரப்பட்டதால், ஜூன் 2016 இல் இடம்பெற்ற நெடுந்தீவுக்கான தொன்ம யாத்திரையில் முதன் முதலாக “தொன்ம யாத்திரை” என்கிற இதழும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விதழ் இனிவரும் தொன்ம யாத்திரைகள் ஒவ்வொன்றின்போதும் மரபை அறிதலுக்கும் பாதுகாத்தலுக்குமான இதழாகத் தொடர்ந்து வெளிவரும். தொன்ம யாத்திரை தொடர்பான தொடர்ச்சியான இற்றைப்படுத்தல்களை அறிந்துகொள்ள <https://www.facebook.com/ThonmaYathirai> என்கிற முகநூல் பக்கத்தில் இணைந்திருங்கள்.

நன்றி.

விதை குழுமம் - அக்கினிச் சிறகுகள் - Jaffna Today

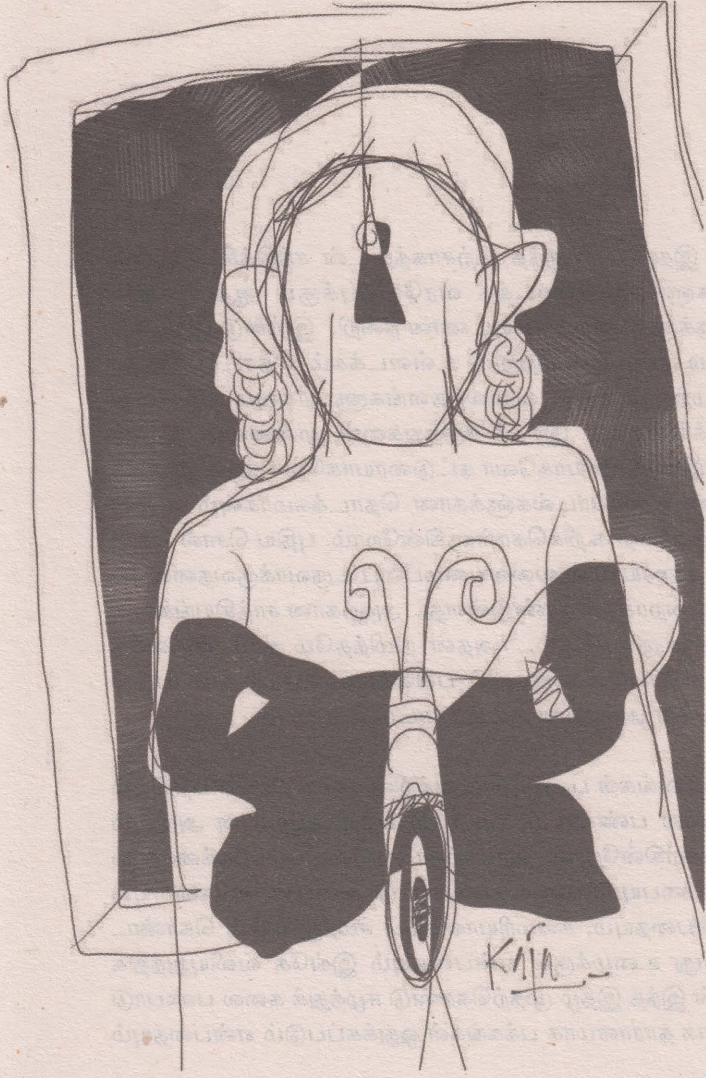
வணக்கம்

புதிய சொல்லின் மூன்றாவது இதழில் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் சந்திக்கின்றோம். எமது முதல் இரண்டு இதழ்களுக்கும் கிடைத்த வரவேற்புக்கும் ஆதரவுக்கும் ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களுக்கும் தோழமையுடனான நன்றி. இரண்டு இதழ்கள் தொடர்பாகவும் அவற்றின் வடிவமைப்பு மற்றும் உள்ளடக்கம் தொடர்பாகவும் நேரடியாகவும், மின்னஞ்சல் மற்றும் சமூக வலைத்தளங்களுடாகவும் பல்வேறு கருத்துகள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் கருத்துகளை முன்வைப்பவர்கள் அவற்றை எழுத்துவடிவிலான எதிர்வினையாகவோ கட்டுரையாகவோ தருவது ஆக்க பூர்வமாக அமைவதோடு முரண் உரையாடல்களுக்கான தொடக்கமாகவும் அவை அமையும் என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை கூறிக்கொள்ளுகின்றோம். புதிய சொல் கலை இலக்கியப் பரிவர்த்தனைக்கான உரையாடல் வலையமைப்பை உருவாக்குவதனையே தனது முதன்மை நோக்குகளில் ஒன்றாகக் கொண்டுள்ளது. அதற்கான சாத்தியங்களை இவ்வாறான உரையாடல்களே உருவாக்கும். அதன் நிமித்தமே நாம் ஒருவரிட்கேள்விகளும் அவற்றுக்கு வழங்கப்படும் ஒருவரிடப் பதில்களுமாக பரிமாறப்படும் அபிப்பிராயங்களை எதிர்மறையான அம்சமாக சுட்டிக்காட்டுகின்றோம்.

எமக்கான கலை, பண்பாட்டு வடிவங்கள் பற்றியும் அவற்றின் சாத்தியங்கள் பற்றியும் பேச முற்படும்போது எமது கலை பண்பாட்டு வரலாறு பற்றி ஆழமான அறிவும் தேடலும் முக்கியம் என்பதாக உணர்கின்றோம். வரலாற்றும் பார்வையும், பிரக்ஞையும் கொண்ட ஒரு சமூகமே தனது மரபையும், கலை, பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் கம்பீரமாக முன்னெடுக்கும் என்பதையும், சுயமரியாதையும் சமத்துவமும் கொண்ட சமுதாயத்தை உருவாக்க அயராது உழைக்கும் என்பதையும் இங்கே வலியுறுத்திக் கூறுகின்றோம். புதிய சொல்லின் இந்த இதழ் முதற்கொண்டு ஈழத்துக் கலை பண்பாடு வரலாறு சார்ந்த விடயங்களுக்காக தாராளமாக பக்கங்கள் ஒதுக்கப்படும் என்பதையும் கூறிக்கொள்கின்றோம்.

எம்மால் இயன்ற முயற்சிகளை எடுத்துத் புதிய சொல்லின் இரண்டாவது இதழிலும் எழுத்துப் பிழைகளும் இலக்கணப் பிழைகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன என்பதை வருத்தத்துடன் குறிப்பிடவேண்டியிருக்கின்றது. புதிய சொல்லுக்கான தொழில்முறையான மெய்ப்புப் பார்ப்பவர் ஒருவரை கண்டறிவதற்காக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டும் அது இதுவரை சாத்தியமாகவில்லை. எமக்கான பதிப்புத்துறையின் வளர்ச்சியும் அந்த நூல்களை சந்தைப்படுத்துவதற்கான வலைத்தொடர்பு விருத்தி செய்யப்படுவதுமே பதிப்புத்துறை சார்ந்த தொழில்முறையாளர்கள் பெருகுவதை ஊக்குவிக்கும். அதற்கான முயற்சிகளிலும் நாம் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றோம்.

புதிய சொல்லின் மூன்றாவது இதழின் ஊடாக எமக்கிடையிலான உரையாடலை ஆரம்பித்து வைக்கின்றோம். உரையாடல் தொடரட்டும்.

மெல்வூவு

ஜேகே

அன்றைக்கு அந்தப்பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் வீட்டுக்குத் துவாரகா சென்றபோது நேரம் ஏழைத்தாண்டியிருந்தது. கதையை ஆரம்பித்த தேவகி, சற்று நிறுத்திவிட்டு குரொப் பண்ணிவைத்திருந்த ஸ்கிரீன்ஷொட்டை மீண்டும் எடுத்துப்பார்த்தாள். சுதர்சன் இராஜேஸ்வரன். முதல் கொமெண்ட். அவள் ஸ்டேட்ஸ் போட்டு இரண்டே நிமிடங்களில் போட்டிருக்கிறான். எல்லாமே ஜனவரி எட்டிலிருந்தே ஆரம்பித்தது. இரட்டை முகமூடி. ஹிப்போகிரிட். இதை வெளிப்படையாக எழுதுவதால் அவளுக்கு என்ன அவமானம்? எதுவுமே இல்லை. அவள் என்ன தவறு செய்தாள்? என்ன மண்ணுக்காக அவள் துவாரகா என்ற பெயரில் எழுதவேண்டும் புனைவு என்று சொல்லிப் பிணைந்து கொண்டிருக்கவேண்டும்?

ஒரு முடிவெடுத்தவளாய் குரொப் பண்ணிய படத்தை வேர்ட் டொக்கியுமெண்டில் பேஸ்ட் பண்ணிவிட்டுத் தேவகி மீண்டும் எழுத ஆரம்பித்தாள்

தேவகி தேவராஜ்

மானிப்பாயில் ஒரு பாடசாலை மாணவிமீது பாலியல் வன்முறை நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளதாக தகவல் வந்திருக்கிறது. பாதிக்கப்பட்ட குடும்பத்தைச் சந்திக்கச் சென்றுகொண்டிருக்கிறேன். கிரியினலை விரைவில் வெளிக்கொணர்வோம். Hearts and minds are with the girl.

Like · Comment · Jan 8, 2015 at 6.43pm ·

👍 சுதர்சன் இராஜேஸ்வரன், சரண்யா சிற்றம்பலம் and 289 others ...

சுதர்சன் இராஜேஸ்வரன் Bravo, you have our fullest support.

Jan 8, 2015 at 6.45 · Like · 👍 2

Sureka Selvaraja Good on you girl. Proud of you.

Jan 8, 2015 at 6.50 · Like · 👍 2

ஜனவரி எட்டு, 2015 இலிருந்துதான் இந்தக்கதை ஆரம்பித்தது. அன்றைக்கு அந்தப்பாதிக்கப்பட்ட மாணவியின் வீட்டுக்குத் தேவகி சென்றபோது நேரம் ஏழைத்தாண்டியிருந்தது. வீட்டினுள் லைட் எதுவும் எரியவில்லை. கேற்றடியில் நின்று இவள் கூப்பிட்டதும் பெண்ணுடைய தாய் மாத்திரமே வெளியே வந்தார். வந்த விசயத்தைச் சொன்னதும் தயங்கியபடியே உள்ளே அனுமதித்தார். கொஞ்சநேரத்துக்கு இருவரும் எதுவுமே பேசவில்லை.

இவள் மெதுவாகப் பேசக்கொடுத்தாள்.

“மகள் இப்ப எப்பிடி இருக்கிறா? அவ்வோட ஒருக்காக் கதைக்கலாமா?”

“அவள் இப்ப ஆரோடையும் கதைக்கிற நிலமையில இல்லை”

வெடுக்கென்று பதில் வந்தது. மீண்டும் அமைதியானார்கள். தாயார் லேஞ்சியால் மூக்கை அடிக்கடிச் சீறிக்கொண்டிருந்தார். அன்று முழுவதும் தாயும் மகளும் அரற்றிக்கொண்டிருந்திருப்பார்கள். வாக்குவாதப்பட்டிருப்பார்கள். ஆளுக்காள் குறை கூறியிருப்பார்கள். அத்தனையும் தீர்ந்துபோனபின்னர் இருவருமே தனித்தனியேயிருந்து அழுதிருப்பார்கள். தேவகிக்கு ஓரளவுக்குப் புரிந்ததுதான்.

“அதில்லையம்மா ... சின்னப்பிள்ளை. உடம்புல, மனசளவில எந்தப்பாதிப்பும் வராமப் பாக்கவேணும். முதலில் அது முக்கியம். நீங்கள் என்னை நம்பலாம். இதுக்காகத்தான் ...”

“ஒண்டும் வேண்டாம் பிள்ளை. பெத்த எனக்குத்தெரியாதா? அவளுக்கு என்ன வைத்தியம் தேவை என்று நான் பாத்துக்கொள்ளுறேன். பிரச்சனையைப் பெரிசாக்காமா இப்பிடியே விட்டிடும்.”

இதேதான். திரும்பத்திரும்ப இதுதான் நடக்கிறது. ஒவ்வொரு பிரச்சனையின்போதும் இதே கோடுதான் கீறப்படுகிறது. தேவகிக்குத் தன்மீதே கழிவிரக்கம் எட்டிப்பார்த்தது. இதனை எப்படிக்கையாள்வது? பேச்சை மாற்றினாள்.

“உங்களுக்கும் அவனை முந்தியே தெரியுமா? பழக்கமா?”

அவர் கொட்ட ஆரம்பித்தார்.

“எனக்கெங்க பிள்ள தெரியும்? இவள் படிக்கப்போறாள் எண்டல்லோ நம்பியிருந்தனான். சாமியறைக்கூரை ஒழுக்கு, திருத்தோணும் என்று வச்சிருந்த காசை நாசமறுந்த இந்த ஹாண்ட்போனுக்குக் குடுத்ததுதான் பிழையாப் போட்டுது. படிக்கிறன் என்று போயிட்டு அவனோட படம் எல்லாம் போய்ப்பார்த்த கதையை இப்பத்தான் சொல்லுறான். சனியன் பிடிச்சவள்”

என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை உய்த்தறிவது தேவகிக்கு அவ்வளவு கடினமாகவிருக்கவில்லை. கடந்த இரண்டுமாதங்களில் மாத்திரம் இது ஏழாவது சம்பவம். பாடசாலை மாணவியர் மீதான துஷ்பிரயோகம். பணம் பொருட்களால் ஆசை காட்டி, போதைமருந்தைக் கலந்துகொடுத்து,

அவமானப்படுத்துவேன் என்று மிரட்டி, அதிகாரத்தைக்காட்டி, சமயங்களில் அவர்களுக்குக் கிடைக்காத அன்பினைக் கொடுக்கிறேன் என்று நடித்து என ஆயிரத்தெட்டு வழிகள் இருக்கின்றன. குறுந்தகவல், தொலைபேசி அழைப்பு, சந்தித்துப்பேசுதல், தனிமை கிடைத்தால் சின்னச் சின்ன சில்மிஷங்கள் என்று ஆரம்பித்து பின்னர் தெளிவாகத் திட்டமிட்டு உடலுறவுவரைக்கும் இட்டுச்செல்வது. எல்லாமே முடிந்தபின்னர் வெளியில் சொல்லக்கூடாது என்று மிரட்டுவது. தொன்றுதொட்டு புத்தகங்களிலும் காட்சி ஊடகங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் செவி வழியாகவும் வாசித்தும் பார்த்தும் கேட்டும் அறிந்த விடயங்கள்தான். ஆனாலும் நின்றபாடில்லை. இப்போதெல்லாம் எங்கெங்கோ இடம்பெற்ற நம்பமுடியாத செய்திகள் நம் வீட்டிலுள்ளேயே உருவாக ஆரம்பித்துவிட்டன. நாமறிந்த, நம்மோடு வாழுகின்ற மனிதர்களுக்கே இடம்பெறத்தொடங்கிவிட்டன. இந்த “நாமாக” எந்தக்காலத்திலும் யாரோ சில மனிதர்கள் இருந்து வருந்தியிருப்பார்களே என்ற யதார்த்தமும் தேவகிக்கு உறுத்தியது.

“அம்மா, இதில உங்கட மகளைக் குற்றம் சொல்லாதீங்கள். போன் வச்சிருக்கிறதும் சிநேகிதம் வச்சிருக்கிறதும் அவவினர் உரிமை. இதில ஆம்பிள்ளை என்ன, பொம்பிள்ளை என்ன. சில நாய்கள் செய்யிற வேலைக்காக எங்கட பிள்ளைய வீட்டுக்குள்ள முடக்கிறதே? பொம்பிள்ளைப்பிள்ளைகள் எண்டா ஈலியா நாக்கு வழிக்கலாம் என்று நினைக்கிறினம் சிலபேர்.”

அந்தம்மா குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தார்.

“பாவம் சின்னப்பிள்ளை, மாட்டன் மாட்டன் எண்டுதான் சொல்லியிருக்கிறான். அவன் விடேல்ல. பயந்துபோயிட்டான். விசயம் தெரியாத படிக்கிற பிள்ளையை மயக்கி ... அறுவான்”

நிச்சமான பாலியல் வல்லுறவு இது. அதுவும் பாடசாலை மாணவியீது. ஆனால் வெளியே எதுவுமே தெரியப்போவதில்லை. எவருமே கரிசனை எடுக்கப்போவதில்லை. வல்லுறவு செய்து வெட்டிக் கொண்டு புதைத்தால்தான் இவர்களுக்குச் செய்தி. ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதற்குத் தகுதியான சம்பவம். இல்லாவிட்டால் சட்டம் பார்த்துக்கொள்ளும் என்று விட்டுவிடுவார்கள். பாதிக்கப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களோ சமூகத்துக்கு அஞ்சி கடவுள் பார்த்துக் கொள்வார் என்று ஒதுங்கிவிடுவார்கள்.

“அம்மா. இதை இப்பிடையே விடப்போறதில்லை.

விடவும்கூடாது. முதலில் மகளுக்கு என்ன தேவையோ அதச்செய்வம். கவுன்சிலிங், உடல் பரிசோதனை என்று எல்லாமே ...”

“ஒண்டுமே வேண்டாம். எண்ட பிள்ள உயிரோட இருக்கிறதே பெரியவிஷயம். அவள் ரெண்டுநாளில தெளிஞ்சிடுவாள். அம்மாளுக்கு நேர்த்தி வச்சிருக்கிறன். நீங்கள் தயவுசெஞ்சு உள்ளதையும் போட்டுடைக்காமல் நடையைக் கட்டுங்கள். வெளிய தெரிஞ்சா நாங்கள் தலையெடுக்கமுடியாது”

“இல்லை... அவனை இப்பிடையே விட்டிட்டா நாளைக்கு இன்னும் நாலு பிள்ளைகளை அந்த நாய் ...”

தேவகி சொல்லவும் அவர் அழுதுகொண்டே புலம்பினார்.

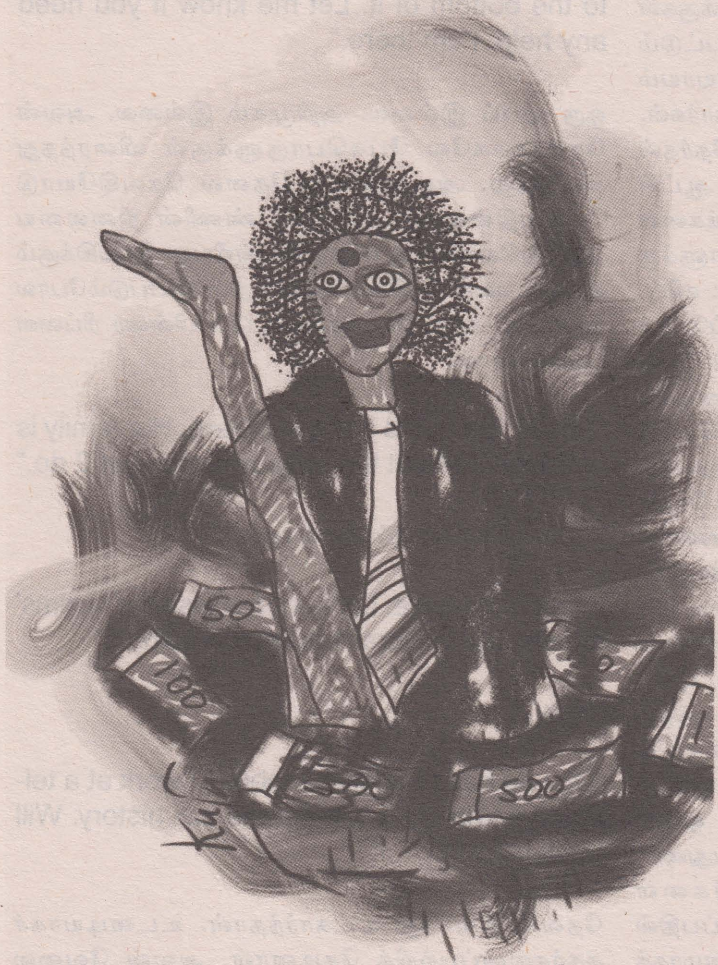
“விளங்குது பிள்ளை. ஆனா எங்களிட்ட சத்தி இல்ல. எங்கட குடும்பத்துக்கு இந்தப் போராட்டம் எல்லாம் சரிவராது. ஆம்பிளை இல்லாத வீடு. விஷயம் வெளியில தெரிஞ்சா இருக்கிற புடவைக்கடை வேலையும் போயிடும். பிள்ளைக்கு பள்ளிக்கூடத்தில சேரட்டிபிகட் குடுத்திடுவினம். அவளிண்ட படிப்பை நம்பித்தான் நான் இருக்கிறன். இந்த வருஷம் அவள் சோதினை எடுக்கோணும். எல்லாமே சீரழிஞ்சுபோயிடும். அவன் எல்லாத்தையும் தெரிஞ்சு தான் சேட்டை விட்டிருக்கிறான். நாங்கள் பிரச்சனையைப் பெரிசாக்கி பொலிசுக்குப்போய் நாளைக்கு நடுராத்திரியில வந்து அவங்கள் கல்லெறிஞ்சால் ஆரு கேக்கிறது? அயலட்டம் எல்லாம் வீட்டுக்கையே அண்டாது. பெடியள் எல்லாம் அவளை ஒருமாதிரிப் பார்ப்பாங்கள். பிள்ளைண்ட வாழ்க்கையே சீரழிஞ்சிடும். இருக்கிற பிரச்சனை போதும். அவள் விசர்த்தனமா உமக்கு அறிவிச்சிட்டாள். விளக்கம் இல்லாத பெட்டை. நீங்கள் போயிடுங்கோ. இஞ்ச ஒண்டுமே நடக்கேல்ல. தயவு செஞ்சு போயிடுங்கோ.”

எதுவும் பேசத்தோன்றாமல் தேவகி முற்றத்தைத் திரும்பிப்பார்த்தாள். வீதியால் வாகனங்களும் மோட்டார்சைக்கிள்களும் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. ஒரு நோஞ்சான் நாய் ஒன்று கேற்றடியில் இவள் வந்திருக்கின்ற சிலமனே இல்லாமல் முற்றத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது.

கோழிக்கூடு சாத்திக்கிடந்ததால் அருகிலிருந்த நெல்லி மரக்கிளைகளில் கோழிகள் குறண்டிக்கொண்டு அடிக் கடி செட்டைகளை உதறியபடி உட்கார்ந்திருந்தன. உலகம் எந்தப் பிரக்களையுமின்றி தன்பாட்டில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அசட்டையினம்மீது தேவகிக்குக்

கோபம் கோபமாக வந்தது. வீதியால் செல்கின்ற ஒரு மோட்டார் சைக்கிளை மறித்து, உனக்கென்ன அப்படி அவசரம்? இங்கே இந்த வீட்டிலே ஒரு தாயும் மகனும் அழுதுகொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பாடசாலை மாணவியை ஒருவன் கொடுமைப்படுத்தியிருக்கிறான், நீ அப்படி எங்கே அவசரமாக ஓடுகிறாய்? என்று கேட்கவேண்டும்போல இருந்தது.

அந்தம்மா தலையைக்குனிந்தவாறே அவ்வப்போது மூக்கைச்சீறிக்கொண்டும் தனக்குள் என்னவோ புறுபுறுத்துக்கொண்டும் இருந்தார். மொத்தவீட்டையும் இருள் நிரவியிருந்தது. தேவகி எழுந்துசென்று லைட்டைப்போட்டாள். வருடக்கணக்கில் பூச்சுக் காணாத வீடு. சுவரில் எப்போதோ இறந்த அந்தத்தாயாரின் கணவர்படம். அதில் முந்தைய தினம் வைக்கப்பட்டிருந்த செவ்வரத்தம்பூ வாடிக் கிடந்தது. வீட்டின் தரை குண்டுங்குழியுமாக பொழிந்துகிடந்தது. ஒரு லேடெஸ் சைக்கிள் காற்றுப்போய் நின்றுது. காய்ந்து உதிரும் நிலையில் வாசலில் மாவிலைத்தோரணம்.

தேதி கிழிக்கப்படாத மெய்கண்டான் கலண்டர். வரவேற்பறை மேசை முழுதும் நிரம்பியிருந்த கொப்பி புத்தகங்கள்.

மிக எளிமையான, ஏழ்மைக்கும் மத்தியதரத்துக்கு மிடையில் அல்லாடும், படிப்பே வாழ்வு என்று எண்ணுகின்ற சராசரி ஒற்றைத்தாய்க் குடும்பம். அன்றாடச் சீவியம் அந்தம்மா புடவைக்கடையில் செய்கின்ற ரிசீட்போடும் வேலையிலேயே ஓடுகின்றது. இவர்களுக்கு இப்படியான அதிர்வுகளை எதிர்கொள்ளும் சக்தி இல்லை. அயலட்டமும் அவ்வளவு நன்றாயில்லை. பக்கத்துவீட்டுக்காரி அரை மணித்தியாலமாக மாமரத்தடியில் நசுக்கிடாமல் நிற்பதை தேவகி கவனித்தேயிருந்தாள். எதிர்த்தவீட்டில் ஏதோ ஒரு மெசின் சத்தம். எதுவுமே சரியில்லை. பிள்ளையின் பெயரை நாறடித்துவிடுவார்கள். விஷயம் வெளியில் வந்தால் சுற்று வட்டாரம், சில்லறைக்கடைகள், சலூன், பேஸ்புக், நியூயப்னா என்று ஆளாளுக்கு உண்டு இல்லை ஆக்கிவிடுவார்கள். போராடுகிறோம் என்று அவளின் பெயரையும் படத்தையும் போட்டு சாகடிப்பார்கள். பொறுமையாக இருப்பதே உசிதம். இப்போதைக்கு எதுவுமே செய்ய முடியாது. பிள்ளையைச் சந்திப்பதற்கும், தாயார் அனுமதிக்கப்போவதில்லை. ஒரு கிழமை, பத்து நாள்களில் மீண்டும் வந்து பார்க்கவேண்டும். தேவகி பெருமூச்சுடன் எழுந்தாள்.

“சரியம்மா ... பிள்ளையை முதலில் நம்பிக்கையான டொக்டரிட்ட கொண்டு போய்க்காட்டுங்கோ. எனக்குத்தெரிஞ்ச டொக்டர் ஓராள் இருக்கிறா. பிரச்சனையில்லாதவ. இது எண்ட நம்பர். எதுவும் தேவை எண்டால் கோல் பண்ணுங்கோ, எதுக்கும் பயப்படாதீங்கோ. பயப்படவேண்டியது நீங்கள் இல்லை. பிழை விட்டது உங்கட மகள் இல்லை. அதை ஒருக்காலும் மறந்திடாதீங்கோ. நடந்ததை விட, இப்பிடி நடந்துட்டுதே என்ற உணர்ச்சி தான் பிள்ளையை உருக்குலைக்கும். குத்திக்காட்டாதீங்கோ. தனிய விடவேண்டாம்... நான் பிள்ளையோட ரெண்டு நிமிஷம், ரெண்டே நிமிஷம் நேர்ல கதைச்சால் ...”

“போயிட்டுவாங்கோ தங்கச்சி ... நாங்கள் பாத்துக்கொள்ளறம்”

தேவகிக்கு இயலாமையின் வெம்மை முகத்தில் அடித்தது. ஒரு சிறுபெண்ணுக்கும் தாய்க்கும் அவள் உதவி தேவையாயிருக்கிறது. கொடுக்கமுடியவில்லை. அவளுடைய தாயே அதைத்தடுக்கிறாள். முன்னே நீளுகின்ற தூரம் மிரட்டியது. பயணம் செய்யச்செய்ய மேலும் மேலும் தூரம் நீண்டுகொண்டே சென்றது. ஒவ்வொருத்தராகப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டே இருக்கையில் முன்னே சிறு அடி எடுத்து வைக்கவே மூச்சிறைத்தது. எப்படிச் சென்றடையப்போகிறோம்? தேவகி வேறு எதையுமே பேசத்தோணாமல் ஸ்கூட்டியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டாள். நேரே வீட்டுக்குப்போக மனமில்லாமல் வழியிலிருந்த தேத்தண்ணிக்கடையில் ஸ்கூட்டியை நிறுத்தினாள்.

“தம்பி சீனி இல்லாமல் ஒரு டி போடும். வடை இப்ப பொரிச்சது இருக்கா?”

ஹெல் மட்டை மேசையில் வைத்து விட்டு கடைக்காரத்தம்பி கொண்டுவந்த வடையைக் கடித்த படியே போனை எடுத்துச் செக் பண்ணினாள். மாலையில் போட்டிருந்த ஸ்டேடசுக்கு லைக்குகள் குவிந்திருந்தன. ஷிட். ஆளாளுக்குக் கோபப்படும் தேவகியின் துணிச்சலைப் பாராட்டியும் நியாயம் வேண்டியும் கொமெண்டுகள் போட்டிருந்தார்கள். ஷிட். டைம்லைன் முழுதும் அன்றைய தேர்தல் செய்தியாகவேயிருந்தது. கொடுங்கோல் ஆட்சி ஒழிகிறது என்றார்கள். ஷிட். இனியும் மக்களை ஏமாற்றமுடியாது என்றார்கள். ஷிட். ஆளாளுக்கு அரசியல் ஆய்வாளர்களாக மாறியிருந்தார்கள். ஷிட். மாற்றம் என்றார்கள். மென்வலு மூலம் சாதிப்போம் என்றார்கள். சிலர் மீம்ஸ் போட்டிருந்தார்கள். சிலர் இலக்கியம் பேசினார்கள். புதிதாய்த் திருமணமான தம்பதி ஒன்று இறுக்கமாக அணைத்தபடி செல்பி எடுத்துப்போட்டிருந்தது. தேவகி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு ஷிட் சொன்னாள். இருபது புதிய பேஸ்புக் மெசேஜுகள் வந்திருந்தன. மேய்ந்தாள். அநேகமானவை வழமையான “ஹாய்”, “ஆர் யூ புறம் இடைக்காடு?”, “எந்த ஸ்கூல்?” ரகமாகவே இருந்தன. ஒரே அநாமதேய எக்கவுண்டுகள் ஆணுறுப்பு, போர்ன் படங்களை அனுப்பியிருந்தன. தேவகி எவரையுமே புளக் செய்வதில்லை. மாதாமாதம் முழு லிஸ்டையும் எடுத்து சைபர் கிரைம் டிவிஷனுக்கு அனுப்பிவிடுவாள். படம் அனுப்புபவர்கள் கொஞ்சப்பேர். அனுப்பாமல் மனதுக்குள்ளேயே நினைத்துக்கொள்பவர்கள் பலர். ஒன்று பாலியல் வல்லுறவு என்றால் மற்றையது சுயமைதுனம். வெறுப்பாக விருந்தது. கருங்கற்சுவர்களை தலையால் முட்டி மோதிக்கொண்டேயிருப்பதில் வலி கொல்லுகிறது. எல்லாமே போலித்தனமாகத் தெரிந்தது. பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணுக்கு ஒரு

ஆறுதல்சொல்லக்கூட இங்கே முடியவில்லை.

தன் அறைக்கு வெளியே கூட அவளால் வரமுடியவில்லை. வன்முறையைச் செய்தவனோ எந்தக் குற்றவுணர்ச்சியுமில்லாமல் எங்கேயாவது குடித்துக்கொண்டிருக்கலாம். பிறகெதற்கு இத்தனை அலைச்சலும் போராட்டமும்?

தேவகி விட்டேத்தியாகத் தொடர்ந்து தேநீரை அருந்திக்கொண்டு மெசேஜுகளைத் தட்டிக் கொண்டுபோகையில்தான் சுதர்சனுடைய மெசேஜ் கண்ணில் மாட்டியது. சுதர்சன் சமீபத்திய முகநூல் அறிமுகம். தினமும் காலை தேவகியினுடைய பழைய படங்களையும் போஸ்ட்டுகளையும் லைக் பண்ணுவதைக் கடந்த இரண்டு வாரங்களாகச் செய்து கொண்டிருப்பவன். கூடிய சீக்கிரமே அவனிடமிருந்து ஒரு மெசேஜ் வரப்போவது தெரிந்ததுதான். வந்துவிட்டது. திறந்தாள்.

“What happened? Is she safe? We should get to the bottom of it. Let me know if you need any help. I am there.”

ஒரு ஹாய் இல்லை. அறிமுகம் இல்லை. அவன் நேரடியாகவே பேசுபொருளுக்குள் விரைந்தது கவர்ந்தது. அவனுடைய தேவை தேவகியோடு பேசுவதில்லை, அந்தப்பெண்ணின் நிலையை அறிந்துகொள்வதே என்று தோன்றியது. தேவகிக்கும் யாரோடாவது பேசினால் மனம் நிம்மதிப்படும்போல இருந்தது. சற்று யோசித்துவிட்டுப் பின்னர் ரிப்ளை பண்ணினாள்.

“She is, but this is going nowhere. Her family is concerned about the privacy. Donno wt 2 do.”

உடனடியாகவே ரிப்ளை வந்தது.

“Understandable. Let’s not disclose the victims’ details. But will crack down the culprits”

“How?”

“Do you have the girl’s mobile? I work at a telcom company. I can get the call history. Will track it down”

தேவகி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். உடனடியாகச் சுதர்சனைப்பற்றித் தேடினாள். அவன் வேலை செய்யும் இடத்தை லிங்க்டின் இணையத்தளம்

உறுதிப்படுத்தியது. கூடவே இரண்டு பேர் அவனை இம்மை மறுமை இல்லாமல் பாராட்டி ரெக்கமண்ட் பண்ணியிருந்தார்கள். பேஸ்புக்கில் இருநூறு மியூச்சுவல் பிரண்ட்ஸ் இருந்தார்கள். படத்தில் சாந்தமானவனாகத் தெரிந்தான். இவனை நம்பலாமென்று தோன்றியது. அந்தப்பிள்ளை கடந்த இருவாரங்களில் யார் யாருடன் பேசினாள் என்பதை அறிந்துவிட்டால் அந்த நாய் யாரென்று கண்டுபிடித்து விடலாம். இது சாத்தியப்படும்போலத் தெரிந்தது. பொலிசுக்குப் போகவேண்டாம். குடும்பத்திடமிருந்து கொம்பிளைன் வேண்டுமென்பார்கள். ஆள் யாரெண்டு முதலில் கண்டுபிடிக்கலாம். பின்னர் வேண்டுமானால் ஓஐசியிடம் இரகசியமாக பேசிக் கவனிக்கச் சொல்லலாம். தனியே இரவில் செல்லும்போது இரண்டு தட்டு தட்டச்சொல்லலாம். சட்டமெல்லாம் இந்த நாய்களுக்குச் சரிப்பட்டுவராது. தேவகி தாமதிக்காமல் சுதர்சனுக்கு மெசேஜ் பண்ணினாள்.

Are you sure? Can we really do this?

சட் பண்ணினார்கள். போகும்வழியில் போன் வைப்ரேட் பண்ண சம்பியன் வீதியில் பைக்கை நிறுத்திவிட்டு தேவகி மெசேஜ் செக் பண்ணினாள். புதிதாக ஒரு உற்சாகம் அவளைத் தொற்றிக்கொண்டது. அன்று முழுதும் சட் பண்ணிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். சுதர்சன் வழியவில்லை. தவறாக எதுவுமே பேச வில்லை. பேசியது எல்லாமே பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணைப்பற்றித்தான். என்ன செய்யலாம்? என்ன செய்யமுடியாது? எதுவெதுவெல்லாம் பாலியல் வல்லுறவுக்குள் அடங்கும்? குட் டச், பாட் டச். எல்லாமே. சுதர்சனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. லிங்க் லிங்காக அனுப்பினான். தெரியாததைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும் பக்குவமும் அவனுக்கு இருந்தது. அடுத்தநாளே தொலைபேசியில் பேசிவிட்டார்கள். மூன்றாம் நாள் மாலை சுதர்சன் கோல் ஹிஸ்ட்ரியோடு வீட்டுக்கே வந்துவிட்டான்.

எல்லாமாக நாற்பது பக்கங்கள். ஒரே நம்பர். பேசு பேசென்று பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணோடு அவளை ஏமாற்றியவன் பேசியிருக்கிறான்.

“யாரெண்டு செக் பண்ணினீங்களா?”

“ம்.. கொஞ்சம் பெரிய இடம். பெயர் குருபரன். பேமஸ் டியூஷன் மாஸ்டர்.”

“எக்கமைகில் வாத்தியா. நினைச்சன். அவனைப்பற்றி முதலே அரசல் புரசலாகக் கதை அடிபட்டது. படிப்பிக்கேக்க கன்னத்தில தட்டுறவன்

என்று கொம்பளைன் வந்திருந்தது... அப்பவே நறுக்கியிருக்கோணும் நாயை.”

“ஒரே மாதத்தில் மொத்தமாக ஆயிரத்து எழுநூற்றுச் சொச்ச நிமிஷம் கதைச்சிருக்கிறினம். கொழும்புக்கு டிக்கட்கூட வாங்கியிருக்கிறான். அந்த நாட்களில் அந்தப்பிள்ளை பள்ளிக்கூடம் போகேல்லை எண்டதையும் கொன்பேரம் பண்ணியாயிற்று.”

“ஒரு படிப்பிக்கிற வாத்தி. கலியாணம் கட்டி இரண்டு பிள்ளையள் வேற இருக்கு. எவ்வளவு தைரியம் இருந்தால் இந்தவேலை பார்ப்பான். தெரு நாய்”

“இதை இப்படியே விடக்கூடாது தேவகி. இவனைமாதிரி ஆக்கள் தொடர்ந்து அபியூஸ் பண்ணுவினம். ஓஐஸிக்கு இன்போரம் பண்ணுவமா?”

தேவகி யோசித்தாள்.

“அந்தப்பிள்ளைக்கு பதினெட்டு வயசாயிட்டுது என்று நினைக்கிறன். மேஜர். அவளுடைய விருப்பப்படியே நடந்தது எண்டு இவன் சொல்லுவான். தாய்க்காரி அவள் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று மறுத்தவள் என்றுதான் சொன்னவா. ஆனாலும் அந்தப்பிள்ளை ஏதாவது ஆதாரம் காட்டவேண்டியிருக்கும்... காயம், இரத்தப்போக்கு ... இது கொஞ்சம் சிக்கலான்...”

“என்ன சொல்லுறீங்கள்? இது ரேப் பை டிசெப்ஷன். படிக்கிற பிள்ளையை ஏமாற்றி ஆசை வார்த்தை காட்டிச்செய்யுறது வேற என்னவாம்? அந்தப்பிள்ளை இதை சந்தோசமாகத்தான் செய்திருக்குமெண்டால் எதுக்காக இண்டைக்கு வீட்டுக்குள்ள அழுதுகொண்டு அடைபட்டுக்கிடக்கோணும்? ஏன் உங்களுக்குத் தகவல் அனுப்போணும்? ஒண்டு தெரியுமா? ஆனோ பெண்ணோ கடைசிச் செக்கனில கூட வேண்டாம் என்று மறுத்து அதுக்குப்பிறகு வற்புறுத்தப்பட்டாற்கூட அது ரேப்தான்.”

தேவகி சுதர்சனை ஆச்சரியமாகப்பார்த்தாள். இவனுக்கு இவ்வளவு தெரிந்திருக்கிறதா?

“இன்னுமொன்று தேவகி. பதினெட்டு வயது மேஜர் என்று சட்டம் சொல்லுது. ஆனால் எங்கட சொசைட்டில எத்தினைபேருக்கு பதினெட்டு வயதிலேயே செக்ஸ் பற்றிய அறிவு கிடைக்குது? அவன் முதன்முதலில் தவறாக இந்தப்பிள்ளையோடு நடந்தபோது இதுக்கு அப்படி என்ன விளங்கியிருக்கும்? என்னைப் பொறுத்தவரையில் பாடசாலை மாணவி என்றாலே அவள் மைனர்தான். இன்னுஞ் சொல்லப்போனா எங்கட சமூகத்தைப்

பொறுத்தவரையில் இருபத்தைஞ்சு வயசு வரைக்கும் கூட பலரை மைனராகவே கருதோணும்.”

சுதர்சன் சொல்லச் சொல்ல சோர்ந்திருந்த தேவகிக்கு இப்போது நம்பிக்கை பிறந்தது. அடுத்தநாளே ஓஜஸியிடம் போனார்கள். எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டவர் பாதிக்கப்பட்ட மாணவிக்குப் பதினெட்டு வயது நிரம்பியிருந்ததால் அந்தப்பெண்ணை முறைப்பாடு கொடுக்கவேண்டும் என்றார். ஆதாரம் இல்லாமல் கைவைப்பது கடினம் என்றார். சுதர்சன் தேவகிக்குச் சொன்ன சமூகவிளக்கங்களையே மீண்டும் சொல்ல அவருக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. “விட்டாக் கலியாணம் கட்டும்வரைக்கும் மைனர்தான் எண்டுவிங்களை” என்று அவர் நக்கலாகச் சொல்லவும் இருவரும் வாக்குவாதப்பட்டார்கள். பெண்களை அவமானப்படுத்திய ஓஜஸியையும் கோர்ட்டுக்கு இழுக்கப்போவதாக சுதர்சன் சவால் விட்டான். அவர் சிங்களவர் என்பதால்தான் இப்படிப்பேசுகிறார் என்றான்.

அவனை வெளியே இழுத்துக்கொண்டுவருவதற்குள் தேவகிக்குச் சீவன் போய்விட்டது.

“அந்தாள் நல்ல மனுஷன். ஏன் அவரோடை போய்ச் சண்டை பிடிக்கிறீங்கள்?”

“இவனா. பச்சைக்கள்ளன். குருபரனிட்ட காசு வாங்கிட்டுக் கதைக்கிறான். பொம்பிளைப்பொறுக்கி.”

தேவகிக்குச் சுதர்சனைப்பார்க்க கொஞ்சம் சிரிப்பும் வந்தது. வீட்டுக்கு அழைத்துவந்து அம்மா கையால் ஒரு பிளேன்ரீ ஊற்றிக்கொடுத்து, பத்து நிமிடம் ஆறியபின்னரேயே சுதர்சனின் கோபம் தணிந்தது.

“உங்களுக்கு இவ்வளவு கோபம் வரத்தேவையில்லை. அவர் சொல்லுறதிலையும் ஞாயம் இருக்கு. எந்த அடிப்படையிலே குருபரனை அவர் சந்தேகப்படுறது? நீங்கள் கோல் ஹிஸ்டரி யை எடுத்ததே சட்டவிரோதம். விஷயம் வெளியில தெரிஞ்சா உங்கட வேலையும் போயிடும். எண்ட வேலையும் போயிடும்.”

“என்னால இத இப்படியே விட முடியேல்ல தேவகி... அவனை”

தேவகி அருகேபோய் அவன் தலையை மெலிதாய்க் குட்டினாள்.

“டேக் இட் ஈஸி சுதர்சன்”

அன்றைக்கு இருளும்வரைக்கும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தேவகியின் தாய் அடிக்கடி

உள்ளிருந்து குரல் கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தார்.

ஒரு கட்டத்தில் ஹோலுக்குள் வந்து டிவியில் சீரியல் போட்டுவிட்டு அங்கேயே உட்கார்ந்து தேங்காய் துருவ ஆரம்பித்தார். அதற்கப்புறம்தான் சுதர்சன் மெதுவாகக் கிளம்பினான். அன்றிரவும் அதன்பின்னரும் இருவரும் மெசேஜிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். நடக்கையில், கக்கூசில், நுளம்பு அடிக்கையில், சாப்பிடுகையில் என்று எப்போதுமே இடக்கை மெசஞ்சரிலேயே இருந்தது. இரவு இரண்டுமணிக்கு ஏதாவது நோட்டிபிகேஷன் வந்து மொபைல் வெளிச்சம் மின்னினால் தேவகி எழுந்து செக் பண்ணினாள். காலையில் ஏழு மணிக்கே சுதர்சன் கோல் பண்ணினான்.

“பேப்பர் பார் தேவகி, ஏழாம் பக்கத்தில், கீழ்.”

வலம்புரியில் “பொருளியல் ஆசிரியர் குருபரன் இனந்தெரியாதாரால் தாக்கப்பட்டார்” என்றிருந்தது. அவளோடு மெசேஜ் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போதே சுதர்சன் ஆள்வைத்து வேலையைக் காட்டிவிட்டான். பத்திரிகைக்கும் செய்தி போயிருக்கிறது. அந்தப்பிள்ளை இன்றைக்குப் பேப்பர் வாசிக்கலாம். இல்லாவிட்டால் தானே பின்னேரம்போல கொண்டுபோய்க் கொடுத்து விட்டு வரவேண்டும். தவறு என்று தெரிந்தாலும் தேவகிக்கு உள்ளூற மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. சிரிப்பும் வந்தது. உடனேயே மேசெஜினாள்.

“Is he ok?”

“He is not, but the school girls will be ok now on ;)”

கண்ணடித்து ஸ்மைலி வந்தது. பேசினார்கள். சந்தித்தார்கள். அடுத்தநாளும் தொடர்ந்தது. அதற்கடுத்தநாளும் தொடர்ந்தது. அவள் எங்கு சென்றாலும் சுதர்சனும் கூடவே சென்றான். காலையில் என்ன உடை அணியலாம் என்று போனில் போட்டோ எடுத்து அவனுக்கு அனுப்பிக் கேட்டாள். இரவு எங்கே என்ன சாப்பிடலாம் என்று மதியமே டிஸ்கஸ் பண்ணினார்கள். அவள் வீட்டில் இல்லாதநேரம் பார்த்து அவன் “அன்றி யிடம் டி குடிக்கப்போனான். அவள் வேலை முடிந்து வீடு திரும்பி இரண்டாம் நிமிடம் அவனுடைய மோட்டார் சைக்கிள் சத்தம் வாசலில் கேட்கும். சரியாக ஐந்து வாரம் கழித்து சுதர்சன் ரியோவில் வைத்து “நாங்கள் இருவரும் காதுவிடக்கிறம் என்று நினைக்கிறன்” என்று தேவகியைப்பார்த்துச் சொன்னபோது “ஓ அப்பிடயா? வலம்புரியில் எத்தனைபயம் பக்கம்?” என்று இவள் சிரித்தாள்.

ஒருமுறை தேவகி கொழும்புக்கு வேலை நிமித்தம் புறப்படுகையில் சுதர்சனும் லீவுபோட்டு விட்டுக் கூடவே வந்தான். நிறையப்பேசினார்கள். இளையராஜா, ஜெயகாந்தன், மைத்திரி, மாற்றம், சுமந்திரன், தேசியம், அபிவிருத்தி என்று கதைகள் எங்கெல்லாமோ நீண்டன. ரயில் பளை தாண்டியபின் சுதர்சனின் கை தேவகியின்மேல் அடிக்கடி தவறுதலாக அங்கிங்கே பட்டுச் சொறி சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. மாங்குளத்தில் சொறி மறந்துபோய், வவுனியாவில் முதன்முதலாக முத்தம் கொடுக்கப்பட்டு, குருநாகல் தாண்டும்போது கை மார்பை எட்டி, கொழும்பில், திரும்பி வருகையில் என்று சில்மிஷங்கள் தொடர்ந்து, சரியாக மூன்று மாதம் இருபது நாட்கள் கழித்து நீர்கொழும்பில் ஒரு விடுதியொன்றில் இரவுச்சாப்பாடு, ஓரிரு கவிதைகள், ஒரு கோப்பி முடிந்தபின்னர் முகம்முழுதும் முத்தங்கள் பரிமாறி, நாடி, கழுத்து என்று இறங்கி சுதர்சனின் கை மார்பை அழுத்தியபோது தேவகிக்கு உள்ளூற எங்கேயோ உறுத்தியது. “நோ சுதர்சன்” என்றான். அவன் வற்புறுத்தினான். தேவகி அவனை ஒதுக்கிவிட்டுத் தாயோடு போன் பேசினாள். பின்னர் சற்றுநேரம் பேசாமல் இருந்தவர்கள் மீண்டும் ஆரம்பித்தார்கள். ஆளாளுக்கு உறுதிமொழிகளை கொடுத்தும் பெற்றும் கொண்டார்கள். இம்முறை சுதர்சன் நிதானமாகவே தேவகியைக் கையாண்டான். முகத்திலேயே முழுதாக ஒரு மணிநேரம் செலவிட்டார்கள். அதன்பின்னர் கை நீண்டதையும் கால் நீண்டதையும் உணரும் நிலையில் தேவகி இருக்கவில்லை. ஒருகட்டத்தில் மிக இயல்பாக சுதர்சன் சட்டைப்பையிலிருந்து ஆணுறையைக் கண இடைவெளியில் எடுத்து அணிந்தபொழுதில் தேவகியோ வேறு உலகத்தில் இருந்தாள்.

காலையில் தேவகிக்கு விழிப்பு வந்தபோது மதியம் ஒரு மணி ஆகியிருந்தது. உடல் அடித்துப்போட்டதுபோல வலித்தது. எல்லாவற்றையும் யோசிக்க அவளுக்குக் குழப்பம் எகிறிவிட்டது. முந்தைய இரவு சந்தோசங்கள் எதுவுமே ரசிக்கவில்லை. தொடுகை, முத்தம் என எதுவுமே கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தவில்லை. தலை பயங்கரமாக இடித்தது. சுதர்சன் வெகு இயல்பாக வெறும் துவாயை இடுப்பில் சுற்றியபடி போனில் எதனையோ துலாவிக்கொண்டிருந்தான். தேவகி எதுவுமே பேசவில்லை. அவன் தேநீர் தருவித்தான். அன்றைக்கும் நீர்கொழும்பிலேயே நின்று அடுத்தநாள் ஆறுதலாகப் போகலாம் என்று அவன் சொன்னதை அவள் கேட்கவில்லை. அவசரமாகக் குளித்து, உடைமாற்றி அடுத்த பஸ்ஸிலேயே யாழ்ப்பாணம் திரும்பிவிட்டாள். சுதர்சனை வேறு பஸ்ஸில் வரும்படி சொல்லிவிட்டாள். பஸ் பயணம் முழுதும் தலை பயங்கரமாக இடித்துக்கொண்டேயிருந்தது.

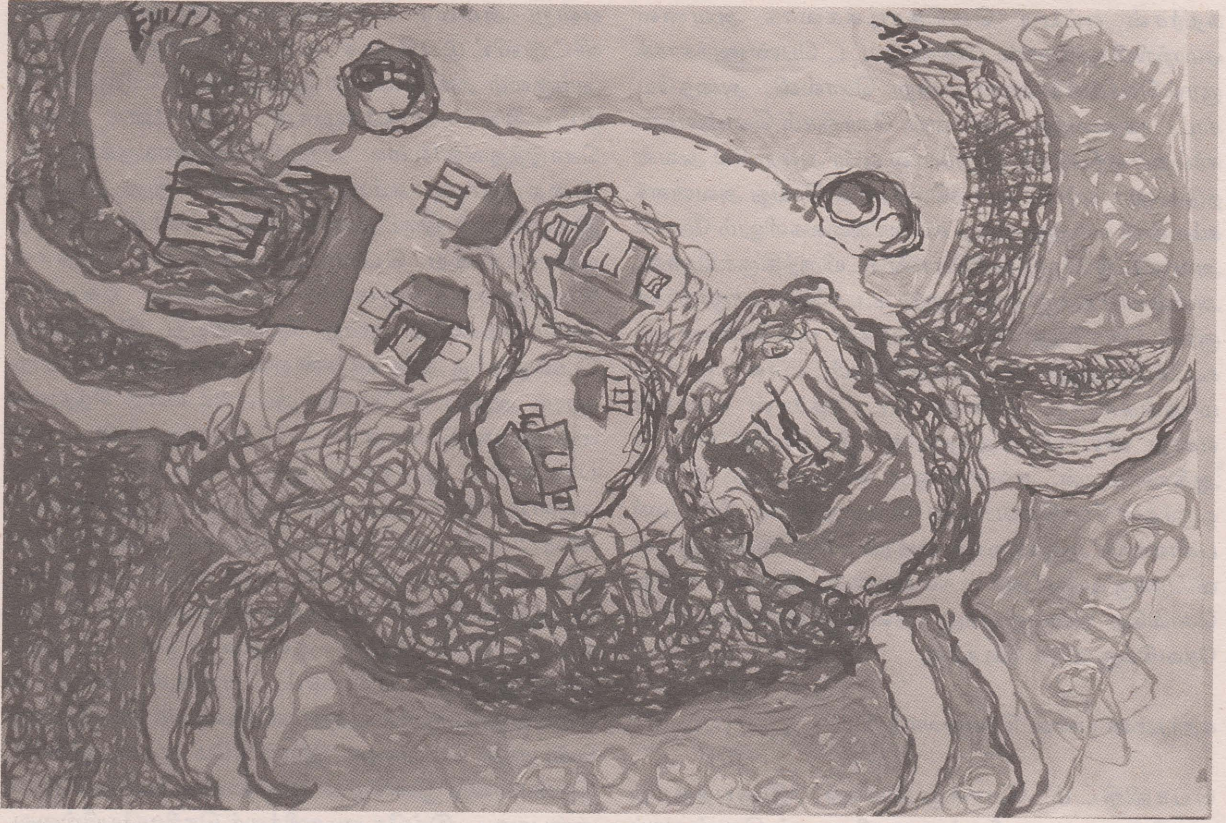
காதிலே ஹெட்போன் செருகிப் பாட்டுக்கேட்டாள். லயிக்கவேயில்லை. மாறி மாறி ஈபுக்குகளைப் புரட்டுவதும் குளோஸ் பண்ணுவதுமாக இருந்தாள். கண் மூடினால் முந்தையநாள் சம்பவங்களே தொந்தரவு பண்ணின. எதுவுமே ரசிக்கவில்லை. இல்லை என்று மறுத்தும் சுதர்சன் எப்படியோ காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டான். ஆணுறையை இதற்கென்றே தயாராக வைத்திருந்திருக்கிறான். ஷிட். எதுவுமே இயல்பாக எதார்த்தமாக இடம்பெறவில்லை. ஷிட். ஷிட். நன்றாகத்திட்டமிட்டே காரியத்தைச் சாதித்திருக்கிறான். சர்வ நிச்சயமாக ஏமாந்திருக்கிறோம். கை படுவதிலிருந்து முத்தம் கொடுத்ததிலிருந்து எல்லாவற்றிலும் ஏமாந்திருக்கிறோம். பொது வெளியில்கூட அநாகரிகமாக நடந்திருக்கிறோம். எல்லாமே. ஷிட், ஷிட், ஷிட். எப்படி ஏமாந்து விட்டோம். புல் ஷிட்.

யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் சுதர்சன் எதுவுமே இடம்பெறாதமாதிரி கோல் பண்ணிப்பேசினான். ஆனாலும் குரலில், ஈர்ப்பில் எங்கோ ஏதோ ஒரு இடைவெளி விழுந்திருந்தது. முதன்முதலாக மெலிதான அதிகாரத்தொனியும் அலட்சியமும் எட்டிப்பார்த்தது. நீர்கொழும்பைப்பற்றி இருவருமே வாய் திறக்கவில்லை.

முதன்முதலாக யார் இந்த சுதர்சன்? என்ற கேள்வி தேவகிக்கு எழுந்தது. அவனை முற்றாக அறிய முற்பட்டோமா? அவன் வீடு எது, அப்பா, அம்மா, அக்கா, தங்கச்சி தம்பி என்று யாருடனேனும் தொடர்புகொள்ள முயன்றோமா? சுதர்சன் திடீரென்று முழுக்க முழுக்க ஒரு போலியான அந்நிய மனிதனாட்டம் அவளுக்கு தெரிந்தான். அவன் தன்னுடைய ஒவ்வொரு நகர்வுகளையும் தேவகிக்குப்பிடிக்கும்படியே நிகழ்த்தியிருக்கிறான். நிஜ சுதர்சனை எங்கேயோ புதைத்துவைத்துவிட்டு தேவகிக்குப்பிடிக்கக்கூடிய முகமூடியை அணிந்து கொண்டு பழகியிருக்கிறான். தேவகிக்கு எல்லாமே வெளிக்க ஆரம்பித்தது. சட் ஹிஸ்டரி மீண்டும் மீண்டும் நோட்டம் விட்டாள். சுதர்சனுடைய ஒவ்வொரு ஹாய்யிலும், ஒவ்வொரு ஸ்மைலியிலும் அவனுடைய நரித்தனம் அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஒவ்வொருமுறையும் அவனுடைய நோட்டிபிகேஷன் வரும்போதும் அவன் அவசர அவசரமாக ஆணுறை அணிந்ததே ஞாபகம் வந்தது. மூன்று நான்கு மாதங்களாக நெருக்கமாகப் பழகியவனை எப்படி எடை போடாமல் தவறவிட்டோம்? எப்படி ஒரே நாளில் அவனைப்பற்றிய எதிர்மறையான சிந்தனைகள் எல்லாமே பட ஆரம்பிக்கின்றன? தேவகிக்கு அவனை நினைத்தாலே வெறுப்பு மேலிட ஆரம்பித்தது. சுதர்ச

னின் முகம் ஒரு வெறிபிடித்த நாயைப்போல, நாக்கு சற்றே வெளித்தள்ளியபடி அப்போது அசைந்துக் கொண்டிருந்தது. குருபரன்கூட அப்படித்தான் அந்தப்பிள்ளைக்குத் தோன்றியிருக்கலாம். எல்லாம் முடிந்து புரண்டு படுக்கும் அக்கணத்தில் ஆண்கள் எல்லோருமே இப்படித்தான் அந்நியமாவார்களோ? நான் ஏன் இப்படி யோசிக்கிறேன்? தேவகி தன்னையே நொந்துகொண்டாள். அவனோடு இஷ்டப்பட்டுத்தானே சுற்றினோம். இஷ்டப்பட்டுத்தானே முத்தம் கொடுத்தோம். அவனோடு கழித்த கணங்கள் எல்லாமே இனிமையாகத்தானே கழிந்தன. எப்போது அவன் அந்நியமானான்? எப்போது ஆழ் மனதுக்கு இது ஆகாதது என்று தெரியவருகிறது? ஏன் இத்தனைகாலமும் அந்த எண்ணம் வெளியே எட்டிப்பார்க்கவில்லை? இருபத்தாறு வயதில் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுக்கக்கூட எனக்குப்பக்குவம் இல்லை என்றால் என்ன மனுஷி நான்? நான் எப்படி ஊருக்குப்புத்தி சொல்லுவது? எப்படி ஏமாந்தாள்? ஊர் முழுதும் அட்வைஸ் பண்ணுபவள். ஏமாற்றுப்பேர்வழிகளை இனம் காட்டுபவள். என்ன தைரியம் இருந்தால் அவள்மீதே கை வைத்திருப்பான்? எந்த நினைப்பில் முதல்முறை மறுத்தவள் இரண்டாம்முறை எதிர்ப்புத்தெரிவிக்கவில்லை? தேவகிக்கு ச்சிக் என்றிருந்தது. கணநேரச் சலனம், டெஸ்ட்டோஸ்தரனோ, ஈஸ்ட்ரோஜனோ ஏதோ ஒன்றுக்கு எப்படி அடிமையானோம்? அவனை முழுதாக அறியாமலேயே கை தொட விட்டதிலிருந்து உடலுறவுவரைக்கும் அனுமதித்ததை அவளாலேயே நம்ப முடியவில்லை. புல்ஷிட். புல்ஷிட். புல்ஷிட். எனக்கு இனி என்ன தகுதி இருக்கிறது? குட் டீச் பாட் டீச் பற்றி நான் இனி எப்படி மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பது. புல்ஷிட். புல்ஷிட். புல்ஷிட். புல்ஷிட். புல்ஷிட். புல்ஷிட். புல்ஷிட். புல்ஷிட்.

நினைத்ததுபோலவே மூன்றாம் நாளே சுதர்சனுடைய நடவடிக்கைகளிலும் தேவகி வித்தியாசத்தை உணர ஆரம்பித்தாள். நாளுக்கு மூன்று என வரும் தொலைபேசி அழைப்புகள் நின்றுவிட்டிருந்தன. நான்காம் நாள் வெறுமனே இரண்டு மூன்று மேசெ ஜுகளே வந்திருந்தன. ஐந்தாம் நாள் திடீரென்று அலுவலகத்தில் புரட்க்சன் பிரச்சனை என்று சுதர்சன் பிஸியானான். ஆறாம் நாள் தேவகியே எடுத்துப் பேசும்போது பிடிக்கொடுக்காமல் சடைந்தான். இது எங்கே போகிறது என்று விளங்கிவிட்டது. ஏதோ எண்ணத்தில் அவசர அவசரமாக அவள் அவர்களுடைய சட் ஹிஸ்டரி, பேஸ்புக்கில் பரஸ்பரம் லைக் கொடுமெண்ட் பண்ணியது என எல்லாவற்றையும் ஸ்கிரீன்ஷொட் எடுத்துச் சேமித்துவைத்தாள்.

ஏழாம் நாள், இரண்டு வாரம், ஒரு மாதம், வழமையான ஏமாற்றுக்காதல்கதைகள் போல சுதர்சன் வலுவான காரணங்கள் ஏதுமில்லாமல் தேவகியோடான தொடர்பாடலைத் துண்டித்து விட்டான். போன் நம்பர் வேலை செய்யவில்லை. பேஸ்புக் புளக் செய்யப்பட்டிருந்தது. சுதர்சன் தங்கியிருந்த ரூமுக்கு விசாரித்துச் சென்றால் அவன் கொழும்பு சென்றுவிட்டான் என்றார்கள். அவன் குடும்பம், உறவினர்கள், நண்பர்கள் என்று அடுத்தடுத்து விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. எல்லாமே வழமையானவைதான். தமக்குத்தேரியாது என்று கைவிரிப்பார்கள். தயங்கித் தயங்கி அவள் அம்மாவிடம் நடந்ததைச் சொன்னாள். அம்மா துள்ளவில்லை. கொதிக்கவில்லை. கோபம்கூடப்படவில்லை. ஒரேயொரு கேள்வியே கேட்டார்.

“கவனமா இருந்தீங்களா?”

தேவகி தலையாட்டினாள். அம்மா சுடச்சுட ஒரு பிளேன்ரீ ஊற்றிக்கொண்டு வந்தார்.

“அவன் பார்வை அப்பவே சரியில்லை. சனியன் துலையட்டும். விட்டுத்தள்ளு. ஊரலகத்தில நடக்காததா? இப்பவாவது அவனைப்பற்றி உனக்கு விளங்கினது சந்தோசம். யோச்சுப்பார் பிள்ள.

கலியாணம் கட்டிட்டுப் பிறகு இப்படி ஒரு நிலைமை வந்திருந்தா எவ்வளவு கஷ்டம்? என்னைக்கேட்டா இது நல்லதுக்குத்தான். உடலுறவுக்குப்பிறகான ஆம்பிளைக்கும் பொம்பிளைக்குமான உணர்வுதான் நிச்சயமானது. இச்சைகளுக்கு இடங்கொடுக்காத நிர்ந்தரமான ஈர்ப்பு அது. அது கிடைக்காட்டி விட்டிடோணும். அவன் கள்ளன் என்று தெரிஞ்சிட்டல்லோ, மறந்துடு. வெள்ளைக்காரன் இந்த விசயத்தில தெளிவா இருப்பான். எங்கடை ஆக்களுக்கு இன்னுங்கொஞ்சம் காலம் எடுக்கும். இனியாவது கவனமாக இரு.”

தேவகி தாயை வியப்புடன் பார்த்தாள். கொஞ்சம் பெருமையாகவும் இருந்தது. உங்களுக்கு இது அதிர்ச்சியாகவே இல்லையா அம்மா? தேவகியால் அப்படி இலகுவாக விட்டுவிடமுடியவில்லை. உடலுறவுகூடப் பிரச்சனை இல்லை. மலம் கழிப்பது போல. வெறும் இச்சைதான். நாய்ப்பீயை மிதித்தால் கால் கழுவிவிட்டுப்போவதுபோல அந்த நாளினைக் கழுவித்துடைப்பது பெரிய விசயமே இல்லை. ஆனால் ஏமாறியதைத்தான் தாங்கமுடியவில்லை. ஒரே எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், காதலுணர்ச்சி, இவனோடு எஞ்சிய வாழ்வை திருப்தியாகக் கழிக்கலாம் என்று சில மாதங்கள் எண்ணிக்கொண்டிருந்த அந்த அவமானத்தைத்தான் தாங்கமுடியவில்லை.

சுதர்சன் எப்படி மெதொடிக்கலாக அவளை ஏமாற்றியிருக்கிறான். பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணுக்காகக் குரல்கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லி, அதையே சாட்டாக வைத்து முன்னேறி, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தி இறுதியில் ஒரே அறையில் அவள் தடுக்கவும் எப்படியோ தகிடுத்தனம் செய்து அவளைச் சம்மதிக்க வைத்து என்று எல்லா நிலைகளிலும் தேவகி அவனிடம் தோற்றுக்கொண்டேயிருந்திருக்கிறான். அவள் யார் யாருக்காகப் பாடுபட்டாளோ, யாருக்காகக் குரல் கொடுத்தாளோ அவர்கள் எல்லோரையும் கூடச்சேர்த்துத் தோற்கடித்துவிட்டாள். மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னம்கூட சுதர்சன் சுதர்சன் என்று வியாபித்திருந்தவன். இப்போது யாரோ ஆகிவிட்டான். அவளை ஒரு கேவலம் ஒரு யாரோ ஒருத்தன் போகிறபோக்கிலே ஏமாற்றிவிட்டுப் புளக் பண்ணிவிட்டிருக்கிறான். அந்தப் பள்ளிச்சிறுமி இவள் வீட்டுக்கு வந்து “அக்கா கவலைப்படாதீங்கோ” என்று சொல்கிற நிலைமைக்கு தேவகி ஆளாகிவிட்டாள். தேவகிக்கு விசர் பிடித்தது.

சுதர்சனை என்ன செய்யலாம்?

பொலிசிடம் போகமுடியாது. இருபத்தாறு வயதில் ஒரு ஆணிடம் ஏமாறியதைச் சொன்னால் வேலைக்காகாது. அதுவும் சுதர்சனின் பெயரைச் சொன்னால் ஓஜஸி வாய் கிழியச்சிரிப்பார். சட்டரீதியாக எந்தத் தவறையும் சுதர்சன் விடவில்லை. இவள் வேண்டாமென்றபோதுகூட அவன் வற்புறுத்தவில்லை. வேறுவிதமாக நிலைமையைக் கையாண்டு அவளைச் சம்மதிக்கவைத்தான். அந்தக்கணத்தில் அவளும் மனம் ஒத்துப்போய்த்தான் அதற்கு இணங்கினாள். சரி, ஒரு கெட்ட அனுபவம்

என்று அம்மா சொன்னதுபோல வெறுமனே விட்டுவிட்டுப்போக முடியவில்லை. ஒருவன் அங்குலம் அங்குலமாக ஒருத்தியை ஏமாற்றிவிட்டு நிம்மதியாகவிருக்கிறான். அவளோ திருடு கொடுத்தவள்போல அரற்றிக்கொண்டிருக்கிறாள். இதை எப்படி சும்மா விடுவது? இது திருட்டு இல்லையா? திருட்டின் நியதிகள் என்பது தொட்டு உணரக்கூடிய பொருட்களுக்கு மட்டும்தான் செல்லுபடியாகுமா? தேவகிக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று தோன்றியது. இன்னொரு பெண்ணுக்கு அந்த சுதர்சன் என்கின்ற நாய் இப்போது ஹாய் அனுப்பிக்கொண்டிருப்பான் என்ற சிந்தனை வந்தது. எதையாவது சொல்லி ஏமாற்றுவான். அவள் பாடகியாய் இருந்தால் இவன் பாட்டைப்பற்றிக் கதைப்பான். எழுத்தாளராய் இருந்தால் இலக்கியம் கதைப்பான். சமையல் பிடிக்குமென்றால் பாஸ்டா எப்படிச் செய்வது என்பான். அவள் காதல்தோல்வியில் இருந்தால் இவன் “நானும்தான் ஏமாறிவிட்டேன்” என்று தேவகியின் கதையை மூற்றிச் சொல்லுவான். புல் ஷிட். பாலியல் வல்லுறவு கடினவலு என்றால் புத்திசாலித்தனமாக ஏமாற்றுவது என்பாத்து மென்வலு. இரண்டுமே ஏமாற்றுத்தான். இரண்டாவது இன்னமும் ஆபத்தானது. ஏமாறுகிறோம் என்பதுகூட இங்கே ஏமாளிக்குத் தெரிவதேயில்லை. சுதர்சனை விடப்போவதில்லை. எழுதும்போது தேவகிக்குக் கோபத்தில் கைகள் படபடத்தன. என்ன ஆனாலும் பரவாயில்லை. உன்னைச் சந்தி சிரிக்க வைக்காவிட்டால் என் பெயர் தேவகி தேவராஜ் கிடையாது நாயே. தேவகி சிறுகதையை நிறுத்திவிட்டு முகநூலைத் திறந்து பதிவு ஒன்றை எழுத ஆரம்பித்தாள்.

தேவகி தேவராஜ்

சுதர்சன் இராஜேஸ்வரன் (www.facebook.com/srajeswaran) என்கின்றவன், தேவகி தேவராஜ் ஆகிய என்னை அணுஅணுவாக ஏமாற்றிய கதையையே என்னுடைய “மெல்லுறவு” சிறுகதையில் எழுதியிருக்கிறேன். அந்தக்கதையில் குறிப்பிடப்படுகின்ற குருபரன் என்கின்ற பொருளியல் ஆசிரியரைப்பற்றிய விவரமும் (34, வைமன் வீதியில் இயங்கும் தனியார் கல்வி நிறுவனத்தின் ஆசிரியராக இருக்கிறார்) அவருடைய மாணவர் துஷ்பிரயோகங்கள்கூட எந்தக் கற்பனையும் கலக்காத உண்மையே. குருபரனும் சுதர்சனும் எங்கள் சமுதாயத்தின் நோய்க்கிருமிகள். ஒருத்தன் மாணவிகளை ஏமாற்றி, மயக்கி மோசமாகப் பயன்படுத்துபவன். இன்னொருவன் பெண்களை மனதாலும் உடலாலும் ஏமாற்றுவவன். இருவரையும் சகலருக்கும் அடக்காளம் காட்டவேண்டிய சமூகத்தேவை இருக்கிறது. அதனாலேயே இந்தப்பதிவை இட நேரிடுகிறது.

கூடவே தேவகி ஜெயராஜ்களைப்பற்றியும் வெளிப்படையாகவே எழுதவிரும்புகிறேன். ஏமாற்றுவவர்கள் எக்காலத்திலும் இருக்கத்தான் போகிறார்கள். எப்படி தேவகிகளும் அந்தப்பாடசாலை மாணவி போன்ற மாணவிகளும் சுதர்சன்களையும் குருபரன்களையும் ஆரம்பத்திலேயே அடையாளங்கண்டு தவிர்க்கமுடியும் என்பதைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கவேண்டும்.

முதன்முதலாக அந்த மாணவியோடு குருபரன் தவறாக நடந்துகொள்ள முயன்றசமயம் அது தவறான தொடுகை என்பதை ஏன் அந்த மாணவியால் புரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை? அப்படியே புரிந்திருந்தாலும் ஏன் அவளால் தடுக்கமுடியவில்லை? ஏன் அதுபற்றி வெளியே சொல்லமுடியவில்லை. ஒரு துஷ்பிரயோகம் நடந்தபின்னர் ஏன் பெண்ணின் வீடு மாத்திரம் இழவு விழுந்தவீடுபோலக் காட்சியளிக்கவேண்டும்? துஷ்பிரயோகம் செய்தவன் மீது முறைப்பாடுகூடச் செய்யமுடியாத சூழல் ஏன் இருக்கிறது? பாணியல் துஷ்பிரயோகங்களைத் தடுப்பதற்கான கட்டமைப்புகளும் அறிவுறுத்தல்களும் நம் மத்தியிலே வேண்டும். மாணவர்களுக்கு அடிப்படைப் பாணியல்கல்வி மிக அவசியமாகப் புகட்டப்படவேண்டும். பாணியல்சார்ந்த விடயங்களை மூடி மறைக்காமல், இச்சைசார்ந்த பேசாமல், நையாண்டியாகவும் சிலேடையாகவும் உரையாடாமல் வெளிப்படையாகப் பேசக்கூடிய நிலைமை வேண்டும். இங்கே ஒரு பெண் சிறுநீர் கழிக்கப்போகிறேன் என்று சொல்லவே கூச்சப்படுகிறாள். தனக்கு மாதவிடாய், இயலாமல் இருக்கிறேன் என்று சுக நண்பனுக்கே சொல்ல முடியாத இயிநிலை. அடிப்படையான உடல் இயக்கங்களையே வெளிப்படையாகப் பேசமுடியாத ஒரு கேடுகெட்ட சமூக விழுமியங்களை கலாச்சாரம் என்று நினைத்துப் போர்த்துத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த வள்ளலில் எப்படி பாணியல் உறவு பற்றிப்பேசுவது? ஒருவாத்தி தவறான நோக்கத்தோடு ஒரு மாணவியின் கன்னத்தைத் தொடும்போது ஏன் அந்த மாணவி அமைதியாக இருக்கவேண்டிய நிலை? அதைப்பற்றி வெளியே சொல்வதை அவள் ஏன் அவமானமாக உணரவேண்டும்? அந்த வாத்தி அல்லவா அதைப்பற்றி அஞ்சவேண்டும்? இந்த நிலைமையை மாற்றவேண்டும்.

Like · Comment · 3 hours ago ·

4 people like this.

Sureka Selvaraja · எப்படி மாற்றுவது தேவகி? · 2 hours ago · Like

தேவகி தேவராஜ் முதலில் கற்பு என்வகி என்ற கறுமத்தை, அதைப் புனிதம் என்று கட்டிவைத்திருக்கும் பிம்பத்தை கழுவிக்கொடுக்கவேண்டும். ஒரு மாணவியை ஒருத்தன் பாணியில் தவ்பிரயோகம் செய்தது தெரிந்தால், அந்த மாணவியின் உடல், உளறிவையை ஆராய்ந்து தேவையான சிசிச்சை செய்தல்வேண்டும். தவ்பிரயோகம் செய்தவனை விசாரித்துக் கண்டனை வழங்கவேண்டும். இதில் மாணவிக்கு எந்த அவமானமும் இல்லை என்பதை எவ்வாறும் உணரவேண்டும். அந்த மாணவியின் மீதான சமூகத்தின் பார்வை முன்னர் எப்படி இருந்ததோ அப்படியே தொடர்ந்து இருந்தல்வேண்டும். அவனும் சமூகத்தை முன்னம் எப்படி எதிர்கொண்டானோ அப்படியே எதிர்கொள்ளவேண்டும். இதில் அவமானம், வெட்கம் என்ற எல்லா உணர்வுகளையும் அடையவேண்டியது அந்த தவ்பிரயோகம் செய்தவரை.

2 hours ago · Like

சர்வாகன் வாசன் நீங்கள் தவ்பிரயோகம் செய்தவர், பாதிக்கப்பட்ட பெண் எனவகி மைய இமையோடு முழுக்கதையையும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஒரு பக்குவமான ந்த, தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமை உள்ள பெண்ணால் தன்னுடைய துணையை, உறவைத் தீர்மானிக்கும் பக்குவம் இவ்வையா? இந்தக்கதையில் வருகின்ற பாடசாலை மாணவிக்குப் (அவளுடைய பெயரைக்கூட நீங்கள் குறிப்பிடவில்லை) பதினெட்டு வயது எனவகிர்கள். அவள் இவ்வம் இவ்வாமல் அவ்வளவுதாரம் தொலைபேசி அழைப்புகளும் சந்திப்புகளும் இடம்பெற்றிருக்கா. இது எப்படி பாணியில் வளமுறையாகும்?

2 hours ago Like

Sureka Selvaraja இந்த நாட்டில் தேர்தல் என்பதே ஒரு முழுநீள் அபத்தநாடகம். அறுபது வயதானவால் தேர்தல்களில் தொடர்ச்சியாக மக்கள் ஏமாற்றப்பட்டுக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். அரசியல்வாதிகளும் ஏமாற்றிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இதுகூட ஒருவீத வளமுறையான அரசியலைப்பற்றிய தீர்க்கதையையும், பொறுப்புக்கூறலை, அந்நகுரிய அறிவை மக்களிடையே முன்னிறுத்தாமல், மக்களைப் பக்குவப்படுத்தாமல் அரசியலவாதிகள் பம் சுய இலாபங்களுக்காக ஏமாற்றிச் செய்துகொண்டு தவ்பிரயோகம் செய்துள்ளார்கள் தேர்தல் அரசியல். இவ்வொரு தேர்தலிலும் மக்கள் ஏமாற்றப்பட்டுமபோது அதன் பொறுப்பாளிகள் அரசியல்வாதிகளே ஈழிய மக்களை எப்படி அதில் குறை கூறுவது?

2 hours ago Like

தேவகி தேவராஜ் பதினெட்டு வயது என்பதும் வெறுமனே ஒரு எண்ணிக்கைதான். ஒத்தி பதினேழு வரும் முன்னாறு அறுபத்தைந்து நாட்களில் சிறுமியாக இருந்து அடுத்தநாளை பக்குவப்பட்டு பெண்ணாகிவிடுகிறார் எனவகி ஒரு கத்த அபத்தவாதிகள் சட்டத்துக்கு வேண்டாமாணல் செய்துவிட்டாக இருக்கலாம். நடைமுறையில் அது சாத்தியமில்லை. அந்த மாணவிக்கு (மாணவிகளேயும் அவள் பெயர் குறிப்பிடாதது அவள் மர்மம் என்பதால் அல்ல, அந்த பாதிக்கப்பட்ட மாணவி எனவகி அடையாளம் பொதுமை என்பதால்) பாணியில் பற்றிய அறிவே கிடைத்திருக்காதபோது, தேடிக்கூட, கேட்டறிந்ததும் கிளர்ச்சிசார்ந்த இச்சை சார்ந்த விடயங்களில் இருக்கும்போது இறக்கும்போது அவளுக்கு உணர்வு இருக்குமா? பதினெட்டு இல்லை, இந்தப் பிறகு இருப்பதற்கு வயதுக்களில் கூட அந்தத்தெரிவு இருக்காது. இறக்குத்தீர்வு காசாசாரம் என்ற போர்வையில் அவள்மீது கட்டுப்பாடுகளான மேலும் மேலும் விதிப்பதில்லை. இது பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல, ஆண்களுக்கும் இதே கதிதான். ஒருவர் பதினெட்டு வயதில் அவரின் அறிவு அறிவார் என்றால் அந்தவாறு தயார்படுத்தல்கள் பத்துவயதிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டவேண்டும். ஆண், பெண் தேயில்வாமல் பாணியில் அறிவு சிறிய வயதிலேயே கட்டும் கட்டமாக கொடுக்கப்பட்டவேண்டும். அது இவ்வாமல் பதினெட்டு வயதுக்குப்பின்னர் அவள் சிறுமி இல்லை, செய்தது சிறுவர் தவ்பிரயோகம் இல்லை என்று சட்ட நாடகம் ஆடுவது தப்பித்தவர்களை திருட்டுத்தனமாகும்.

2 hours ago Like

சர்வாகன் வாசன் அப்படியென்றால் கோட்டினை எங்கே கீறுவது? அந்த மாணவியை விடுங்கள். உங்களைக்கூட பாதிக்கப்பட்ட பெண் என்றதானே கூறுகிறீர்கள். சுதர்சன் தவ்பிரயோகம் செய்தார் என்றதானே கூறுகிறீர்கள்?

2 hours ago Like

தேவகி தேவராஜ் தவறு, சுதர்சன் செய்தது தவ்பிரயோகம் இல்லை. அது ஏமாற்று. இயல்பாக ஒரு ஆணும் பெண்ணும் அறிந்து பேசிப் பழகிக் காது செய்து உட்கூறல், கூடி வாழ்தல் என்ற எந்த எல்லை வரைய முன்னர் அவர்களுக்கேயான ஏதோ ஒரு காரணத்தால் பிரிய நேரிடுவது என்பது வேறு. ஆனால் ஒரு பெண்ணை ஆரம்பம் முதலே தன்னுடைய இச்சைக்காகத் திட்டமிட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஏமாற்றி உட்கூறல் உறவுகொண்டபின்னர் அப்படியே விஸ்கூறல் ஏமாற்று. அதனாலேயே வெறுமனே ஆண் என்று பொதுமைப்படுத்தப்படாமல் சுதர்சன் ஒரு குறிப்பிட்ட நிற்பு பெயரால் இங்கே அவன் அழைக்கப்படுகிறான். சுதர்சன் பொதுமை கிடையாது. ஆனால் சுதர்சன்கள் இங்கே நிறைய இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆபத்தானவர்களும் கூட படித்தவர்களும், இங்கிதம் தெரிந்தவர்களும், அறிவாளிகளும் என்று பல முகமுடிகளில் இயங்குவவர்கள் அவர்கள். இங்கே தேவகியும் தவறு இருக்கிறது. பேசியது தவறு அல்ல. பழகியது தவறு அல்ல. ஆனால் ஏதோ ஒரு தருணத்தில் சுதர்சன் ஒரு போள் என்று அறியாமற்போனதே அவன் செய்த தவறு. முன்னமுறை வேண்டாம் என்று மறுத்தவர் இரண்டாம்முறை உணர்ச்சிக்கப்பாட்டு சம்மதித்ததே உணர்ச்சைத்தவறு. ஆனால் இங்கேயும் தேவகியின் நோக்கங்களும் உணர்ச்சிக்களும் நேர்மையானதாகவே இருந்தது. ஏமாற்றப்பட்டதைப் பவலினம் என்று சொல்லவாழை சூழிய தவறு என்றுகூடச் சொல்லவாழையது. அவள் பெண்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடுகிறார் என்ற காரணத்துக்காகவே அவள் ஏமாற்றப்பட்டமுடியாதவள் ஆகிவிட்டாள். தமக்குத் தமக்கு என்று பெரும்போது வருக்கும் ஏதிர்ப்பால் உறவுகளை ஏதிர்கொள்ளுகையில் பவலின்கள் வெளிப்பட்டன. அந்தப்பவலினம் கூட இத்தகையவரை சமூகக் கட்டமைப்புகளில் வந்தததான். ஏதிர்ப்பாவரை ஏதிர்கொள்ளுவது பற்றிய தெளிவான சமூகக்கூப்புகள் நம்பத்தியில் இன்னமும் பெரிதாக வளர்ச்சி அடையவில்லை. உணர்ச்சிக்களுக்கு அடிமையாகல் என்பது உடனியல் சார்ந்த விடயமும்கூட. அந்த உடனியல் சார்ந்த விடயமும்கூட அது நிகழலாம். ஆனால் சுதர்சன் அந்த உணர்ச்சிக்களைப் பயன்படுத்தி தேவகியை தன் வலையில் சிக்கவைத்தான். அவன் செய்தது பச்சோந்தித்தனம்.

11 minutes ago · Like

சர்வாகன் வாசன் ஏது? அவன் ஆணுரை பயன்படுத்தியதைச் சொல்வீர்களா? அது தவறில்லையே?

11 minutes ago · Like

தேவகி தேவராஜ் ஆணுரை பயன்படுத்தியது தவறில்லை. ஆனால் அதைப்பற்றி ஒருபோதும் அவன் தேவகியோடு கலந்துபேசவில்லை. திருட்டுத்தனமாக வைத்திருந்து பயன்படுத்தியதையே ஏமாற்று எனவகிறேன். இங்கே பிரச்சனை உட்கூறல் கிடையாது. பிரச்சனை ஏமாற்றத்தான். அவன் இங்கே திட்டமிட்டு தேவகியிடம் மறைத்து காரியமாற்றியதே அந்த ஏமாற்று. உட்கூறல் முடிந்ததும் ஏன் தேவகி மிழ்ச்சியாக உணர்வில்லை என்பதே பிரச்சனை. அந்தக்கணக்களின் ஏதோ ஒரு தருணத்தில் அவளுக்கு சுதர்சனின் உண்மை முகம் வெளித்திருக்கும்.

11 minutes ago · Like

சர்வாகன் வாசன் இதுவே சுதர்சன்மீது நடவடிக்கை ஏதும் எடுக்கமுடியுமா?

11 minutes ago · Like

தேவகி தேவராஜ் நடவடிக்கை எடுக்கமுடியாது. ஆனால் அம்பலப்படுத்தலாம். இங்கே ஏமாற்றியவர்கள் குறாிக்கொண்டிருக்க ஏமாற்றியவன் எந்தக் குற்ற உணர்ச்சியுடையவரால் அடுத்த ஏமாற்றங்களுக்கு தயார்பெய்யும் தொடர் சங்கிலியை எங்கேயாவது அறுக்கவேண்டும். தேவகிக்குத் தாம் ஏமாற்றினோம் எனவகி உணர்ச்சியை மீறி வேறு ஏதும் எவ்வாறும் இத்தச்சம்பவத்தால் ஏற்படக்கூடாது. சுதர்சன் எனவகி ஆண் பொதுமை இல்லை. எல்லா ஆண்களும் அப்படி இல்லை. நாளைக்கு இயல்பான இன்னொரு ஆணோடு அவளுக்கு சர்ப்பு வந்து அவள் இனிமையாகப் பழகலாம். அந்த உறவு நீண்டு, உட்கூறல் வரையிறும்கூடச் சொல்லலாம். பின்னாட்களில் இருவரும் ஒத்தவராமல் பிரியவம் செய்யலாம். அந்த இயல்பை சமூகமும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு பரிசீலிக்கின்றவனும். அப்போதுதான் சுதர்சன்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு தேவகிக்கள் இயல்பாக நட்டமாட முடியும். தேவகி எந்தப்பொய்யையும் சொல்லவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரம் உள்ளது. சுதர்சனால் மறுக்கமுடியாது. அவன் இதனை ஏதிர்கொள்ளாமல் அவமானத்தால் கூனிக்குகவேண்டும். இப்போது அவனால் ஏமாற்றப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் பெண் அல்லது பெண்கள் இதனை அறிபட்டும்.

2 hours ago Like

சார்வாகன் வாசன் நீங்கள் எழுதியதாகச் சொல்லும் இக்கதையில் ஜேகேயின் பங்கு என்ன? அவர் பெயரில் இந்தக்கதை எதற்கு வெளிவரவேண்டும்?

2 hours ago Like

தேவகி தேவராஜ் ஜேகே இந்தக்கதையை தன் பெயரில் வெளியிட்டதுகூட ஒருவீத பச்சோந்தித்தனமேயொழிய வேறில்லை. தேவகியின் எந்தச் சமூகப் போராட்டங்களிலும் ஜேகே கலந்துகொள்ளவில்லை. ஆதரவு தெரிவிக்கவில்லை. குறைந்தபட்சம் ஒரு வைக்கினைக்கூடக் கொடுத்ததில்லை. அவருக்குத் தேவகி வெறும் பாத்திரம்தான். கதைக்குத்தேவையான பாத்திரம். ஆணாகவிருந்து சொன்னால் எடுபடாது என்று தெரிந்தே தேவகியை அவர் இங்கே பயன்படுத்திவிட்டார். ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளைத்திணிந்து சொல்லும்போது அவர் சொல்லும் கருத்தியல் வலுவடைகிறது. ஒரு பாடசாலைச் சிறுமி, ஒரு பெண்ணுரிமைவாதி எனவகி ஒருவரை எல்லைகளைச் சித்திரித்து அந்த இரண்டு நிலைகளிலும்கூட பெண் ஏமாற்றப்படலாம் என்று விவரித்திருப்பதில் மிக நுணுக்கமான ஆணாதிக்கச் சிந்தனைகூட ஒளிந்திருக்கிறது. பெண்ணுரிமைவாதிகள் மீதான ஒருவீத தைச்சிய ஏளனம்கூட உள்ளது. தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளின் உயர்முடியார் கொட்டுகின்ற நிலைக்கண்ணீர் போன்றது அது. ஒரு அதிகாரம் கலந்த போதனைத்தன்மும் இங்கே இருக்கிறது. தம்மை மீதவாதிகள், முற்போக்காளர்கள் என்று காட்டிக்கொள்வதற்கான முயற்சி என்றுகூட இதனைச் சொல்லலாம். சுதர்சன்களை இனங்கண்டுக்கொண்டுகூட எளிது. ஒரு இரவிலேயே சுதர்சனையும் குழுவரையும் பெண்கள் அறிந்துகொண்டு விவகிவிடுவார்கள். ஆனால் ஜேகேகள் ஆபத்தானவர்கள். அவர்களின் முகமுடி இரும்பினால் செய்யப்பட்டது. நிரந்தரமானது. குளிக்கும்போதுகூட அவர்கள் அதனைக் கழட்டுவதில்லை. ஒரு கட்டத்தில் அவர் முகமுடியே நினை என்று அவர்களே நம்பத்தலைப்பட்டுவிடுவார்கள். கவனம்.

2 hours ago Like

சார்வாகன் வாசன் அப்பறம் எதற்காக ஜேகேயிடம் இந்த அனுமதியைக் கொடுத்தீர்கள்?

2 hours ago Like

தேவகி தேவராஜ் தேவகி இங்கே ஜேகேயை வெறும் காவியாகவே பயன்படுத்திவிட்டார். அவருக்குத்தேவையான மையவாதத்தை அனுமதித்துக்கொண்டு, அதனையே பயன்படுத்தி இயல்பானவரை மர்மத்தைகளையும் விளிம்புநிலைகளையும் சொல்லுகின்ற ஒருவீத பரஸ்பர உடன்படிக்கைதான் இது.

2 hours ago Like

சார்வாகன் வாசன் இது ஆபத்தில்லையா?

2 hours ago Like

தேவகி தேவராஜ் ஆபத்த்தான். ஜேகே இதுபோல யாருடனும் உடன்படிக்கை போட்டுக்கொள்ளும் ஆபத்து எப்போதும் இருக்கிறது. நாளைக்கு குழப்பரங்கூட ஜேகேயினாலாக எழுவதும், சுதர்சன் எழுவதும், அந்த மாணவிகூட எழுவதும்.

2 hours ago Like

Sureka Selvaraja இதற்குத் தீர்வு இல்லையா?

2 hours ago Like

ஜேகே ஒரே தீர்வுதான். கொன்றுவிடுங்கள்.

now Like

சில்லு பெருஞ்சிரிப்பு

நகைப்புக்குமிடமாய் போனவனும்
 யாருக்கும் பிரியமில்லாதவனும்
 மலத்தால் மெழுகப்படுவனும்
 காமத்தால் விடாது விந்து ஒழுக்குபவனும்
 விரைந்து வயோதிகம் கூடியவனும்
 இவனே அவனே என ஆடி
 அவனைக் காட்டி இவனை மறைத்து
 இவனைக்காட்டி அவனை மறைத்து
 பொய்யாடி மெய் மறந்து
 இருநூண்டு சிதைந்தமுகி
 குஞ்சங்கள் சோடனைகள் போட்டாட

ஏன் வாழ்கிறாய் புழுவே இன்னும் ? என்ற
 போது

வெடித்துச் சிதறி யழிந்து;
 பின் பிணமா யெழுந்து புன்னகை செறிந்து
 நடந்து நடையாய்; வீணில் கரைகையில்
 அன்றே சொன்னனே "பித்தன்" அவனென்றாள்
 அவனுடையாள் எனும் அவள்

வேறொன்று

இளமை முதுமையுறுவதை
 முதுமை மேலும் முதுமையுறுவதை
 இளமையின் முதுமை
 ஒரு குழந்தையைக் கண்ணீராக்கிக் கரைப்பதை
 மனிதர்கள் கல்லாய்।
 மிருகமாய்.
 பொய்யராய்
 துரோகராய் போவதை
 வாழ்வென்றாய்

வாழ்கிறேன் போ
 சாயமுலர்ந்து
 நீலம்பாரித்தது புன்னகை

பின்நவீன கால சிந்தனைகளைப் புரிந்து கொள்ளுதல்

தர்சிகா தாமோதரன்

Nowadays some erected trouser boys masturbating on Fb due to the postmodern dreams. Their ideological poverty must be taken into consideration among so called intellectuals who shown dubious path for them during past years.

Postmodernism is not a chatterboxes of meaningless fucking game. In this contemporary critical phenomena, it is a valid reaction to the spiritual and philosophical disaster of our time and the failure of modern thoughts.

Postmodernism is an attempt to make sense of what is going on now and we can see the present clearly only in retrospect.

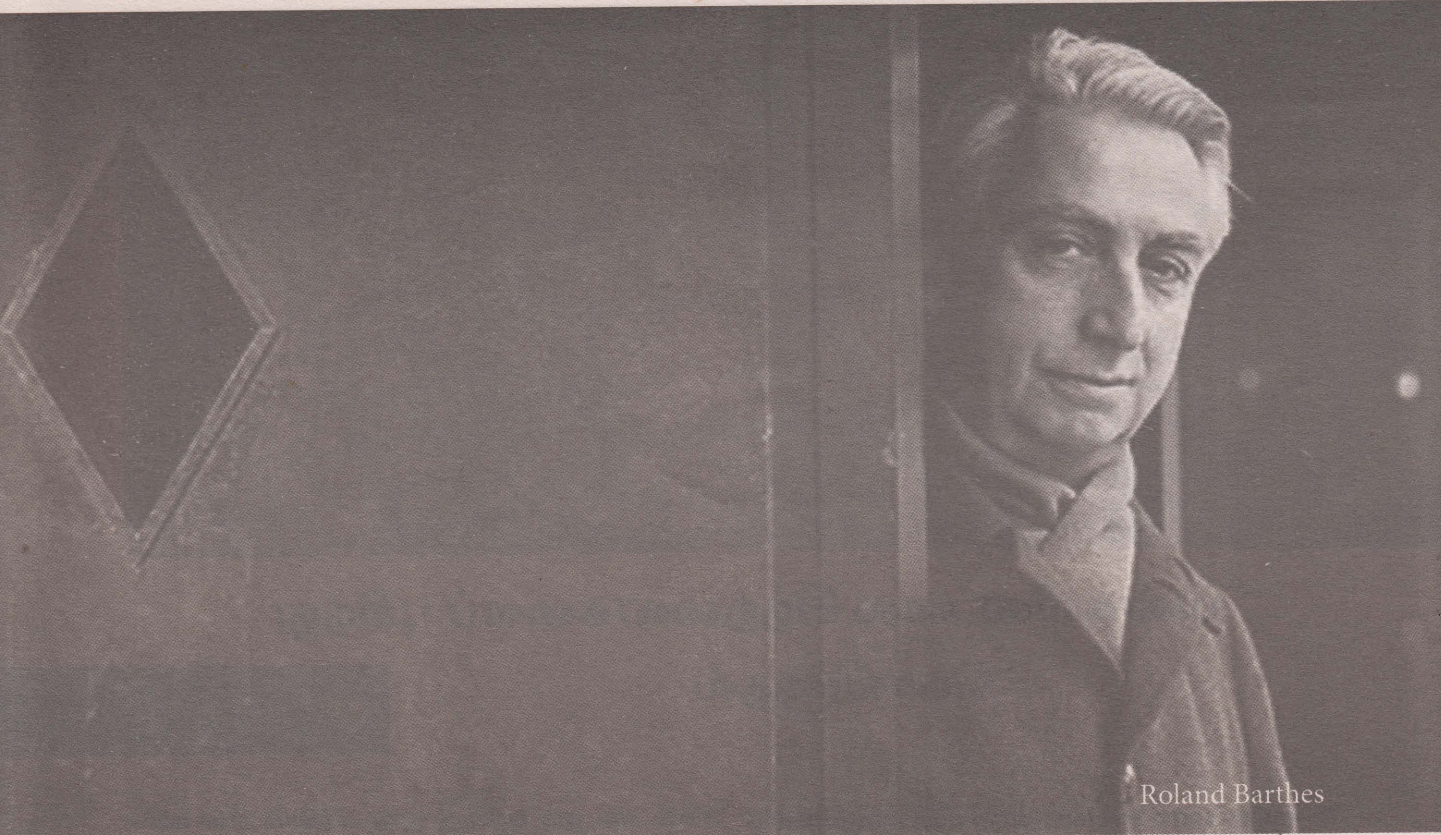
கொஞ்ச நாட்களாகவே சமூக வலைத்தளங்களில் பின்நவீனத்துவம் என்ற சொல்லைப் பலரும் வெவ்வேறு நியாயங்களில் பயன்படுத்தி வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

ஒரு சிலர் அதன் மீதுள்ள ஈர்ப்பினாலும், பலர் அதன் மீதுள்ள வெறுப்பினாலும் தமது வசதிக்கேற்ப கதை அளப்பதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது.

சிலர் பின்நவீனம் பற்றி அறிய ஆசைப்படுகின்றனர்.

சிலர் அது ஒரு புரியாத மூடு மந்திரம் என வசை பாடுகின்றனர். இன்னும் சிலர் இது எப்போதோ காலாவதியாகிவிட அங்கு புதிய சிந்தனைகள் வந்திருப்பதாகப் புரளி கிளப்புக்கின்றனர். மேலும் சிலர் தாமே இலங்கையில் பின்நவீனத்தைக் கண்டுபிடித்ததாக நுனிப்புல் அறிக்கை விடுகின்றனர். இவையெல்லாம் இந்தக் காலகட்டத்தின் பயன்பாடு மிக்க அசைவுதான் என்பதை மறுக்கக் கூடாது.

பின்நவீனம் என்றால் புரியாமல் எழுதுவதென மட்டரகமான கருத்துகளையும் சிலர் முன்வைப்பதைக் காண்கிறோம். இது ஒரு முன்முதிர்வான கருத்தாகக் கருதப்பட வேண்டியது. ஏனெனில் பின்நவீனத்துவம் என்பது இலக்கியம் மட்டுமே சார்ந்த சிந்தனை முறைமையல்ல. அது பல அறிவியல் தளங்களின் இயங்கியலோடு தொடர்பு பட்டது. பின்நவீனத்துவமானது ஒரு சில பொறுக்கி அறிவுஜீவிகளின் அர்த்தமற்ற தத்துவமாகும் என சிலர் மேம்போக்காக விமர்சனங்களை முன்வைக்கக் கூடும். அது வேறு வகையான உள்நோக்கங்களோடு முன்வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகளாகவே கருதப்பட வேண்டும். இந்த யுகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ஆன்மீக மற்றும் தத்துவார்த்த இடர்பாடுகளுக்கான தெளிவான மாற்றுப்பார்வை மிக்க எதிர் நடவடிக்கைகளை பின்நவீனத்துவமே முன்வைக்கிறது. அதாவது தற்காலத்தில் நிகழும் உலகியல் போக்கை ஒரு பின்னோக்கிய கண்ணோட்

Roland Barthes

டத்தில் ஆராய்வதனூடாகவே இன்றைய வாழ்க்கைக்கான அர்த்தங்களைக் காணலாம்.

டெரிடாவும், ரோலண் பார்த்தும், இஹாப் ஹசனும் முன்வைத்த மொழி பற்றிய அல்லது இலக்கியம் பற்றிய கருத்துகள் மட்டுமே பின்நவீனத்துவ சிந்தனையின் இறுதி வடிவம் இல்லை. அவர்கள் எழுத்துகளின் ஊடாக செயற்படுத்தப்படும் மரபான அணுகுமுறைகளின் போலியான இயங்கு தளத்தை ஆராய்ந்தார்கள். மொழிக்கும் அதனால் உணர்த்தப்படுவதாக நம்பப்படும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை ஆராய்ந்தார்கள். எழுத்துக்களினுள் நிலவுகின்ற அருபமான அதிகாரத் தொனியை கண்டுபிடித்தார்கள். மொழிக்குள் இடம்பெறும் அர்த்த விளையாட்டானது அனுபவங்களினால் பல்கிப் பெருகுவதை அறிவித்தார்கள். இந்த நுட்பங்களைத் தணிக்கும் விதமாக எழுதுவதே நாம் செய்ய வேண்டியதென வாதிட்டார்கள். இந்தச் சிந்தனை முறையை உள்வாங்கி எழுதப்படும் எழுத்துக்கள் மேலதிக வாசிப்பு ஆளுமையைக் கோருவதாய் அமைந்திருப்பதால் நம்மில் பலர் அதை எதிர்க்கின்றனர்.

பின்நவீனத்துவத்தில் பிரதிகளை அணுகுவதற்கு சி

தைவருவாக்கம் எனும் விடயம் முக்கியமாகக் கைக்கொள்ளப்படுகிறது. இது டெரிடாவின் ஒரு சிந்தனை முறைதான்.

“ There is nothing outside the text ”
--- Jacques Derrida.

எல்லாப் பிரதிகளும் அர்த்தங்களற்ற உள்ளடக்கங்களினைக் கொண்டிருப்பதாக சிதைவருவாக்கிகள் கருதி வருவதனைப் போல ஒரு போலியான பிரசார எழுத்துக்களை அவதானித்திருக்கிறேன். அந்தப் புரிதலற்ற பிரசாரத்தின் மீது இடி விழ.

எந்த ஒரு பிரதியும் பல வகையான சிதறுண்ட அர்த்தங்களினால் நிரம்பி வழிவதாகவே தகர்ப்பமைப்புச் சிந்தனை முறை கூறுகிறது. பிரதிகளின் எந்தவொரு கருத்தும் குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள்ள்தான் சஞ்சரிப்பதாக கூற முடியாது என்ற போதும் அது பிரதியின் அகப்புறமான அலைவின் நிலையில்தான் இருக்கிறது.

ஒரு பிரதியில் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்ற எண்ணக் கருவானது பல விதமான தீர்மான நிலைமைகளினால்

எல்லையற்ற அர்நிவித்தங்களை உருவாக்கி விடுகிறது. அதற்காக சிதைவுருவாக்கிகள் (deconstruction-ists) எல்லா விதமான எழுத்து வகைகளோடும் இடையறாத முரண்பாடோ அல்லது உடன்பாடோ கொண்டிருப்பதாகவும் கருதிவிட முடியாது.

சிதைவுருவாக்கம் எனும் செயற்பாடானது எக்காரணம் கொண்டும் வேண்டுமென்றே ஒரு கருத்தமைப்பைச் சிதைக்கும் காரியமாக அமைவதில்லை. இந்த ஆய்வு முறையானது குறிப்பிட்ட பிரதிகளிலுள்ள ஒத்திசைவான அல்லது மாறுபட்ட கருத்துகள் எவ்வாறு பிரதி அரசியலின் வார்த்தைப் பயன்பாட்டுக்குள் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறதென தேடிக்கண்டு பிடிக்கிறது. குறிப்பிட்ட பிரதியில் அர்த்தங்களைத் தீர்மானிக்கின்ற சூழ்நிலைகளுக்குத் துணையாகப் பணியாற்றுகின்ற காரணிகளை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தும் வேலையைச் சிதைவுருவாக்கச் சிந்தனை முறைதான் செயல்படுத்துகிறது.

சிதைவுருவாக்கச் சிந்தனை முறை முன்வைக்கும் கருத்துகளையும் இலக்கியப் பரப்பின் மீது Roland Barthes முன்வைக்கும் கருத்துக்களையும் துணையாக வைத்துக் கொண்டு கவிதைகள் கட்டமைக்கப் படுவதையும் நாம் காண்கிறோம். அம் முயற்சிகள் மூண்ட வாசிப்பின் மீதான சுதந்திர வேட்கையாக எரிவதனையும் நாம் அவதானிக்கிறோம்.

எந்தவொரு பிரதியும் கொண்டிருக்கின்ற உள்ளீடுகளானது சிதைவுருவாக்க அணுகுமுறையின் போது அர்த்தங்களைப் பல்கிப் பெருக வைப்பதற்கான நியாயங்களோடு கட்டமைகிறது. குறிப்பிட்ட பிரதிகளில் மேம்போக்காக அழுத்தம் கொடுக்கப் படுகின்ற பொதுவான கருத்துருக்களுக்கு மாற்றாக வேறு தர்க்க நியாயங்களைக் காண்பதற்கான பின்னணியாக சிதைவுருவாக்கம் கட்டமைகிறது.

இந்த வகைப் புரிதலோடு உருவாகும் தெளிவை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு சிந்திக்கும் போது உருவாகின்ற நேரற்ற சொல் பிரயோக எழுத்து அனுபவங்களில் கவிதைச் செயல்முறையும் இடம்பெறுகிறது. இது சொற்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்படும் collage சித்திர உருவாக்கம் போன்றதுதான். பொதுவான அறிதல் முறையில் அமைந்த கணிப்பீடுகளுக்குப் புறம்பான சொல் சிதறல்களை உருவாக்கி அதற்குள் பல்வேறு அனுபவங்கள் காட்சி நிலையில் அலைவுறுவதாக கற்பனையாக நம்ப வைப்பது தான் கவிதையின் அதிக பட்ச செயல் திட்டமாக இருக்கிறது. இது பெரும்பாலும் உணர்வெழுச்சி சார்ந்து வெளியேறும் சலனக் காட்சிகளைக் கட-

டமைப்பதற்குத் துணையான மொழிப் பிரயோகமாக இருக்க விரும்புகிறது.

இது காட்டின் அளிமேசன் கிள்கிளப்பு மனநிலைக்குச் சாய்வான போக்கின் எழுத்து வடிவமாக அமைவதினால் visual ன் உழைப்புக்கும் தரத்திற்கும் இணையற்றதாக மாறி காலாவதியாகிறது. ஏனெனில் புலன் காட்சிகள் சாத்தியங்களை உருவாக்கும் அனுபவக் களிப்பு மாயைகளை அளவின்றித் தரும்போது சொற்களின் செயல்பாடு வீரியம் குறைவுற்றதாகவே இருக்கிறது. மிகப் பிந்திய கால மோஸ்தர் கவிதைகள் எனப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட தமிழ் கவிதைகளின் நிலை இது.

கவிதைகளுக்குள் சித்தரிப்பாக எடுத்தாளப் படுகின்ற விவரணைகள் சலனச் சித்திரங்களுக்குள் காட்சிகளாக இடமாற்றம் பெற்றதனால் விந்தையான வார்த்தை வேலைப்பாடுகளின் இலக்கிய விளக்கங்கள் மேல் இருந்த ஒப்பனைகள் உதிர்ந்து வருகிறது.

பின்னவீனத்துவ சிந்தனையின் ஊடாக இலக்கியங்களை அணுக Roland Barthes ஆய்வு முறைகள் வரிவாகத் துணை நிற்பவை. Literature is like phosphorus என்றார் ரோலண்ட் பார்த்ஸ். ஏனெனில் it shines with its maximum brilliance at the moment when it attempts to die.

இதனை நாம் எப்படி புரிந்து கொள்வது?

இது இலக்கியத்தின் மரணமாக கருதி சிலர் முகம் சுழிக்கக் கூடும். அது அவர்களின் புரிதல் சார்ந்தது அல்லது அவர்களின் மொழி பற்றிய கோட்பாட்டு அணுகுமுறையின் போதாமையாக இருக்கக் கூடும். பார்த்தைப் பொறுத்த வரை எழுத்துச் செயல்பாடு அல்லது ஒரு பிரதி சார்ந்த பணி என்பது ஒரு இறப்பும் இன்னொரு பிறப்பும் நிகழும் தருணமாகும் அல்லது ஒரு நிலைமாற்றம் என்பதுதான்.

இலட்சியங்களையும் சமூகக் கடமைகளையும் போலியான மானுட அக்கறைகளாக வருத்திக் கொண்டு இருந்த இலக்கியத்தின் மீது திடீர்த் தாக்குதல்களை நிகழ்த்தியவர் பார்த். அதனால் அவரது சிந்தனைகளின் மேல் எப்போதும் ஒரு நாட்டம் இருந்து வந்திருக்கிறது. the author cannot predict timezone ; he cannot choose to write what will not be read என்றதன் மூலம் வாசிப்புத் தளத்திற்கு இணையற்ற சுதந்திரத்துடன் இயங்க முடியும் என்பதை உணர்த்தியவர்.

அவரது எண்ணத்தில் ஒரு பிரதி என்பது தன்னளவில் உள்ள விடயங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவதுடன் சுற்றியிருக்கும் பண்பாடுகளையும் மனிதர்களை ஒழுங்கு படுத்த முனையும் மரபார்ந்த பார்வையையும் கேள்விக்குட்படுத்த வேண்டும். அதுதான் ஒரு இலக்கிய செயற்பாட்டின் வேலையாக இருக்க முடியும்.

What I enjoy in a narrative is not directly its content or even its structure, but rather the abrasions. I impose upon the fine surface.

ஒரு எழுத்தாளனின் செயல்பாடானது வெறுமனே சொற்களினால் மாளிகை கட்டுவதோ அல்லது சம்பவங்களை எடுத்தியம்புகின்ற காரியமோ அல்ல. எந்தவொரு பிரதியினதும் மொழியின் மேம்போக்கான அணுகுமுறைக்குப் புறம்பாக அதற்குள்ளிருந்து துருத்திக் கொண்டு வெளியேறும் வாதையைத்தான் ஒரு பிரதியின் சாரமாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும்.

We have seen that on the contrary modern poetry destroyed relationships in language and reduced discourse to words as static things. This implies a reversal in our knowledge of nature> the interrupted flow of the new poetic language initiates a discontinuous nature> which is revealed only piecemeal.

ஒரு எழுத்துச் செயல்பாடானது தெளிவான உருவம் ஒன்றை சித்தரிக்கும் காரியமாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. சிதறுண்ட பூடக மொழியாக வெளிப்படும் கவிதைகளானாலும் அல்லது கூர்மையான உரைநடை இலக்கியமானாலும் சரி அவற்றுக்குள் ஒன்றையான அர்த்தப் பரிவர்த்தனை கிடையாது. எதனையும் வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பதற்கான முயற்சிகளை எழுத்துகள் மேற்கொள்ளுமாக இருந்தால் போதுமானது.

பார்த்தின் சிந்தனைகள் ஒரு சமுத்திரம் போல பிரவாகம் கொண்டது. இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட விரும்புகிறவர்கள் அவசியம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவர். மரபார்ந்த நவீன இலக்கிய கண்ணோட்டத்தில் இருந்து விடுபட விரும்புவவர்கள் பார்த்தை படிக்காமல் அதனைச் சாத்தியப்படுத்த முடியாது. அவரது writing zero degree, death of an author, inter textuality, pleasure of the text, second order meaning போன்ற எண்ணக் கருக்கள் புதிய வாசிப்புச் சிந்தனைகளையும் புதிய எழுத்தாற்றலையும் உண்டு பண்ணக் கூடியவை.

“ To know that one does not write for the other, to know that these things I am going to write will never cause me to be loved by the one i love(the other), to know that writing compensates for nothing, sublimates nothing, that it is precisely there where you are not - - - this is the beginning of writing “.

— Roland Barthes.

இலக்கியம் என்பது மனிதர்களுக்கு எதனையும் செய்வதாக இருக்க முடியாது. அதற்குள் இருக்கின்ற வெளிப்படுத்தல்கள் எதுவும் அதன் சாதனைகள் அல்ல. இலக்கியங்களுக்குள் வலியுறுத்தப்படும் நேரான சங்கதிகள் யாவும் மனிதன் முன்னோக்கிச் சிந்திப்பதற்குத் தடையாய் அமைபவை. எனவே அந்தத் தடையிலிருந்து அவனை மீட்கக் கூடியவாறான விலகிய போக்கையும் வெளிப்படுத்தலற்ற எழுத்தையும் இலக்கியங்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒரு இலக்கிய கர்த்தா எனப்படுபவன் இந்த புறவயமான சிதறுண்ட மன அடுக்குகளின் பிரதிநிதியாக எழுதும் போது பணியாற்ற வேண்டியிருக்கிறது.

Art seems compromised, historically, socially. Whence the effort on the part of the artist himself to destroy it

எழுத்து என்பது மரபார்ந்த நோய்க் கூறுகளின் பிடியில் சிக்குண்டதாகவே இருந்து வருகிறது. இதிலிருந்து விடுபடும் போதுதான் கட்டுக்கதைகளின் மொத்தமுமான இலக்கியத்தின் மீதும் புதிய அர்த்தம் சார்ந்த உரையாடல்களை உருவாக்குவது தீவிரமடைகிறது.

The text of pleasure is not necessarily the text that recounts the kind of bliss afforded literally by an ejaculation. The pleasure of representation is not attached to its object வாசிப்பின் போது ஒரு பிரதி தருகின்ற இன்பம் என்பது பண்பாட்டு ஒழுங்கு விதிகளுக்குப் புறம்பாக அறிவைத் துரத்தும் தருணமாகும். அந்த விதமான செயற்பாடுகளைக் கொண்டு இயங்கும் எழுத்துக்கள் மேலெழுந்த வகையான காரியமாற்றதலுடன் தொடர்புபட்டிருப்பதில்லை.

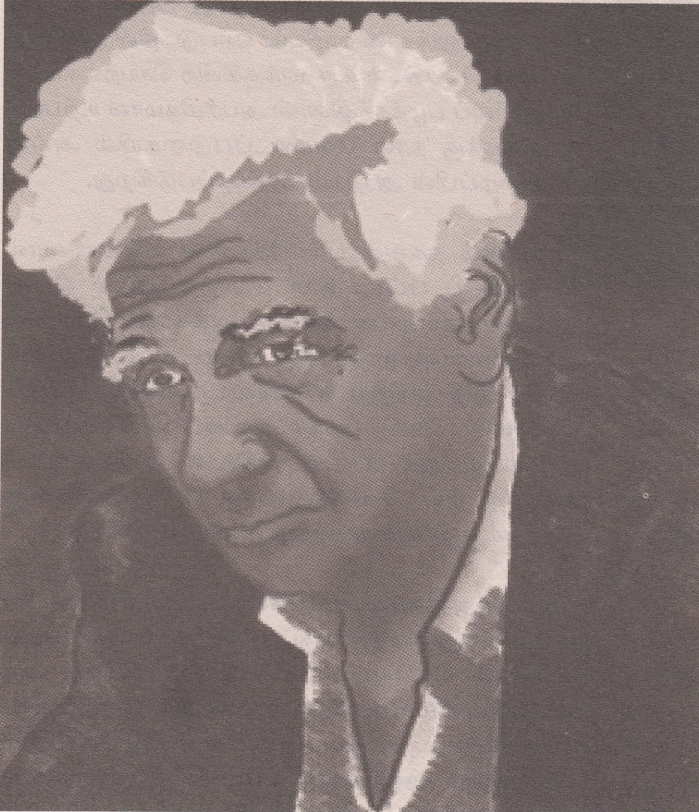
ஏற்கனவேயுள்ள வாழ்வு சார்ந்த பார்வைகளையும் கலாசார மதிப்பீடுகளையும் புதிய பகுப்பாய்வின்

மூலம் நிலைகுலையச் செய்து அவற்றின் நிச்சயமற்ற நிலையை பிரகடனப்படுத்துவதாய் அமையும் எழுத்தும் இலக்கியங்களுமே வேண்டப்படுபவை. பின்நவீனகால நம்பிக்கைகளையும் அறிவியல் சார்ந்த பண்பாடுகளையும் நவீன தொழில்நுட்பத்தோடு தொடர்புபடுத்தி ஆராய்ந்தவர் Jean Francois Lyotart. பிந்திய யுகத்தில் அறிவு என்பது மனிதர்களைத் தாண்டி இருப்பிடமற்ற வெளியில் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தார். இன்றைய காலத்தில் அறிவு எனப்படுவது தகவல்களின் சேகரிக்கப்பட்ட நிலைதான் என்கிறார். மனிதர்களின் மூளைச் செயல்பாட்டோடு மட்டுமல்லாமல் கணினி இயந்திரங்களின் உதவி கோரலுக்கும் உட்பட்டதாக அறிவு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் இயந்திரங்களின் செயற்கை அறிவுகளே மனிதனின் இருப்பைத் தீர்மானிக்கும் விடயமாகவும் இருக்கப் போகிறது.

அறிவின் செயல்பாட்டுக்கு இரண்டு விதமான விடயங்கள் முக்கிய காரணிகளாய் அமைகின்றன. முதலாவது அறிவியல் கதையாடலாகும். இரண்டாவது புனைவுக் கதையாடலாகும். அறிவியல் கதையாடலாடாக விஞ்ஞானரீதியான நம்பிக்கைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. அதே நேரம் புனைவுக் கதையாடலாடாக மரபு வழியான நம்பிக்கைகள்

எடுத்தாளப்படுகின்றன. இவை இரண்டும் எப்போதும் நிச்சயமற்ற மாற்றங்களைக் கோரியபடியே நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதனால்தான் பெரும் தத்துவங்கள் எல்லாமே புனைவுத் தன்மையான பெரும் கதையாடல்கள் என அவர் அறிவித்தார்.

மனித நடத்தைகளை அதிகாரம் சார்ந்து ஆய்வுக்குட்படுத்தியதன் மூலம் பின்நவீனகால வாழ்வின்மீது விமர்சனக் கணைகளைத் தொடுத்தவர் பூக்கோ. Each society has its regime of truth, it's "general politics" of truth that is, the types of discourse that it accepts and makes function as true என அதிகாரத்தின் அடிப்படையை விபரித்தார் மைக்கல் பூக்கோ. உண்மை என்று நாம் அர்த்தப்படுத்துகின்றவை ஒரு நம்பிக்கையாகச் செறிவடையும்போது அதிகாரமாக மாறுகிறது என்றார். அதிகாரம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இடத்தில் அதற்கு எதிரான மறு செயற்பாடும் இருக்கும் என்றார். மனிதர்களின் செயற்பாடுகள் யாவும் அதிகாரம் சார்ந்த நடைமுறைக்குள் அராஜகமாக ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றன என்றார். அதாவது பகுத்தறிவின் குழப்பகரமான சூழ்நிலை தீர்மானிக்கின்ற ஒழுக்கம் என்பது அதிகாரத்தின் நுட்பமான கூறுகளினால் நிருவகிக்கப்படுவதாக இருக்கிறது. பூக்கோவை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள அவரது எண்ணற்ற ஆய்வுகளையும் முழுமையாக அணுகவேண்டிய தேவையுள்ளது.

பின்நவீனகால வாழ்வை தகவல் தொழில்நுட்ப கலாசாரத்தின் பெருக்கத்தோடு தொடர்புபடுத்தி ஆராய்ந்தவர் Jean Baudrillard. மாக்கினியத்தின் மீதான விமர்சனங்களின் மூலம் இவர் புதிய சாளரங்களைத் திறக்கிறார். if we consume the product as product, we consume its meaning through advertising. என்று தற்கால உலகின் சிந்தனைக் கதவுகளைத் திறந்த சிந்தனைச் சிற்பியாக Jean Baudrillard விளங்குகிறார். அவரது சிந்தனைகள் பல அறிவுஜீவிகளின் கருத்துகளைத் தாண்டிச் செல்வதாக அமைகிறது. பூக்கோவின் நிலைப்பாடுகளை மீறும் ஒருவராகவும் பொதுவுடமைச் சிந்தனையாளர் கார்ள் மார்க்ஸ் மீது வலுவான விமர்சனங்களை முன்வைப்பவராகவும் Baudrillard காணப்படுகிறார். அவரது சிந்தனைகள் மார்க்சியத்தை வேறொரு தளத்திற்கு நகர்த்துவதாகவும் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியத்தின் நுகர்வுக் கலாசார முகமூடியின் பின்னாலுள்ள அகோரங்களை வெளிப்படுத்துபவையாகவும்

உள்ளன.

Baudrillard ன் பார்வையில் போலிமையான சங்கேதக் குறிகளினால் ஜோடிக்கப்பட்ட அதீத உண்மைகளுக்குள் அதிகாரமானது அழிந்து போய்விட்டதாகக் கூறுகிறார். இந்த யுகத்தில் அதிகாரமானது தகவல் தொடர்பு மேலாண்மையினால் போலியான பாசாங்குருக்களாக செயற்படுகின்றன என்றார்.

இன்று நுகர்கின்ற ஒவ்வொரு விடயமும் குறியீட்டு அர்த்தங்களாக ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. இன்று நாம் நுகரும் பொருளை விட அதன் அர்த்தம் சார்ந்த மதிப்பானது முக்கியத்துவம் மிக்கதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மார்க்ஸ் ஒரு பொருளின் பண்டப் பெறுமதியையும் பரிவர்த்தனைப் பெறுமதியையும்

சிந்தித்தார். ஆனால் இன்று பண்டத்தின் மதிப்புப் பெறுமதி முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த மதிப்புப் பெறுமதியானது போலியான குறியீட்டு அர்த்தங்களுடாகவே உணர்த்தப்படுவதாக Baudrillard கூறுகிறார். இந்த அர்த்தப்படுத்தலினால்தான் தேவைக்கேற்ற அளவிலான உற்பத்தியைத் தாண்டிய மிகை உற்பத்தி சாத்தியப்படுத்தப்படுவதாக அவர் கூறுகிறார்.

நுகர்வுக் கலாசாரத்தில் பயன் மதிப்பை மீறிய மதிப்புப் பெறுமதி பற்றிய அர்த்தப்பாடு மிகையோங்கும்போது பயன்பாட்டிலுள்ள பண்டங்கள் விரைவாக தமது மதிப்பையிழந்து காலாவதியாகின்றன. அப்போது புதிய மதிப்பேற்றஞ் செய்யப்பட்ட பண்டங்கள் விரைவான சங்கிலி நகர்வாக சந்தையை நிறைக்கின்றன. இதனால் முதலாளித்துவ பல்தேசியக் கம்பனிகள் அபரிமிதமான இலாபமீட்டுபவையாக மாறுகின்றன.

இன்றுள்ள உலக ஒழுங்கில் அரசாங்கங்கள் எவ்வாறு செயல்பட வேண்டுமென்பதை பன்னாட்டு நிறுவனங்களே தீர்மானிக்கின்றன. தகவல் தொடர்பின் மிகை வளர்ச்சியின் காரணமாக மூலதனத்தின் ஆதிக்கமானது அகில உலகச் சுரண்டலுக்கான வழியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. சந்தைச் சக்திகள் உருவாக்குகின்ற செயற்கையான நுகர்வுப் பழக்கத் தினால் அபரிமிதமான உற்பத்தி நாளுக்கு நாள் வேண்டப்படுகையில் அங்கு உழைப்பின் அர்த்தம் அழிக்கப்படுகிறது.

உலகம் தகவல் பரிவர்த்தனை விதிகளினால் சுருக்கப் பட்டதாக போற்றப்படும் நிலை சௌகரியமான சுரண்டலுக்கான தொழில் அடிமைகளை மூன்றாம் மண்டல நாடுகளில் தோற்றுவித்திருக்கிறது. ஏதோவொரு தேசத்திலிருக்கும் முதலாளிக்கு வேறொரு நாட்டிலிருப்பவன் வியர்வை சிந்தி உழைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். நமது வீட்டில் அடுப்பெரிய வேண்டுமானால் இன்னொரு தேசத்துக் கழிப்பறை சுத்தம் செய்யப்படுகிறது.

உழைப்பு அர்த்தமழிப்புச் செய்யப்பட்டது போலவே நுகர்வும் நமது தனித்த விருப்புச் சார்ந்ததாக அல்லாமல் சுயநீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்று ஒரு மனிதனின் நிம்மதியான வாழ்வை அவன் திட்டமிட முடிவதில்லை. அவன் எதனை உண்ண வேண்டும் என்பதையும் எதனை உடுக்க வேண்டுமென்பதையும் எங்கு உறங்க வேண்டுமென்பதையும் வேறு

சக்திகள் தீர்மானிக்கும் நிலை தோன்றியுள்ளது. ஒரு வலைத்தளமோ அல்லது ஒரு தொலைக்காட்சி விளம்பரமோ அது தீர்மானிக்கின்ற போலிமை அர்த்தங்களினால் மனிதனை வழி நடத்துகின்றன. ஒரு வட்டி நிறுவனமோ அல்லது ஒரு குத்தகை நிறுவனமோ தனி மனிதர்களை நிம்மதி இழப்புச் செய்து ஓட ஓட விரட்டுகின்றன.

ஏதோ ஒரு வல்லரசை வழிநடத்தும் பன்னாட்டு நிறுவனத்தின் சந்தை ஸ்திரத்துக்கான பூகோள அரசியலுக்காக வேறொரு நாட்டில் உள்நாட்டு யுத்தம் நடக்கிறது. சந்தைச் சக்திகளே அங்குள்ள முரண்பாடுகளுக்கான தீர்வு ஒழுங்குகளையும் திட்டமிடுகின்றன. போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் இன்னொரு நாட்டின் தலைவலியாகவும் அர்த்தப்படுத்தப்படுகிறார்கள். ஒரே இரத்த உறவுகள் வெவ்வேறு நாடுகளின் பிரஜைகளாகிறார்கள். ஒரு குடும்பத்து உறுப்பினர்களே வெவ்வேறு மொழியினாலும் பண்பாடுகளினாலும் போசிக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு நாட்டில் இடம்பெறும் ஒரே மதப் பிரிவினரின் உள்ளக நெருக்கடி வேறொரு நாட்டில் சண்டையாகப் பரிணமிக்கிறது. ஒரு தேசத்தில் இடம்பெறும் போரை அழிவு நடவடிக்கையாகக் கருதும் தரப்புகள் இன்னொரு தேசத்தில் போர் இடம்பெறும் போது ஆக்கபூர்வமாக அர்த்தப்படுத்துகின்றன. இங்கு இனம், மொழி, பண்பாடு, தேசியம் குறித்த கருத்துகள் அனைத்தும் அர்த்தமழிப்புக்குட்படுகின்றன.

பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் சந்தை அபிலாசைகளுக்கமைவாக இந்த விதமான மனப்பழக்கத்தை ஊடகங்களே கட்டமைக்கின்றன. ஊடகங்கள் ஒளிபரப்பும் பண்பாட்டு உற்பத்திகள் அனைத்தும் தனிப்பட்ட அரசியல் சார்பான புனைவுகளே. அந்தப் புனைவுகள் முன்மொழியும் உளவியல் அர்த்தங்களுடனாக வாழ்வியல் சார்ந்த கூறுகளின் போக்குகள் மாற்றப்படுகின்றன.

The system of the political economy of the sign, the reference model of the body is the mannequin. The mannequin also represents a totally functionalised body under the law of value, but this time as the site of the production of the value - sign. It is no longer labour power, but models of signification that are produced - not only sexual models of fulfillment, but sexuality itself as a model.

- Jean Baudrillard, on "symbolical exchange and death".

எதனையும் சந்தைச் சட்டகத்திற்குள் கொண்டு வந்தால் விற்று விட முடியும் எனும் குறிக்கோள் கொண்ட சுரண்டல் சக்திகள் 'பண்ட மதிப்பு' எனும் கொடூரமான சுரண்டல் சிந்தனைப் பழக்கத்தை பண்பாட்டுச் சூழலுக்குள் கொண்டு வந்து உடலையும் அதனடிப்படையில் எடுத்தாளும் சூழ்நிலையை உருவாக்கி விட்டது. புதிய தர்க்க நெறிகளினால் செயற்படுத்தப்படுகின்ற தொடர்பாடல் தகவல் வெளிதான் இதற்கான சந்தையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் செயல்பாட்டிற்குத் துணையாகும் வகையில் உடலானது தொடர்பாடல் வலையமைப்பினாலும் அதனையொத்த விம்பப் பரிமாற்றத்தினாலும் சுற்றி வளைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலம் தகவல் படிமம் வழியான நுகர்வுக் குறியீடாக உடல் அர்த்தம் பெறுகிறது.

உடல் மீதுள்ள அடிப்படையான நிஜ நம்பிக்கைகள் யாவும் அர்த்தமழிப்புச் செய்யப்பட்டு அது தகவல் வெளியில் வணிகப் பரிவர்த்தனை செய்வதற்கான பண்டமாக குறிகளினால் மதிப்புக் கூட்டப்படுகிறது. இதன்போது பாலியல் பண்டமாக உணர்த்தப்படும் உடல் பற்றிய கருத்துகள் அரசியல் பொருளாதாரச் சூழலில் சமூகக் கட்டுமானத்தின் விடுதலையாகவும் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

இந்த நூற்றாண்டின் தகவல் பரிவர்த்தனை வெளியில் நாகரிகப் பொழிதல்கள் பல விதமான ரூபங்களாக மலிவாகி கொட்டப்படுகிறது. கிளர்ச்சியை ஊக்கப்படுத்துவதற்கு நிர்வாண விளம்பர உத்திகள் பயன்படுத்தப்படும் போது அவை பரவசத்தை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்தாலும் அதி தீவிரமான நிர்வாண கோலங்கள் உணர்ச்சிகளை மழுங்கடிப்புச் செய்யும் உளவியல் நெருக்கடிகளையும் உண்டாக்குகிறது.

உடல் பாகங்களில் அடி முதல் நுனி வரை அணியும் உடைகளும் அலங்கார ஒப்பனைப் பொருட்களும் அவற்றின் பயன்பாடு சார்ந்த அர்த்தங்களிலிருந்து இடம்பெயர்க்கப்பட்டு நிர்வாண ஓய்வாரத்துக்கான பதிலிகளாகவும் பாலியல் வசீகரம் கொண்டதான பாசாங்குப் பொருட்களாகவும் உணர்த்தப்படுகின்றன. இந்த நிலையில் ஒப்பனைப் பொருட்களினால் சூழப்பட்ட உடல் பாகங்கள் அவற்றின் மேல் இருந்த அழகுச் சொரூபம் எனும் அபிப்பிராயத்தை இழந்து திடீர் பாலியல் தூண்டலாக்கம் செய்யப்பட்ட பண்டமாகப் பரிமளிக்கிறது.

இந்த வகையில் உடல்களின் மீதான பார்வைகளும் கருத்து நோக்குகளும் பல்வேறு விதமான தீர்மானங்களினால் நிலைபெற்றிருக்கிறது.

மருத்துவத்துறையானது அதன் அறிவியல் பார்வையில் உடலை ஜடம் என்ற கண்ணோட்டத்திலேயே நோக்குகிறது. மருத்துவப் பரிசீலனைக்கான செயல்பாட்டில் உயிரைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கின்ற ஒரு பொருளே உடல்.

மதங்களின் பார்வையில் உடல் என்பது ஆசைகளும் உணர்ச்சிகளும் கொண்ட மிருகங்களின் சதை. உலகம் எனும் பிரேத பூமியில் கிடக்கும் இந்த பிணங்களின் சிற்றின்பம் அழிந்து மரணத்திற்குப் பின்னரான மறுமையில் நிலையான பேரின்பத்தினை இந்த உடல்கள் அடையும் என்பதாக கருதுகிறது.

அரசியல் பொருளாதார ஒழுங்குப் பார்வையில் உடல் என்பது மனித எந்திரம். முடிவற்ற பண்ட உற்பத்திக்கும் இடைவிடாத நுகர்வுக்குமிடையில் விடுதலை அளிக்கப்பட்ட இந்த எந்திரம் பாலியல் நாட்டமும் நியாயமான உற்பத்தித் திறன் கொண்டதுமாகும்.

இன்றைய மனிதர்களின் நடத்தைகள் தகவல் பரிவர்த்தனையின் போலியான அர்த்தங்களினால் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்படுகையில் இதுவரை காலமும் அவனை ஆளுமை செலுத்தியதாக நம்பப்பட்ட கோட்பாடுகள் யாவும் காலாவதியாகிவிட்டதாகவே அர்த்தப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

எனவே இந்த காலாவதியான தத்துவங்களின் நிழலில் இன்றைய மனிதன் இளைப்பாற முடியாது. அதனால் இன்றைய வாழ்க்கையின் அர்த்தப்படுத்தலை வேறு மார்க்கமாக அணுக வேண்டிய தேவை எழுந்துள்ளது

References :

- 1) A poetics of post modernism - History, theory, fiction – Linda Hutcheon
- 2) Writing and difference – Jacques Derrida
- 3) A Roland Barthes Reader – Roland Barthes
- 4) Image, music, text - Roland Barthes
- 5) The Foucault Reader – Michel Foucault
- 6) Selected writings - Jean Baudrillard
- 7) Symbolic Exchange and Death - Jean Baudrillard
- 8) Postmodern condition: a report on knowledge - Jean francois Lyotart

புதிய சொல்

கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டிற்கான இதழ்

சொல் 3

ஜூலை - செப்டம்பர் 2016

ஆசிரியர் குழு

தி. சதீஷ்குமார்

கிரிஷாந்த்

அருண்மொழிவர்மன்

இதழ் வடிவமைப்பு

மதுரன் ரவீந்திரன்

அட்டை ஓவியங்கள்

சிவசுப்பிரமணியம் கஜேந்திரன்

கதைகளுக்கான ஓவியங்கள்

ந.சவேசன்

சிவசுப்பிரமணியம் கஜேந்திரன்

தொடர்புக்கு

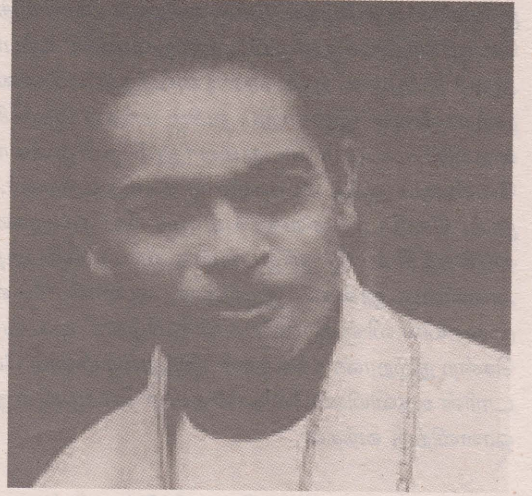
முகவரி - சி . கிரிஷாந்த்

கேணியடி லேன், திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

மின்னஞ்சல் : Puthiyasol@gmail.com

விஞ்ஞானமும் அகராதியும்

-பேராசிரியர் .க. கணபதிப்பிள்ளை-

ஈழத்தமிழரின் புலமை சார் செயற்பாடுகள் மற்றும் அவற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கு, இயங்கு நிலை என்பவற்றை ஒப்புநோக்கும்போது அவை ஒருவிதமான தேக்கநிலையை அடைந்திருப்பது எதுவித சிரமமும் இல்லாமலேயே துலக்கமாகின்றது. அண்மைக்காலத்தில் உருவாகியிருக்கின்ற தேக்கநிலையை விட, ஏற்கனவே இருந்த மிகவும் ஆரோக்கியமானதும், வளமானதுமான தொடர்ச்சியான மரபொன்றும் முழுமையாக பதிவுசெய்யப்பட்டாமலும், அவற்றின் புலமைச் செயற்பாடுகள் தொகுக்கப்பட்டாமலும், போதிய கவனத்திற்கொள்ளப்பட்டாமலும் இருப்பது விசேடமாக கவனத்தைக் கோரிநிற்கின்றது. எமது பண்டிதமரபும், பல்கலைக்கழக மரபும் மிஷனரியின் ஊடாக உருவான மரபுமாக காத்திரமான பங்களிப்பை அளித்த புலமையாளர்கள் பற்றியும் அவர்களது செயற்பாடுகள் குறித்தும் முழுமையான தகவல் திரட்டல்கள் செய்யப்படவேண்டும் என்பது மிக முக்கியமானது.

எமது பல்கலைக்கழக மரபைப் பொறுத்தவரை விபுலானந்த அடிகள் தொடங்கி மிக நீண்ட, தொடர்ச்சியான பங்களிப்பை நல்கிய மரபொன்றிருந்தது. விபுலானந்தர் தொடக்கம் என்று இந்த மரபைக் குறிப்பிட்டாலும் அவரது மாணாக்கரான தம்பளை, பருத்தித்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையை (1903 - 1968) மையமாகக்கொண்டே இந்தப் புலமை மரபு கிளைவிட்டு வளர்ந்தது எனலாம். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஃப்ரான்சிஸ் கிங்ஸ்பரி எனப்படும் அழகசந்தர தேசிகரின் மாணாக்கராகவும், பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விபுலானந்தரிடமும் மாணாக்கராகவும் இருந்தவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை. அதுமட்டுமன்றி அவர் தனது புனைவுகளிலும், நாடகங்களிலும் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கையே உபயோகித்துள்ளார். இது அக்கால மரபில் இல்லாதது. அத்துடன் இவ்வாறு பேச்சு வழக்கானது ஊருக்கு ஊர் மாறுபட்டிருப்பதை அவதானித்து “ஊருக்குகொரு பேச்சு” என்கிற நல்லதேர்

கட்டுரையினையும் இளங்கதிர் இதழில் எழுதினார். ஈழத்துக் கிராமிய தெய்வ வழிபாடு, கண்ணகி வழிபாடு, நாச்சியம்மன் வழிபாடு முதலியன பற்றி இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பண்பாட்டு ஆய்வுகள் சார்ந்து முன்னோடியாகவும் அமைவன.

தனது மாணாக்கர்களையும் வரலாறு, தமிழியலாய்வு, சாசனவியல், நாடகவியல், நாட்டாரியல் என்கிற பல்வேறு துறைகளைநோக்கி வழிப்படுத்தி வளமான புலமை மரபொன்றினை உருவாக்கியவர் அவர். இவரிடமிருந்த புறவயமாக விடயங்களை அலசி ஆராய்கின்ற பண்பு இவர் மாணாக்கர்களிடமும் தொடர்ந்தது. பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா, பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம், பேராசிரியர் தனஞ்சயராஜசிங்கம், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் பொ. பூலோக சிங்கம், பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் நா. சுப்ரமண்யன் என்கிற பெரும் மரபு இவரை மையமாகக் கொண்டு கிளைவிட்டதே. தவிர படைப்பிலக்கியத்திலும் ஈழத்தின் மிகப்பெரும் ஆளுமையாக விளங்கிய மு. தளையசிங்கமும் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் மாணவரே என்பது வியந்து நோக்கத்தக்கது. இந்தப் புலமை மரபு பற்றிய தேடல்களை ஊக்குவிக்கவும், இவர்களது எழுத்துக்களை மீள உரையாடல்களுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்கிற நோக்கத்துடன் தேர்ந்த சில எழுத்துக்களை புதிய சொல்லில் பிரசுரம் செய்ய இருக்கின்றோம். அம்முயற்சியின் தொடக்கமாக பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை எழுதி அவரது “ஈழத்து வாழ்வும் வளமும்” என்கிற கட்டுரைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற “விஞ்ஞானமும் அகராதியும்” என்கிற கட்டுரை இங்கே மீள்பிரசுரம் ஆகின்றது. இக் கட்டுரை நேரடியான அல்லது மொழிபெயர்க்கப்பட்ட விஞ்ஞான நூல்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டதிலும், அகராதி உருவாக்கத் திலும் ஈழமே தமிழகத்துக்கும் முன்னோடியாக அமைந்தது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

-புதிய சொல்

ஐரோப்பியர் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்ததன் பயனாய்த் தமிழ் மொழிக்குப் பலதுறையிலும் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவர் தமிழ்நாட்டில் காலடிவைத்தது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இதுகாறும் தமிழ் மக்கள் இலக்கியத்துறையில் மட்டும் பெரும்பாலும் தமிழ்மொழிக்கு வேண்டிய ஆக்க வேலையை செய்துவந்தனர். வானநூல், சோதிடம் வைத்தியம் முதலிய துறைகளிலும், சங்கீதத்தில் இருந்த நூல்களைப்பின்பற்றி ஓர் அளவிற்கு நூல்கள் இருந்தன. ஆனால் மேனாட்டு முறையில் விஞ்ஞானக்கல்வி தமிழ்நாட்டில் எழுந்தது சென்ற நூற்றாண்டிலேதான். இத்துறையிலும் மேனாட்டாரின் உதவியினாலே தான் தமிழ் மொழியில் நூல்கள் ஓரளவிற்கு வந்தன.

முதன்முதல் தமிழ் மொழியில் விஞ்ஞானத்துறையில் நூலெழுதப்பட்டது யாழ்ப்பாணத்திலேயே. சென்ற நூற்றாண்டு, தமிழ் மொழியின் மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கியமான காலம். தென்னகத்திலே உள்ள தமிழ் மக்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்க தமிழ் மறுமலர்ச்சி ஈழத்திலிருந்தே வீறுபெற்றெழுந்தது. அதுமட்டுமன்றி தென்னகத்திலுள்ளாரையும் தட்டியெழுப்பிற்று. இலக்கியம், சமயம் ஆகிய துறைகளில் ஆறுமுக நாவலர் தொண்டு செய்தார் பண்டைத்தமிழ் நூல்களை செல்லுக்கிரையாகி மாண்டுவிடாது, சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் அச்சுவாகனமேற்றி அவற்றிக்குப் புத்துயிர் அளித்தார். சுவாமிநாதப்பண்டிதர் மடங்களில் மறைத்துவைத்திருந்த சைவ சாத்திரங்களை அச்சுவாகனமேற்றினார். வட்டுக்கோட்டையில் இருந்த செமினரியில் இருந்து மிசனரிமாரின் உதவி கொண்டு அறிஞர் பலர் மேல்நாட்டு விஞ்ஞான நூல்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்து உலகிற்கு அளித்தனர். மேனாட்டு முறையில் தமிழ் அகராதியும் உருப்படுத்தினர். யாழ்ப்பாணத்தில் விஞ்ஞான நூல்களும் அகராதிகளும் எழுந்த வகையினை சிறிது நோக்குவோம்.

சென்ற நூற்றாண்டில் மிசனரிமார் தமது கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கமாக இலங்கை வந்தடைந்தனர். அவரில் அமெரிக்க மிசனரிமாரே இங்கு முதன்முதல் கால்வைத்தது. அவர் யாழ்ப்பாணத்தை தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டனர். நாட்டிலே ஊரெங்கணும் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களை எழுப்பி தமிழ்மொழியை நன்கு கற்பித்தனர். பின்னர் 1823 ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டையில் பல்கலைக்கழகங்களில் புகட்டப்படும் கல்வி கற்பிக்க வேண்டி ஒரு கல்லூரியை நிறுவினர். 1827 ஆம் ஆண்டு அதற்கு செமினரி எனப்பெயரிட்டனர்.

ஆங்கிலக் கல்வியையும் தமிழ்க் கல்வியையும் இக்

கல்வி நிலையத்தில் உயர்ந்த முறையில் மாணவர்க்கு கற்பித்துவந்தனர். இதன் நோக்கம் என்னவெனின் நன்றாக ஆங்கிலம் பயின்ற மாணவர் தமிழிலும் பாண்டித்தியம் பெறுவாராகில் ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் வேதிநூல், பூதநூல், விலங்கியல் நூல், வானநூல், கணிதம் முதலியவற்றை தமிழில் நூல் இயற்றியோ மொழிபெயர்த்தோ அச்சாத்திரங்களின் அறிவை தம் நாட்டவருக்குள் பெருக்குவர் என்று எண்ணியே. இக்கருத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு விஞ்ஞான சாத்திரங்களை தமிழில் எழுதும் பணியில் மிசனரிமாரும் இச்செமினரியில் கற்றுத்தேர்ந்த மாணவரும் இறங்கினர்.

இத்தொண்டில் ஈடுபட்ட அமெரிக்க மிசனரிமாரில் முதலிடம் பெறுபவர் சாமுவேல் பிஷ் கிறீன் இடாக்குத்தர் (Dr.Samuel Fish Green). அவர் 1822 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவில் பிறந்தார். 1845 இல் மருத்துவக்கலையில் பட்டம் பெற்றார். இந்தியாவில் பணியாற்ற தனக்கு ஓர் இடம் தருமாறு அமெரிக்க மிசனரிமார் சங்கத்துக்கு மனுச்செய்தார். அதற்கு அச்சங்கம் அவரை இலங்கைக்குப் போகுமாறு பணித்தது. அதனால் அவர் 1847 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்திறங்கி வட்டுக்கோட்டையில் உள்ள செமினரிக்கு அண்மையில் உள்ள மருத்துவ நிலையத்தில் பணியாற்றத்தொடங்கினார். 1848 ஆம் ஆண்டு இவ் வைத்தியசாலை மானிப்பாய்க்கு மாற்றப்பட்டது சில ஆண்டுகளின் பின் இவ் வைத்தியசாலைக்கு கிறீன் இடாக்குத்தரே தலைவரானார். இவ்வளவு காலமும் பொதுமக்களோடு கூடிப்பழகியதன் காரணத்தாலும் நூல்களைக் கற்றதன் காரணத்தாலும் அவர் தமிழ் மொழியில் சிறந்த அறிவு பெற்றார். மருத்துவ நிலையத்துக்கு வரும் நோயாளிகளுடன் தமிழிலே அளவளாவிப் பேசும் ஆற்றல் பெற்றார். அன்றியும் மருத்துவ வேலையில்லா நேரங்களில் கோயிலிற் சென்று வேதாகம பிரசங்கம் செய்யும் வல்லமையும் படித்திருந்தார். அவரினும் சிறந்த ஆங்கில மருத்துவர் அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை.

தமது மருத்துவ வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டே, அவர் மாணவர் சிலருக்கு வைத்தியக் கல்வி புகட்டிவந்தார். அவருடைய காலத்திலே இலங்கையில் மருத்துவக்கல்லூரி இருக்கவில்லை. ஆகவே அவராற் பயிற்றப்பட்ட மருத்துவரையே இலங்கை அரசாங்கம் அரசினர் வைத்தியசாலைகளில் மருத்துவராய் அமர்த்தியது. அவரின் கீழ் பயின்று மருத்துவராய் திகழ்ந்த இடான் போர்த்துப் பெரியதம்பி என்பார் அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகமொன்றில் எம்.டி பட்டம் பெற்றார். தொடக்கத்தில் ஆங்கில மொழிமூலமே தமது மாணர்களுக்கு மருத்துவக்கலை பயிற்றி வந்தார்.

சிறிதுகாலத்தின் பின் மாணவர் தமது மொழியில் பாடம் சொல்லிவந்தால் இலகுவில் பாடப்பொருளை அறிந்துகொள்வார் என எண்ணி தமிழ் மூலம் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அப்பொழுதுதான் தமிழிலே மருத்துவ நூல்கள் இல்லாத குறையை அறிந்தார். இக்குறையை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு மருத்துவக் கலையில் உள்ள சிறந்த நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினார். முதன் முதல் கற்லர் (Cutler) என்பவர் எழுதிய உடற்கூறும் உடல் நலமும் (Anatomy, Physiology and Hygiene) என்னும் நூலை மொழிபெயர்த்தார். அந்த நூலை 1856 ஆம் ஆண்டு மொழிபெயர்த்து முடித்தார். அதை அச்சிட்டு வெளியிடும் செலவை பொறுக்கும் வண்ணம் இலங்கை அரசினரைக் கேட்டார். அதற்கு ஆங்கிலமல்லாத பிறமொழிகளில் எழுதும் நூல்களுக்குத் தாம் உதவிப்பணம் கொடுப்பதில்லை என்று கூறி அரசாங்கம் அவர் மனுவை நிராகரித்து விட்டது. அரசினர் என்ன விடை கூறுவர் என்று டாக்டர்தர் கிறீனுக்கு ஏற்கனவே தெரியும். ஆகையால் சென்னையில் உள்ள ஏ.எம்.சி அச்சியந்திர சாலையில் அதை அச்சிட்டு அடுத்த ஆண்டே வெளியாக்கினார். கிறீன் இடாக்குத்தர் மட்டும் இந்நூல்களை மொழிபெயர்க்கும் வேலையில் ஈடுபட்டார் என எண்ணுதல் கூடாது. தனக்குக் கீழே கற்ற மாணவரையும் இவ்வேலையைச் செய்யுமாறு தூண்டினார். இம்மொழிபெயர்ப்பு வேலையை அவரோடு நடத்திய மாணவருள் சாப்மன்(Chapman) இடான் போர்த்து (Danforth) எவர்ட்சு (Evarts) என்போர் தலை சிறந்தவராவர். தமது மாணவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வெளிவரும் முன் அவரே அவை யாவற்றையும் பார்த்து வேண்டிய திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் செய்து கொடுப்பர்.

முன்னே காட்டிய நூல்களை விட மேல்வரும் மருத்துவ நூல்களும் கிறீன் இடாக்குத்தராலும் அவருடைய மாணவர்களாலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டன. இரண வைத்தியம் (Drullt's Surgery) - இடான் போர்த்து மொழிபெயர்த்து கிறீன் இடாக்குத்தர் பதிப்பித்தது. வெளியீடு - அமெரிக்க அச்சியந்திர சாலை, மானிப்பாய், 1867. பக்கம் 504.

அங்காதிபாதம் - (Gray's Anatomy) - சாப்மன் மொழிபெயர்த்தது. 1872. பக்கம் 838

வைத்தியாகரம் - (Hooper's Physicians Vademecum) வில்லியம் போல் மொழிபெயர்த்தது. கிறீன் இடாக்குத்தர் பதிப்பித்தது. அச்சிட்டது இலண்டன் மிசன் அச்சியந்திரசாலை, நாகர்கோயில் 1872 பக்கம் 838

கெமிஸ்தம் - (Well's Chemistry) எஸ். சாமிநாதன், டி. டபிள்யூ சாப்மன் உதவியுடன் கிறீன் இடாக்குத்தர் மொழிபெயர்த்தது. நாகர் கோயில் இலண்டன் மிசன் அச்சியந்திரசாலையில் அச்சிடப்பட்டது. 1875 பக்கம் 576.

மனுஷசுக்ரணம் - (Dalton "s Physiology) 1883 பக்கம் 550

இத்துப்பதார்த்த சாரம் - (Warring's Pharmacopoeia of India) டபிள்யூ.டி சாப்மன் மொழிபெயர்த்து கிறீன் டாக்டர்தர் பதிப்பித்தது. மானிப்பாய் இலங்கை அமெரிக்கன் அச்சியந்திர சாலையில் அச்சிடப்பட்டது, 1884 பக்கம் 574

இச் செமினரியில் கற்றுத்தேறிய கறோல் விஸ்வநாதப்பிள்ளை என்பார் வீசகணிதம் (Algebra) என்னும் நூலை 1855 ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்டனர் அன்றியும் வேறுபலரும் நிலக்கணக்கியல், அளவைநூல் முதலிய துறைகளில் நூல்களியற்றி வெளியிட்டனர். ஞானச் சகோதரர் பிலிப்பு 1905 ம் ஆண்டு அளவை நூலொன்றை வெளியிட்டனர். சின்னத்தம்பி என்பார் நில அளவைச் சாத்திரத்தைப் பழைய இலக்கண முறைப்படி சூத்திரங்களால் யாத்து ஒரு நூலை வெளியிட்டனர்.

தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகியவற்றோடு பல பாடங்களையும் செமினரியிற் படிப்பித்தனர். பூதநூல், வேதிநூல் முதலிய அறிவியற்றறையோடு தத்துவ நூலையும் திறம்படப் போதித்து வந்தனர். அதனால் இத்துறைகளில் வல்ல கற்றறிந்தோர் பலர் இக் கலைப்பீடத்தினின்று வெளியேறினர். இங்கு படித்து தேறியவருள் நெவின்சு சிதம்பரப்பிள்ளையும் ஒருவர். கணிதநூலில் மிக வல்லுநர். தருக்கம் நன்கு பயின்றவர். இத்துறையில் அவருக்கு இந்திய தருக்க முறையும் ஐரோப்பிய தருக்க முறையும் தெரியும். அதனால், நியாய இலக்கணம் என்னும் நூலை இயற்றினார். இது 1850 ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது.

அமெரிக்க மிசனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தமிழ் மொழிக்கு ஆற்றிய தொண்டு இதனோடு நிற்கவில்லை கிறித்தவசமயத்தைப் பரப்ப இங்கு வந்தாராகையின் இந்நாட்டு மக்கள் பேசும் மொழியாகிய தமிழை நன்கு கற்றாலன்றி மக்களோடு பேசவும் சமயப்பிரசாரம் செய்யவும் முடியாதெனக்கண்டனர். தமிழ் மக்களின் பழைய முறையில் நிகண்டு நெட்டுருப்பண்ணித் தமிழ் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளுதல் இயன்றதல்லவென எண்ணினர். ஐரோப்பிய முறையில் தமிழ் மொழிக்கு அகராதியொன்றை ஆக்கினால் பெரும்பயனைத்தருமென நினைத்தனர். எனவே 1833 ஆம் ஆண்டு தமிழ் ஆங்கில அகராதியொன்றினையும்

ஆக்கத் திட்டமிட்டனர். இத்திட்டத்தின்படி வண. ஜீ. நைற்று என்பார் கபிரியேல் திசேரா, வண. பீற்றர் பெச்வல் ஆகியோருடைய உதவியோடு இந்நூல்களுக்கு சொற்கள் சேர்க்கத்தொடங்கினர். இவ்வாறிருக்க வண. நைற்று அவர்கள் 1838 ஆம் ஆண்டு காத்திராத வண்ணம் உயிர்நீத்தார். அதனால் இவ்வேலை சிலகாலம் தடைப்பட்டிருந்தது. அதன் பின்னர் பெரிய அகராதிக்கெனச் சேர்த்த சொற்களைக்கொண்டு பண்டிதர். சந்திரசேகரம் என்பார் உதவியுடன் ஒரு கையகராதி வண. எஸ். ஸ்போல்டிங் (Rev. Levi Spaulding) என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. இதனை “யாழ்ப்பாண அகராதி” என்றும் “மானிப்பாய் அகராதி” என்றும் அழைத்தனர். சொற்கள் யாவும் பழைய நிகண்டுகளைப்போல் அல்லாது அகரவரிசைப்படுத்தி இருந்தன. இந்நூல் 58 500 சொற்கள் கொண்டது..

இது இவ்வாறிருக்க ஆங்கிலத்தமிழ் அகராதியில் சொற்றொகுதி வண.சாமுவேல் கச்சிங்ஸ் (Rev. Samuel Hutchings) என்பவர் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டது அவர் அதனை வரிசைப்படுத்தி நூலாக்கினார். அது 1842 ஆம் ஆண்டு வண. எம். வின்சிங்லோவால் (Rev.M. Winslow) வெளியிடப்பட்டது. அதனை வண. எஸ். ஸ்போல்டிங் (Rev. Levi spaulding) 1852 ஆம் ஆண்டு புதுக்கியமைத்து வெளியிட்டார். அது இன்றும் நின்று நிலவுகிறது.

சிறிது காலத்தின் பின் அமெரிக்க மிசன் முன்னே நைற்றின் கீழ் தொடங்கிய தமிழ் ஆங்கில அகராதி வேலையைத் துரிதப்படுத்தியது. அதற்குப் பதிலாக கச்சிங்ஸ் என்பவரையும் ஸ்போல்டிங்ஸ் என்பவரையும் அகராதிக்குமூவில் சேர்த்தது. ஈற்றில் வண. எம். வின்சிலோ அதனை ஒழுங்காக்கி 1862 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த தமிழ்ப்பண்டிதர்களே அவ் அகராதியில் காணும் சொற்கள் யாவற்றையும் தேடியெடுத்துச் சேர்த்தவர். சென்னையில் அச்சிடும்போது அக்காலத்தில் இருந்த தமிழ் வித்துவான்களாய் இராமானுசுவிராயர், விசாகப் பெருமானையர், வீரசாமிச்செட்டியார் ஆகியோரும் உதவி புரிந்தனர்.

இப்பெரிய தமிழ் ஆங்கில அகராதி தமிழ் மொழியிலுள்ள பேச்சுவழக்கு மொழிச் சொற்களையும் செய்யுள் வழக்கு மொழிச்சொற்களையும் தன்னகத்தே அடக்கியுள்ளது அதனோடு வான நூல் சோதிட நூல், பயில் நூல், வேதிநூல் பூதநூல், விலங்கியல் நூல், புராணம் ஆகியவற்றில் வழங்கும் சொற்களையும் கொண்டது. நூலாசிரியர், புலவர், இலக்கியங்களில் வரும் கதாபாத்திரங்கள், தேவர் ஆகியோரின் பெயர்

முதலியவையும் அங்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இது காறும் வெளிவந்த அகராதிகளில் வெளிவராத பல முறைமைகள் அங்குள்ளன. தமிழரின் சமயம் சாத்திரம் பழக்கவழக்கம் ஆகியன பற்றியும் பல செய்திகளையும் அறிந்துகொள்ளலாம். இவ் அகராதியில் 67000 சொற்கள் அடங்கியுள்ளன. தமிழில் வழங்கும் வட சொல் யாவற்றிற்கும் உடுக்குறி போடப்பட்டிருக்கும். இதனால் வடசொல் எது தமிழ் சொல் எது என எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகவே கிறிஸ்து சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு ஒரு கருவி நூலாக எழுந்த போதும் ஈற்றில் யாவருக்கும் பயன்படும் ஒரு பெருநூலாக அது முடிந்தது.

மானிப்பாய் அகராதியின் பின் தமிழ் அகராதி ஒன்றும் தமிழ்நாட்டில் வெளிவரவில்லை. பலகுறைகள் இருந்த போதிலும் இவ் அகராதி சென்னையில் பலமுறை அச்சுவாகனம் ஏற்றிற்று. ஏனெனில் அதுவே ஒரேயொரு அகராதியாய் இருந்தது. ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் இதற்குச் சொற்களைச் சேர்த்துப்பெருக்கினர். சொற்களை கூட்டக்கூட்ட கடைசியில் இருந்த அளவினின்றும் அது மிகப்பெரியதாய் வளர்ந்தது. அதனால் ஈற்றில் “யாழ்ப்பாண அகராதி” அல்லது “மானிப்பாய் அகராதி” அதன் பெயர்மாறி “பேரகராதி” அல்லது “விரிவகராதி” என்று அழைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் பிழைகள் மலிந்து மலிந்து ஏறின.

இத்தறுவாயில் இவ்வகராதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நா.கதிரவேற்பிள்ளை என்பவர் தமது ஆராய்ச்சியினால் ஓர் அகராதியைத் தொடங்கினார். அவரும் வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் கற்ற மாணாக்கருள் ஒருவர். சங்கத மொழியினின்று எடுத்து தமிழில் வழங்கிய சொற்களை எல்லாம் இதில் சேர்த்துள்ளார். அன்றியும் சங்கத மொழி நிகண்டுகளில் உள்ள தமிழ் மொழியில் வழங்காத சொற்களையும் எடுத்துள்ளார். மிகச்சிறந்த தமிழகராதி எதுவும் தற்பவமாகவோ, தற்சமமாகவோ சங்கத மொழியில் உள்ள சொற்களை உள்ளடக்க வேண்டும் என்பதே அவரின் நோக்கம். இக்குறைபாட்டைத்தவிர அவர் அகராதி ஏனைய வகையில் மிகச்சிறந்து விளங்குமாறு மருத்துவம் சைவ சித்தாந்தம் வேதாந்தம் தத்துவம், அளவையலங்காரம், சோதிடம், வானநூல், வேதிநூல், ஆகியவற்றில் வரும் சொற்களையெல்லாம் அதிலே தொகுத்தார். சொற்களுக்கு உதாரணம் காட்டும் முகமாக இலக்கியங்களின்று அவை வரும் சொற்றொடர்களைக் காட்டியுள்ளார். சங்கதத்தினின்றும் எடுத்து வழங்கும் சொற்களின் பொருளை அகரவரிசைப்படுத்தி வரையப்பட்டுள்ளது. சிற்சில இடங்களில் சொற்களின் பிறப்பு வரலாறும் வந்துள்ளது.

இப்பெரியார் தான் பாடுபட்டு தொகுத்த அகராதி முழுவதையும் அச்சிட்டு வெளியிடும் முன்பே இறந்து விட்டார். இவர் உயிருடன் இருக்கையில் அகரவரிசை மட்டுமே வெளிவர ஆயத்தமானது. அவர் தொகுத்த நூல் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அதனால் அது சங்க அகராதி என்ற பெயரோடு வெளிவந்தது. முதலாம் கட்டத்தில் 18,600 சொற்களும் இரண்டாவதில் 18,100 சொற்களும் மூன்றாவதில் 28,200 சொற்களும் மொத்தம் 68,900 சொற்களும் உள்ளன. இவ் அகராதி வெளிவந்து கொண்டிருக்கையில் கற்றறிந்தோருக்கு என ஓர் அகராதி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவந்தது. அதன் பெயர் இலக்கியச் சொல்லகராதி. சுன்னாகம் அ.குமாரசாமிப் புலவர் செய்தது. நிகண்டுகளிலும் இராமாயணம் மகாபாரதம், கலித்தொகை, சிந்தாமணி, முதலிய இலக்கியங்களிலும் வரும் பெயர்ச்சொற்களையே பெரும்பாலும் அடக்கியுள்ளது. இதுகாறும் வெளிவந்த அகராதிகளில் காணாத 1500 புதுச்சொற்களைக்கொண்டது. இப்புதுச் சொற்கள் யாவும் உடுக்குறியினால் காட்டப்பட்டுள்ளன. இது வெளிவந்த காலம் 1914 ஆம் ஆண்டு. இவ் அகராதிகளைவிட நாவலர் கோட்டம் முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதியொன்றினை 1911 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள நாவலர் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்து பருத்தித்துறையில் வாழ்ந்த சி.சுப்ரமணிய சாத்திரியார் அவர்கள் சொற்பொருள் விளக்கம் என்னும் கையடக்கமான அகராதி ஒன்றினை 1924 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். இது சிறிய அகராதியெனினும் மாணவருக்கு மிகப்பயன்படக்கூடியது. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் இதுகாறும் தமிழ் அகராதியாக்குவோர் கைக்கொள்ளாத முறையில் ஓர் தமிழ் ஆங்கில அகராதியை ஆக்க முயன்றார். பன்மொழிகளை ஆராய்ந்து அறிந்த அறிவினைப் பயன்படுத்தி தமிழிற்கு ஒரு சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியை, ஆராய்ந்து அகரவரிசைப்படுத்தினார். சில பாகங்களை 1935 ஆம் ஆண்டு அச்சிட்டு வெளியாக்கினார். போதிய உதவி இன்மையால் வேலை நிறுத்தப்பட்டது. சில ஆண்டுகளில் அவரும் காலமாகியதால் அவர் சேர்த்த சொற்கொகுதி வெளிவராதுகிடக்கின்றது.

இங்கு ஆராய்ந்தவற்றிலிருந்து புத்தம்புதிய கலையாகிய விஞ்ஞானத்துறையில் தமிழகத்திற்கு வழிகாட்டியாய் நின்றது ஈழநாடு என்பது விளங்கும். அமெரிக்கரும் ஈழநாட்டவரும் சேர்ந்து ஆற்றிய விஞ்ஞானப்பணியைப் பின் தொடர்ந்து தமிழ்நாடெங்கினும் இத்துறையில்

பணியாற்றியிருந்தால், பாரதியார் “புத்தம் புதிய கலைகள் மெத்த வளருது மேற்கே” என்ற ஒலியை எழுப்பியிரார். தமிழ் நாடும் ஈழநாடும் இன்று பாடிவரும் கலைச்சொற்கள் சேர்க்கும் படலமும் எழுந்திராது. என்னே தமிழன் செய்த பாவம் வீணாக ஒரு நூற்றாண்டு கழிந்து விட்டது.

தமிழ்நாட்டில் நிகண்டுகள் எழுந்தன, ஐரோப்பியர் வந்ததன் பின் சதுரகராதி, மலபார் அகராதி ஆகிய இரண்டுமே முதன் முதல் எழுந்தவை. பின்னர் உறோறலர் (Dr.P.Rottler) என்பார் ஒரு தமிழ் ஆங்கில அகராதியை ஆக்கினார். சென்னை அரசினரின் உதவியோடு அது பலதிருத்தங்களுடன் 1841 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. எனினும் அதில் காணப்படும் சொற்கள் பலதுறையிலும் பயிலுவோருக்கு போதாதிருந்தன. ஆகையால் அது வேண்டிய தேவைகளுக்கு போதாதெனக் கைவிடப்பட்டது. அதன் பின்னர் யாழ்ப்பாண அகராதியும் வின்சிலோ அகராதியும் தோன்றின அவற்றின் பின் வெளிவந்த அகராதி யாவும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தே வெளிவந்தன.

ஆகையால் விஞ்ஞானத்துறையிலும் அகராதித்துறையிலும் ஈழநாடே தமிழ் நாட்டுக்கு வழிகாட்டியாய் நின்றது என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

யதார்த்தன்

மின்காட்சி

வியர்வை வழிந்துகொண்டிருந்தது. அடிக்கடி செயின் கழன்றுவிடும் சைக்கிளை இலாவகமாக ஓட்ட வேண்டும். குறைவாகவும் இல்லாமல் அதிகமாகவும் இல்லாமல் மிதமான வேகத்தில் சைக்கிளை மிதித்தபடி குளக்கட்டை நோக்கி வந்தான். குளக்கட்டின் அருகில் வந்தவன், சந்தடி ஏதும் செய்யாமல் அருகில் இருந்த வீட்டைப்பார்த்தான். வீட்டில் எல்லா விளக்குகளும் அணைக்கப்பட்டு வாசலில் கேற்றுக்கு நேர்மேலே தொங்கும் மின்குமிழ் மட்டும் மஞ்சள் வெளிச்சத்தை இறைத்துக்கொண்டிருக்க குமிழைச்சுற்றி ஈசல்கள் பறந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. சந்தடி ஏதுவும் எழாமல் சைக்கிளை குளக்கட்டோரம் மெல்லக் கிடத்தினான். வியர்வையை வழித்து விரல்களை மெல்லச் சுண்டிவிட்டான். அந்த இடத்தில் வீடுகள் எட்ட எட்ட இருந்ததால் அடுத்தவீடு முழுதாய் இருளில் மறைந்தே கிடந்தது. குளக்கட்டில் அங்காங்கே மின்மினிகள் புற்களில் பளிரிட்டபடி உறைந்திருந்தன.

திருநீற்று மணமும், கரிய உருவமும் தோன்ற பரியாரியாரின் குரல் காதுக்குள் எழுந்தது,

“குஞ்சு, மிளகாய் கண்டு ஒண்ட களவா புடுங்கோணும், நல்லா கேட்டுக்கொள் களவா புடுங்கோணும்”

வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான். நட்சத்திரக்கூட்டம் மண்டிப்போயிருந்தது. அமாவாசையாதலால் கும்மிருட்டில் எதிரே விரிந்து கிடந்த வயல்நிலம் தெரிந்தும் தெரியாமலும் இருளில் ஊறிக்கிடந்தது. சில்வண்டுகளின் இரைச்சல் தவிர அருகிலிருந்த பனைவளவில் புகுந்த காற்று காவோலைகளை ஒன்றையொன்று உரச்செய்து எழுப்பிய சலசலப்பும் எழுந்து எழுந்து அடங்கியது. மேற்குத்திசையில் இருந்து எடுத்து வந்த காற்றில் வயலுக்கு அடிக்கப்பட்ட ஏதோவொரு கிருமிநாசினியின் மணம் நாசியைக் கரிக்கச்செய்யவே மெதுவாக மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டான்.

குளத்தின் வடக்குப் புறமாக விரியும் வயல் கரையோரமாக ஓடும் அந்த ஒற்றையடிப்பாதையில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினான். இருமருங்கிலும் இருந்த நாயுருவிச்செடிகள் தமது வித்துக்களை அவனுடலில் உரசின. உடுத்திருந்த சறத்தை தொடையளவில் நன்றாக ஏற்றி இறுக்கமான ஒரு சண்டிக்கட்டை கட்டியிருந்ததால் தொடைகளிலும் நாயுருவிகள் பட்டுச் சுணைத்தது. வலதுகாலைக் கவ்வி நின்ற இறப்பர் கால்களுக்கு அந்தக் கவலையில்லை. நாயுருவிகள் அந்த இறப்பர்காலில் தங்கள் பலங்கொண்ட மட்டும் உருவிப்பார்த்து, உடலில் உருவும் வாயுடைந்து பாதையில் சிதறின. ஓரிரண்டு நாயுருவி விதைகள் இறப்பர் காலுக்கு நடுவில் காற்றோட்டத்திற்கு விட்டிருந்த துளைக்குள்ளால் நுழைந்து உள்ளே விழுந்தன, மறுநாள் காலையில் சுத்தம் செய்யும்வரை அவை அங்கேயே இருக்கும். கும்மிருட்டு எதிரே பரந்து பயமுறுத்தினாலும் அவனுக்கு அதெல்லாம் ஒரு பொருட்டல்ல, “வேவுக்காறன்ட கண் இருட்டப்பிடிச்சி நடக்கோணும்” விஸ்வம் மாஸ்ரர் அடிக்கடி கூறுவது அவனுக்கு நினைவில் வந்தது, நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டுக்கொண்டான்.

நாயுருவிகளும், தயிர்வளைகளும் அவற்றில் மறைந்து புதைந்து கிடக்கும் மிதிவெடிகளும், பொறிவெடிகளும் உடலில் தட்டுப்படாமல் எத்தனையோ தடவை ஊர்ந்து ஊர்ந்து முட்கம்பிகளை வெட்டிக்கடந்து செடிகளோடு செடிகளாக, மரங்களோடு மரங்களாக, ஓணாணும், உடும்புகளும் எப்போதாவது பாம்பும் எதிரிலும் அவனுக்கு மேலும் ஊர்ந்து கடக்க,

மூச்சை தவிர எதையும் அசைவுறச்செய்யாமல் நகரவேண்டியிருந்தது. இராணுவ நிலைகளுக்கு அண்மையில் போய் “ரெக்கி” எடுத்துவருவது அவனது கடமை. செறிந்த தகவல்களுடன் மீளும் அவனைப் பொறுப்பாளர் புகழும்போதும், நண்பர்கள் கொண்டாடும்போதும், அவன் பொறுப்பில் நான்கைந்து வேவுக்காரர்கள் கொடுக்கப்படும்போதும் அவனிடம் இயல்பாகியிருந்த முகத்தோரணை இப்போது முழுவதுமே தொலைந்துபோயிருந்தது.

ஏப்ரல் மாதக் கடைசியில் காலில் காயம்பட்டவுடன் வட்டுவாகல் கரையில் துவக்கு, கோல்சர், குப்பி, தகடு எல்லாவற்றையும் கழற்றிக் கொடுக்கும்போது அவனுடைய சிதைந்துபோன காலில் வழிந்த குருதி மெல்ல பிருஸ்டலங்களில் சுட்டதை அவன் அடிக்கடி நினைவு கூர்ந்தான். இரத்தம் நிறைய வெளியேற கண்கள் சொருகி மெல்ல மயக்கத்திற்குச் சென்றான். விழித்தபோது கப்பலில் திருகோணமலை கொண்டு வரப்பட்டதும் அவனுடைய கால் அகற்றப்பட்டதும் எல்லாம் முடிந்து விட்டது என்பதுவும் செய்தியாகச் சொல்லப்பட்டன. தான் இயக்கத்தில் இருந்ததை குறிப்பிட்டு சரணடைந்தான். புனர்வாழ்வில் வன், மென் விசாரணையின் பின்னர் அம்மாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டான். மாதா மாதம் அருகில் இருந்த இராணுவமுகாமிற்கு போய்வரவேண்டும். ஏற்கனவே விசாரணையில் அவனுக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் அவன் சொல்லிவிட்டான். அவன் சொன்னவை எல்லாமே மிச்சம் மீதியின்றி அழிந்து போயிருந்தன. இறந்து போனவர்களையும் அழிந்து போனவற்றையும் பற்றியே அவர்களும் கேட்டனர், அவர்களுக்கு ஏற்கனவே எல்லாம் தெரிந்திருந்தது, எனினும் அவர்களால் கூட நம்பமுடியாமல் மீண்டும் மீண்டும் எல்லாவற்றையும் உறுதிப்படுத்தி கொண்டனர் என்பதை அடுத்து வந்த மூன்று வருடங்களில் கண்டுபிடித்தான். புனர்வாழ்வு இடத்தில் அவனுக்கு விவசாயம் கற்பிக்கப்பட்டது, கோழியும் ஆடும் எப்படி வளர்ப்பது என்று சொல்லித்தந்தார்கள். புனர்வாழ்வு முடிய சிறிய கோழிப்பண்ணையொன்றை நிறுவுவதற்கு அரசாங்கம் பணவுதவி செய்யும் என்று சொன்னார்கள். புனர்வாழ்வு முகாமில் அவன் போன்ற முன்னாள் போராளிகளின் மனதை உளவியல் ரீதியாக வேறுதிசையில் திருப்ப வகுப்புக்கள் நடக்கும். “நாங்கள் என்ன விசர்களோ மச்சான்” அவனுடைய நண்பன் பிரசாத் அடிக்கடி கேட்பான். மதிய உணவு முடிய ஒரு மணிநேரம் மரத்தடியில் உள்ள ஓய்வு குடில்களில் உரையாட அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது. அடிக்கடி அந்த உரையாடல்களை நினைவிலிருத்திக்கொள்வான்.

“துவக்கு வச்சிருக்கிற எல்லாரும் விசர் எண்டுதான் மச்சான் நினைக்கிறன்”

“ஆமியும் தான் ஆயுதம் வச்சிருக்கு”

“அவங்கள் தோத்து போகேல்லையே” இன்னொருத்தன் சொல்வான்.

“உங்க பார் பிள்ளையாரை கையில் அங்குசம் வச்சிருக்கிறார் அவரும் விசரோ?” மதிமாறன் சுவரில் கட்டியிருந்த பிள்ளையார் உருவத்தை காட்டிச்சிரிப்பான்.

வெளிய போய் என்னை செய்யிறதடா?

“காசு தருவாங்களாம்; ஏதும் தொழில் செய்வம்”

“உவங்கள் மசிர தந்தாங்கள், பிச்சை தான் எடுக்கோணும்”

“எங்களை ஆர் இனி வச்சிருப்பினம், பயத்தில ஒருத்தரும் கதைக்கக்கூட மாட்டாங்கள்”

“அப்பிடிச் சொல்லாத! எங்கட சனம் அப்பிடி இல்லை”

“நீதான் மெச்சோணும்”

விடுவிக்கப்பட்டு ,அவன் வெளியே வந்து தாய் வீட்டில் தங்கினான். மதிமாறன் சொன்னது போல ஆரம்பத்தில் யாரும் அவனைப்பார்க்க வரவில்லை, நாள் போகப்போக அவனுக்கும் அது பழகி சகஜமாகிவிட்டான். வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடப்பது அவனை மிகவும் வருத்தியது . அரசாங்கம் காசு தருவதாகவும் இல்லை. மாதா மாதம் இராணுவமுகாமிற்கு வந்து கையெழுத்துப் போட்டு நடைபெறும் சிறிய விசாரணையில் பங்கேற்கவேண்டும் என்று பணிக்கப்பட்டிருந்தான். அங்கே போகும்போதெல்லாம் “காசு எப்ப தருவினம்” என்று கேட்பான். புனர்வாழ்வு அமைச்சுக்கு கடிதத்தின் மேல் கடிதமாக எழுதி களைத்துப்போனான்.

வெளிநாட்டில் இருக்கும் தம்பி அனுப்பும் காசு அவனுடைய குடும்பச்செலவுக்கே போதவில்லை. “அரபுநாட்டில் இப்ப உழைக்கேலாது அண்ணை” என்று அவனிடம் போனில் புலம்புவான் தம்பி. பஸ்சில் போகவும் கடிதம் அனுப்பவும் கூட அம்மாவிடம் போய் காசு கேட்கவேண்டியிருந்தது. முப்பது வயதில், அம்மாவுக்கு உதவவேண்டிய

இளந்தாரிவயசில் அப்படிப் போய் நிற்கிறேனே என்று கூசியது. அப்பா இருக்கும்போது பெரிய வயல்களை குத்தகைக்கு எடுத்து மூட்டை மூட்டையாக நெல்லை வண்டிலில் கொண்டுவருவது ஞாபகம் வந்தது. அப்பாவை ஒருபோதும் கட்டிலில் முடங்கிப்பார்த்த தில்லை. அப்பாவைப்போல தான் இருப்பதாக எல்லோரும் சொல்லும்போது அவனுள் ஏதோ கனக்கும், அதனால் சும்மா என்றாலும் வயல்வெளிகள், காடுகளுக்குள் நடக்கத் தொடங்கினான். விவசாயம் செய்யலாம் என்றும் யோசித்தான்.

ஆனால் ஒற்றைக்காலான்றி அவனால் நிறைய நேரம் மண்வெட்டி பிடிக்க முடியாமல் இருந்தது. கூலிக்கு ஆள் வைத்து செய்யுமளவிற்கு அவனிடம் காசு இருக்கவில்லை. ஒரு லட்சமளவில் பணமிருந்தால் சிறிய கோழிப்பண்ணை போட்டுவிடலாம் என்று வங்கி வாசல்களில் ஏறத்தொடங்கியவனிடம் “லோன் எவ்வளவு வேணுமெண்டாலும் தரலாம், தம்பி, ரெண்டு அரசாங்க உத்தியோகத்தர் கரண்டரா கையெழுத்து வைக்கவேண்டும், அந்த ரெண்டு பேரில் ஓராள் எங்கட பாங்கில சம்பளம் எடுக்கிறவரா இருக்கோணும்” என்றார்கள்.

“இயக்கத்தில இருந்த பெடியனுக்கு ஒருத்தரும் கையெழுத்து போடமாட்டாங்களப்பு” அலைவின் முடிவில் அம்மா சொன்னாள்.

அம்மா தான் ஒரே ஆறுதல். இயக்கத்திற்கு போக முன்னரும் அம்மா இவ்வளவு பாசமானவளாக இருந்தாளா என்று கூட இப்போது நினைக்கத் தோன்றியது; இயக்கத்துக்கு போகும் முதல் அவனுக்கு குடும்பத்தோடு எத்தகைய உணர்வுப்பரிமாற்றங்கள் இருந்தது என்பதை அவனால் ஞாபகப்படுத்த முடியவில்லை. மிஞ்சிப்போனால் காற்சட்டை போட்ட வயதில் அப்பாவோடு உலாத்தியது மட்டும் பசுமையாய் இருந்தது. அவன் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொள்வான், ஞாபகப்படுத்தப்பார்ப்பான். அம்மாவோ, தம்பியோ அப்போது அவனுடன் எப்படியிருந்தார்கள் என்று அவனுக்குச் சரியாக பிடிபடவில்லை. இயக்கத்தில் இருந்த காலத்தில் சுக நண்பர்கள் வீட்டுக்கு கடிதமெழுதுவர், இவனும் எழுதியிருக்கிறான். இரண்டு பக்கங்களைத்தாண்டி ஒருபோதும் எழுதியதாக நினைவில்லை. பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது பிரசார கூட்டமொன்றைப் பார்க்கப்போனவன் அப்படியே அவர்களுடன் வானில் ஏறிப்போய்விட்டான். அதற்குப் பிறகு நடந்ததெல்லாம் இன்னும் ஈரலிப்பாக ஞாபகமிருந்தது. சில மரணங்களும் கால் சிதறியதும் கொஞ்சம் வெம்மையாக ஞாபகமிருந்தது.

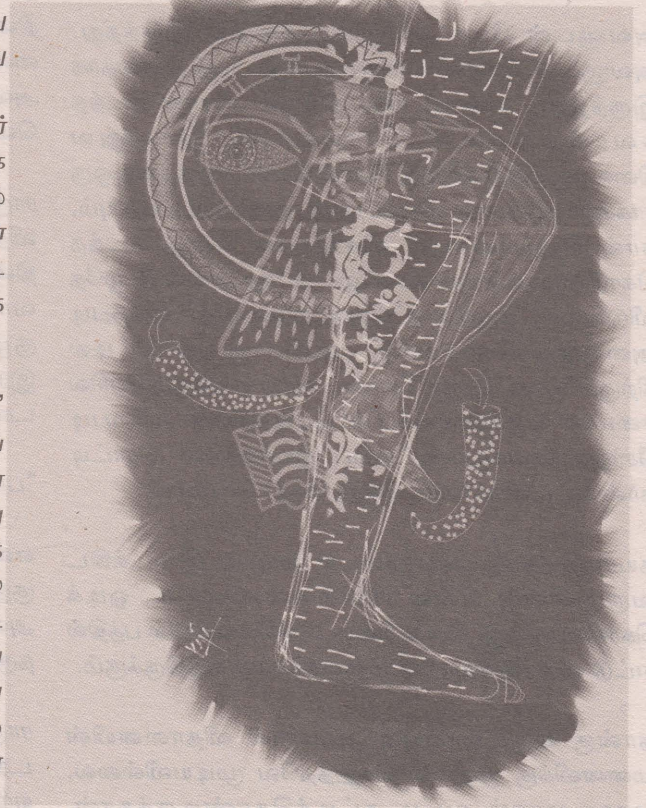
ஆனால் அம்மாவை இப்போது புதிதாக உணரத்தொடங்கினான். அப்பா போனதன் பிற்பாடு அவள்தான் குடும்பத்தைத் தாங்கினாள். அவளுக்கு ஏதும் செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தான். அவளோ, அவனுக்கு பெண் பார்க்கத் தொடங்கினாள். அவனை விடுதலை செய்யும்போது திருமணம் செய்து குடும்பவாழ்வில் மனதை செலுத்தும்படி முகாம் அதிகாரி சொல்லியிருந்தார். பெரியநிலைகளில் இருந்த சிலரை திருமணம் செய்தால்தான் வெளியில் விடுவோம் என்று கூறியதால் புனர்வாழ்விலேயே திருமணம் செய்துகொண்டனர். அவனுக்கு அப்போது இருந்த அவா எல்லாம் தொழிலொன்று வேண்டும் என்பதாக மட்டுமே இருந்தது. உத்தியோகம் புருசலட்சணம் என்று யாரோ யாருக்கோ சொன்னதை அடிக்கடி தனக்குத்தானே சொல்லத்தொடங்கினான். முகாமில் இருந்தபோது வெளியில் போய் என்ன செய்யப்போகின்றோம் என்று யோசித்தபடியே இருந்தவனுக்கு முகாமைவிட்டு வந்தபின்னர் அந்த யோசனை இன்னும் தீவிரமாகத்தொடங்கியது. பல்லிடுக்கில் பொருத்தியிருந்த குப்பியை கழற்றி கொடுக்காமல் இருந்திருக்கலாமோ என்றும் இடையிடையே நினைக்கத் தொடங்கினான். வங்கிகளின் நடைமுறைகள் தொடர்பில் சலித்துப்போனான். அவனுடைய கடந்தகாலம் அவனுக்கு மீண்டும் மீண்டும் இடறும் கட்டையாக மாறியது. முடிவில் வங்கிகளில் நம்பிக்கை இழந்து வேறு வழியில்லாமல் வட்டிக்குப் பணம் வாங்கிவிடுவது என்று முடிவு செய்தான்.

அவனுடைய கிராமத்தில் இருக்கும் விதானையார் ஒருவரின் மனைவி பத்து வட்டிக்கு கொடுப்பதாக அறிந்தான், அவளுடைய பிள்ளைகள் எட்டுப்பேரும் வெளிநாட்டில் இருந்தனர், அத்தோடு கணவரின் பென்சன் பணம் உட்பட எல்லாவற்றையும் வட்டிக்கு விடுவதில் முதலீடு செய்திருந்தாள் அந்த சீமாட்டி. அங்கே போய் நின்றான்.

“தம்பி மாசம் மாசம் பத்தாயிரம் வந்திடோணும்” என்றவள் ஒரு லட்சத்துக்கு முதல் மாத வட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தொண்ணூறாயிரம் ரூபா கொடுத்தாள். வேறு வழியின்றி அதை வாங்கி வந்து வீட்டில் இருந்த பலகைகள் தீராந்திகளை பயன்படுத்தித் தானே வேலை செய்து கோழிக்கொட்டில் ஒன்று போட்டான். சீமெந்து, வலை உட்பட இதர பொருட்கள் வாங்கியது போக மிஞ்சிய பணத்தில், விவசாய திணைக்களத்தில் பதிந்து முட்டைக்கோழிகளையும் கோழித்தீவனமும் வாங்கியவன் மிச்சமிருந்த பணத்தில் நல்ல இன பசுமாடு ஒன்றையும் வாங்கி விட்டான்.

முதல் நான்கு மாதங்களுக்கு கோழிகள் முட்டையிடவில்லை, வட்டிக்காசை தம்பியிடமும் அம்மாவிடமும் வாங்கி ஒருவாறு கட்டி முடித்தான். இரண்டு மாதங்கள் தவணை நாள் தப்பியதால் வீட்டுக்கு வந்து சத்தம்போட்டு காசைப்பறித்து சென்றாள் விதானையின் மனைவி. அவளுடைய குரலை வாசலில் கேட்கும்போது அம்மாவிற்குப் பகீர் என்று இருக்கும். கைது செய்து வைத்திருந்தபோது விசாரிப்பவனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தால் இன்னும் இரண்டு குத்து அதிகமாக விழும், அதைப்போலத்தான் அவள் வட்டிப்பணம் செலுத்தவில்லையென்று வாசலிலிலோ அல்லது ஹோலிலோ ஏறி நின்று பேசத்தொடங்கும்போது அவளுடைய முகத்தினைப்பார்த்து கதைத்தால் அவளுடைய குரல் இன்னும் உரத்த தொனியில் முழங்கி அயலவரின் காதுகளை வேலிக்கு அருகில் எடுத்து வந்து வைத்துவிடும். அதனால் அவள் என்ன பேசினாலும் அவனும் அம்மாவும் கூனிக்குறுகித் தலைகவிழ்ந்து கேட்கவேண்டியிருந்தது.

இது இவ்வாறிருக்க அம்மா ஒரு கல்யாணத்தை முற்றாக்கி விட்டாள்,

தயாமதி

அவள் அவனுடைய வாழ்க்கையில் வந்தபின்னர் இன்னும் கொஞ்ச வாழ்க்கை இருக்கின்றது என்பதை உணர்ந்தான். கால் சிதறியபோது தொடங்கிய வெறுப்பு, விசாரணையில் முதலாவது அடிதடையில் இறங்கியபோது நிறைந்து வாழ்க்கை முழுவதுமே போய்விட்டது என்றே கருதினான், விடுதலையானபோதும் கட்டிலில் சுருண்டு கிடந்தபோதும் அந்த அந்தரிப்பே அவனுடன் வளர்ந்து வந்தது. ஆனால் தயாமதி அந்த அந்தரிப்பைத் தூக்கி வெளியே வைத்துவிட்டுத்தான் உள்ளே வந்தாள்.

“தயாமதி கறுப்பெண்டாலும் களையான பெட்டையடா” என்று அம்மா முதன் முதலில் அவளைப்பற்றிச் கூறியதைப்போலவே அழகாக இருப்பவள். நேசறியில் டீச்சராக இருந்தாள், அவளிடம் சீதனம் கொடுப்பதற்கு எதுவுமிருக்கவில்லை. அடிக்கடி “நான் ஒண்டும் இல்லாமல் தானேப்பா வந்தனான்” என்பாள். திருமணம் முடிக்கும் போதே அவளைப்பற்றி எல்லாவற்றையும் அம்மா சொல்லியிருந்தாள். “இனி ஒரு பிரச்சினையும் இல்லைத்தானே” என்று கேட்டே அம்மாவிடம் தன் சம்மதத்தை அவள் தெரிவித்ததாக அம்மா சொன்னாள்.

அவளுடன் பேச அவனுக்கு நிறைய இருந்தது. அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பது பிடித்தமானதாக இருந்தது. சண்டையில் நிற்கும் போது நடந்த சுவரஸ் யங்களை சொல்வான், இராணுவ நிலைகளுக்குள் ஊர்ந்து போய் ரெக்கி எடுத்ததை ஒரு சாகசத்தைப்போல விபரிப்பான், காயப்பட்டதையும், கால் சிதறியதையும் விசாரணை என்று நடந்த கொடுமைகளையும் சொல்லும்போது அவள் அழுதே விடுவாள், “குழந்தைப்பிள்ளையப்பா நீ” என்றபடி அணைத்துக்கொள்வான். எப்போதாவது வீட்டில் நிற்கும்போது “இஞ்ச கொண்டாப்பா எனக்கும் பேசில சமைக்க பழக்கினவங்கள் பெடியள்சுசு என்றபடி சேர்ந்து சமைப்பான். “அப்ப இயக்கத்தில ரொட்டி தான் சுட்டனியளோ” என்று கேலி செய்வாள்.

தயாமதியோடு அவனுடைய வாழ்வு இடைக்கிட வரும் சின்ன சின்ன பிரச்சினைகளோடே ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சின்ன சின்ன பிரச்சினைகளில் பத்தில் எட்டு விதானையாரின் மனைவியால் வந்திருக்கும்.

நான்கு வருடமாகியும் அவனால் விதானையின் மனைவிக்கு முதலை செலுத்தவே முடியவில்லை, மாதா மாதம் வட்டி கட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

தவணை தப்பினால் அவள் வந்து சத்தம் போடுவாள், அவனில்லாத நேரங்களில் பாவம் தயாமதியும் தாயும் தான் அவளுடன் மல்லுக்கட்ட வேண்டியிருக்கும்.

“இஞ்ச பார் பிள்ளை இந்த மாசம் முடியப்போகுது ரெண்டு நாளில அடுத்தமாச காசம் சேர்ந்திடும், தம்பி வந்தா சொல்லு இல்லையெண்டா என்ற மனுசன் தான் வருவார் சொல்லிட்டன்”

“அவர் வந்ததும் சொல்லுறன் அன்றி”

“அவனை முதல்ல போனை எடுக்க சொல்லு நான் வரேக்க மட்டும் ஆள் வீட்டில நிக்கிறேல்ல”

இதெல்லாம் நடக்கும் பெரும்பாலான நேரங்களில் அவன் உள்ளேதான் மறைந்திருப்பான். வெளியே தயாமதியும் அம்மாவும் அவளுடன் மல்லுக்கட்டும் போது தான் உள்ளே பதுங்கி இருப்பதை நினைக்க அவனுக்கு உடலெல்லாம் கூசும்.

ஒருநாள் “இஞ்சேருங்கோ என்ற சம்பளக்காசை எடுத்து சீட்டு ஒண்டு கட்டுவமோ உந்த பேயினர் முதலை கட்டி முடிப்பம்”

அவனும் சம்மதித்தான். அவனுக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது, அவள் அந்த சீட்டுக் கட்டும் யோசனையை சொன்ன நாளின் மாலையில் தான் இராகுலன் அவளுடைய வயிற்றில் உருவானதை அவள் அவனுக்கு வெட்கம் வழியவழியச் சொன்னாள்.

ராகுலன் பிறந்த சில நாட்களில் கட்டிய சீட்டை எடுத்து விதானையின் மனைவியின் கடனை நான்கு வருடத்தின் பின் அடைத்தார்கள். இராகுலனை தன்னுடைய வாழ்வின் அர்த்தமாக பார்த்தான், எப்போதும் குழந்தையை விட்டுப் பிரியாமல் இருந்தான். இராகுலனும் பசிக்காத சமயங்களில் தயாமதி கேட்டால் கூட அவனிடமிருந்து இறங்கிப்போகமாட்டான்.

“பாப்பா வேணுமெண்டு வாவன் இருக்கு”

என்று தயாமதி கடிந்துக்கொள்ளும்போது அவன் குலுங்கிக்குலுங்கி சிரிப்பான், தயாமதிக்குப் பிறகு அவன் கண்ணீர் வருமளவு சிரிக்கும் தருணங்களைத் தருபவனாக இராகுலன் இருந்தான்.

ராகுலனின் இரண்டாவது பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தின்போது அவனுடைய கோழிக்கூடு தீப்பிடித்து எரிந்தது. இரவோடு இரவாக கொழுந்துவிட்டெரிந்த நெருப்பில் 25 கோழி கூட மிஞ்சவில்லை. அன்று

அணைக்கப்பட்ட நெருப்பு இன்னொரு வடிவத்தில் அங்கே எரியத்தொடங்கியதை அப்போது அவன் அறிய வில்லை .

மீண்டும் விதானையின் மனைவியின் வாசலில் போய் நின்றான்.

“இப்ப 12 வீதம் வட்டி தம்பி”

“பரவாயில்லை அன்ரி தந்திடுவன்”

ஆனால் நெருப்பு வேறு விதமாக திட்டமிட்டிருந்தது. மீண்டும் கோழி வாங்கினான். நோய் வந்து அனேகம் இறந்துபோக, மிகுதியை காப்பாற்ற மருந்து வாங்கவும், வைத்தியருக்கு கட்டணம் செலுத்தவும் அங்காங்கே ஊரில் சின்ன சின்ன கடன் வாங்கினான். அவனுடைய முகத்திற்காக பலர் கொடுத்தார்கள்.

ஒரு நாள் வழமைபோல இராணுவமுகாமிற்கு சென்று கையெழுத்து இட்டு விட்டு, வழமையான விசாரணைகள் முடிய திரும்பிவரும்போது இராகுலன் மயங்கி விழுந்திருந்தான். பரிசோதித்தபோது ஹாட்டில் ஓட்டை இருக்கு ஒப்ரேசன் செய்யவேண்டும் என்றார்கள்.

குடும்பமே இடிந்து போனது. தயாமதியும் அம்மாவும் ஊரில் உள்ள ஒரு கோயில் விடாமல் நேர்த்தி வைத்தனர், பிள்ளையார் படத்தின் முன்னால் ஓரிரு முறை இராகுலனுக்காக அவனும் யாருக்கும் தெரியாமல் அழுதான். சதாசர்வ காலமும் இராகுலனை நெஞ்சில் போட்டபடி அலைந்தான்.

“சிம்பிள் ஒப்ரேசன் தான் ஒரு நாலு லட்சம் முடியும்”

என்றார்கள் வைத்தியர்கள். இராகுலனுக்கு குணமாக வேண்டும் என்பது மட்டுமே அவனதும் தயாமதியினதும் நோக்கமாக இருந்தது. இராகுலனுக்கு தனக்கு ஏதோ என்று புரிந்தது. அடிக்கடி கிளிநிக் என்று யாழ்ப்பாணம் போவது பிடித்திருந்தது. அம்மா பெண்டென் சீடிக்களை வாங்கித்தருவாள் என்ற சந்தோசம் அவனுக்கு, ஆயினும் வைத்தியர்கள் அவனை மாறிமாறி பரிசோதிப்பதும், நெஞ்சில் பசை பூசி வயர்கள் ஓட்டுவதையும் வைத்துத் தனக்கு ஏதோ பெரியநோய் என்று அவனுக்குப் புரிந்திருக்கவேண்டும். தயாமதியிடமும் அவனிடமும் இராகுலன் கேட்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் ஏதேதோ சொல்லிச் சமாளிப்பார்கள்.

தயாமதியும் அவனும் சத்திர சிகிச்சை செய்ய. பணத்திற்கு ஓடித்திரிந்தனர். அவனுடைய தம்பி தான் மூன்று லட்சம் அனுப்புவேன் என்றான். மிகுதியை வேறுவழியின்றி விதானையின் மனைவியிடம் வாங்கினான். தயாமதி கோயில் குளமென்று கிடந்தாள். அம்மா சாத்திரம் கேட்கவும் பரிகாரம் செய்யவும் அலைந்தாள். இவனும் பரியாரியாரிடம் சென்று பார்த்தான். காளியின் சிலைக்கு முன்னால் அமர்ந்து கொண்ட கிழவர். கையில் கத்தியையும் தேசிக் காய்யையும் எடுத்து இராகுலனின் தலையில் வைத்து ஏதோ முணுமுணுத்து விட்டு தேசிக்காயை வெட்டி கையை உதறினார், மூன்றும் நிமிர்ந்து வீழ்ந்தது. ஏதோ தாயம் விளையாடுவதைப்போல இராகுலன் அதனை வேடிக்கையாக சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“ஒண்டும் பயப்படத்தேவையில்லை குஞ்சுகள், சின்னக் குஞ்சுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை, எல்லாம் சுகமா முடியும்”

உண்மையோ பொய்யோ அவனுக்கு அவருடைய சொல் நம்பிக்கையையும் மகிழ்ச்சியையும் அளித்தது.

இராணுவமுகாமிற்கு கைமுத்திடப்போனவன் வழமையாக அவனை விசாரிக்கும் இளம் அதிகாரியிடம் மகனின் நிலையை சொல்லி கண்கலங்கினான்.

“இப்ப ஹாட் ஒப்ரேசன் எல்லாம் சின்ன விடயம், யோசிக்காதையுங்கோ வந்து பார்க்கிறன்” என்று ஆறுதல் சொன்னான்.

தம்பி அனுப்பிய காசிலும் விதானையாரின் மனைவி வட்டிக்குத் தந்த காசிலும் இராகுலனுக்கு சத்திர சிகிச்சை வெற்றியாக முடிந்தது. தயாமதியும் அம்மாவும் கோயில் கோயிலாக போய்வரத்தொடங்கினர், நேர்த்தியெல்லாம் பலித்ததற்கு அவர்கள் கடவுளிடம்பட்ட கடனை முதலில் அடைக்க தீர்மானித்தனர்.

ராகுலனின் சத்திரசிகிச்சை முடிந்து மூன்றுமாதம் கழித்து முதல் ஆளாக வந்து நின்றாள் விதானையாரின் மனைவி.

“பெடியனுக்கு ஏலாதெண்டுதான் வரேல்ல, தம்பி வீட்ட சரியான இறுக்கம் வட்டிக்காசு வேணும்”

“ஓம் அன்ரி தந்திடுறன்”

அவளுக்குப் பின்னால் ஏனைய சின்னச்சின்ன கடன்காரர்கள் வந்து வாசலில் நின்றார்கள். தயாமதியின் சம்பளத்தை வைத்தும் அவனுடைய கோழிகளாலும் அந்த நெருக்கடிகளை சமாளிக்க முடியவில்லை. கடன்காரர்கள் ஆரம்பத்தில் தன்மையாக கேட்டவர்கள் மெல்லமெல்ல உரத்தகுரலில் தடித்த வார்த்தைகள் பேசினர். தயாமதி இரவிவராக அழுதாள், அம்மாவும் அழுதாள், இருவரையும் பார்த்து இராகுலன் அழுதான். “ஏனடி இப்பிடி ஒப்பாரி வைக்கிறாய்? பார் பெடியன் பாத்து அழுகிறான், வருத்தக்கார பெடியனை இன்னும் வருத்தக்காரன் ஆக்க போறியோ” என்று கத்துவான். தயாமதியும் கண்ணை சட்டென்று துடைத்துக் கொண்டு இராகுலனை அள்ளி அணைத்துத் தேற்றத்தொடங்குவாள்.

ஒருநாளில் அடுத்தடுத்தோ அல்லது ஒரே நேரத்திலோ பத்துப்பேருக்கும் குறையாமல் கதவைத் தட்டினார்கள். அவனுடைய நாய் “ஜிம்மி” குரைத்து குரைத்து கொஞ்சநாளில் அவர்களின் முகம் பழகிப்போக நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு படுத்துக்கொள்ளத் தொடங்கியது.

அன்று காலையில் அம்மா “தம்பி வெத்திலை பரியாரியாரிட்ட ஒருக்கா போய்வருவம்” என்றாள் சரியென்று கிளம்பினான்.

“குஞ்சு இஞ்சபார், நான் சொல்லுறமாதிரி செய்தாயெண்டால் கடன்காரர் ஒருத்தரும் வீட்டுப்பக்கம் வராங்கள், போனதேல்லாம் திரும்பி வரும்” என்று ஆரம்பித்தார்.

சொல்லுங்கோ கனக்க சிலவாகுமோ?

“சீச்சி நான் மற்றவை மாதிரி காச வாங்கி உன்னை ஏமாத்தமாட்டன் குஞ்சு, நீ ஒண்டும் பெரிசா செய்யத்தேவையில்லை, அமாவசையண்டு இரவு பன்ரெண்டு மணிக்கு பிறகு ஆருக்கும் தெரியாம குளத்தில் மூண்டு தரம் முழுக்கீட்டு அப்பிடியே ஈரத்தோட போய் களவா மிளகாய் கண்டு ஒண்டு பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து உன்ர வாசல்ல நட வேணும்”

“நட்டா சரியோ”

“பொறு குஞ்சு சொல்லுறத கேள், ஒவ்வொரு நாளும் காலமை அதுக்கு தண்ணி ஊத்தீட்டு உனக்கு என்ன வேணுமோ அத சொல்லி அந்த மிளகாய் கண்ட பிள்ளைய தடவுற மாதிரி தடவித்தடவி ஆர் உனக்கு தொல்லை குடுக்கீனமோ, என்ன வேணுமோ அத அந்த கண்டிட்ட சொல்லி சொல்லி ஒரு வழிகாட்டச் சொல்லிக் கேள் உன்ர பிரச்சினை முடிஞ்சிடும்”

காசு செலவழித்து ஏதும் செய்யச்சொல்லியிருந்தால் அவன் அதனை செய்திருக்க மாட்டான். அவனுக்கு அதில பெரிசா நம்பிக்கை இல்லாட்டியும் அவன் செய்யாவிட்டால் தாமே அதைச் செய்வதாக அம்மாவும் தயாமதியும் சொன்னார்கள். எந்த வழியிலாவது நல்லகாலம் பிறக்காதா என்று அமாவாசையிரவில் மிளகாய்கன்று திருட அவனும் கிளம்பினான். ஏதேதோ நினைத்துக்கொண்டு வந்தவனுக்கு பரியாரியின் கரகரத்த குரல் மீண்டும் காதில் விழுந்தது. ஒற்றையடி பாதை குளத்தின் குளிக்கும் படிக்கட்டு இருந்த இடத்தினை கடந்து ஓடியது, வேகமாக சந்தடி செய்யாமல் குளத்தில் இறங்கினான். ஒரு முறை மார்கழிக் குளிரில் குளமொன்றின் அருகில் இருந்த இராணுவ நிலையை வேவுபார்க்கக் குளத்தில் கழுத்தளவு தண்ணீரில் மனித்தியாலக் கணக்காக அவனும் சக வேவு போராளி ஒருவனும் இருந்தது ஞாபகம் வந்தது.

குளத்தில் இறங்கி மூன்று முறை மூழ்கி எழுந்தான். அப்படியே கரையேறி மிளகாய் தோட்டங்கள் இருந்த பக்கம் போனான். தோட்டங்களுக்கு நடுவில் ஒரு பெரிய பரணில் காவல் கொட்டில் ஒன்று தெரிந்தது. கொட்டிலில் ஒரு லாந்தர் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. இரண்டு மனிதத்தலைகள் தெளிவாகத்தெரிந்தன. அவன் சட்டென்று கீழே படுத்து ஒரு உடம்போ அல்லது பாம்போ என்று சந்தேகப்படத்தக்க வகையில் வளைந்து வளைந்து ஊர்த்தொடங்கினான். தொட்டால் சுருங்கி முட்கள் உடலில் தைப்பதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் தன் வெற்றுடலை மிக வேகமாகவும் லாவகமாகவும் நகர்த்த

திக்கொண்டு அந்த பழைய வேவுக்காரன் மிளகாய்த் தோட்டத்தை நோக்கி நகர்ந்தான்.

அவனிருக்கும் வயலில் இருந்து நான்காவது வயலுக்கு நடுவில் காவல் பரணும் அதன்மேல் கொட்டிலும் தெரிந்தது. அனேகமாக அவர்களில் ஒருவன் இடியன் துவக்கோ, கட்டுத்துவக்கோ வைத்திருப்பான் என்று அவனுக்கு தெரியும். வயலுக்குள் அவனுடைய அரவம் கேட்டு பன்றியென்று நினைத்து அவர்கள் சுடுவார்களாக இருந்தால் நன்கு உருண்டையாகக் காய்ச்சி உருட்டிய ஈயம் அவனுடலை பிய்த்துக்கொண்டு வெளியேறும். சில வருடங்கள் கடந்தாலும் அந்தப் பழைய வேவுக்காரனின் உடல் சின்ன சலசலப்பைக் கூட ஏற்படுத்தாமல் லாவகமாக ஈரச்சுதைக்குள் தவழ்ந்து சென்றது. பதினைந்து நிமிட நகர்வின் பின், ஒரு சாண் அளவில் வளர்ந்திருந்த இளம் மிளகாய்க் கன்று ஒன்றை அந்த கும்மிருட்டில் தேடிப்பிடித்துக் பிடுங்கிக்கொண்டான்.

மிளகாய்க்கன்று வீட்டுக்கு வந்த அன்று காலையிலேயே தயாமதி அந்த செடியை தடவிக்கொடுத்து தன் கஸ்ரங்களைச் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டான். இராகுலன் ஓடிச்சென்று அம்மாவின் அருகில் அமர்ந்துகொண்டு அவள் செய்வதை உன்னிப்பாக பார்த்தபடியிருப்பதை டிவிக்கு முன்னால் இருக்கும் ஈசி செயரில் இருந்தபடி அவன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இராகுலனும் பரியாரியாரிடம் சாத்திரம் கேட்க வந்திருந்ததால் அம்மா என்ன செய்கின்றாள் என்று அவனுக்கும் விளங்கியிருக்கவேண்டும்.

டீவியில் செய்திகள் போய்க்கொண்டிருந்தது. அவனுடைய கிராமத்திற்கு அருகில் உள்ள கிராமத்தில் புலிகளின் வெடிபொருட்கள் மீட்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அதன் பொருட்டு சிலர் கைது செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் செய்தியில் பரபரப்பாகக் காட்டினார்கள். கையிலும் உடலிலும் சுமந்து திரிந்த வெடிபொருட்களை பேப்பர்களில் சுற்றி திரையில் பார்த்து அந்நியமாக உணர்ந்தான்.

அவனருகில் இருந்த அம்மா “என்ன தம்பி இது?” என்றாள்.

“ஆராவது பாதாள உலகக்காரர்ட ஆயுதங்களா இருக்கும், இவங்களுக்கு எதையெடுத்தாலும் புலிதான்”

அவன் சொல்லி முடிக்கவும் வாசலில் ஒரு வெள்ளை நிற வான் வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது. அடுத்த கணம் இராணுவ உடையணிந்தவர்களும்

அணியாதவர்களுமாக ஏழெட்டு பேர் முரட்டுத்தனமாய் கேற்றைத் திறந்து வேகமாக ஹொலிற்குள் நுழைந்தனர். இவன் கட்டிலில் இருந்து சதாசிரித்து எழுவதற்குள் முன்னால் ஓடிவந்த தடிமனமானவன் அவனை எட்டி உதைத்துத் தள்ள வேறு இருவர் அவனை மடக்கிப் பின்னால் கையைப் பிடித்து விலங்கு போட்டனர். தயாமதியும் அம்மாவும் ஓடி வந்து அவனைக் கட்டிப்பிடித்து குழறினர்.

“சேர் என்ன பிரச்சினை” என்று கேட்டான். அவர்களில் சற்று வயதானவன் போல் தோற்றமளித்தவன்

“உங்களிட்ட விசாரணை செய்ய வேண்டி இருக்கு” என்றான்.

அடுத்த கணம் அவன் தர தரவென்று இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். தயாமதியும் அம்மாவும் வாளை தொடர்ந்து ஓடி ரோட்டில் சுருண்டு வீழ்ந்தனர், வான் போன பின்னர் தான் அயலவர்கள் கூடினர். இருவரும் அடித்து வைத்துக் கத்தினர், அடுத்த சில மணித்தியாலங்களுக்குள் பத்திரிக்கையாளர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். தயாமதியையும் அம்மாவையும் பொலிசில் வழக்குபோடுமாறு அவர்கள் ஆலோசனை சொன்னார்கள். இருவரையும் பத்திரிகையாளர்கள் துருவித்துருவி கேட்டனர்.

“ஏன் உங்கட கணவர பிடிச்சவ?”

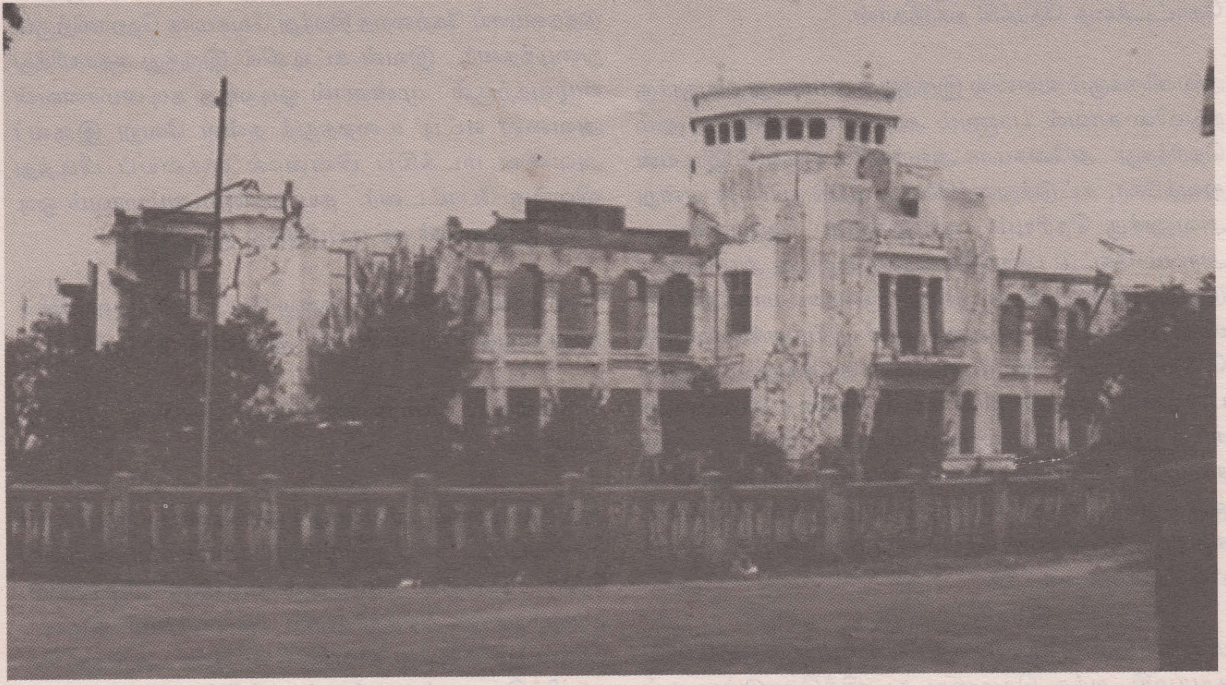
“உங்கட மகன் எந்த படையணில இருந்தவர்?”

“ஒரு பிள்ளை தானோ? எப்ப கலியாணம் செய்தனியள்?”

“அவருக்கு எத்தனை வயசு?”

அழுதழுது இத்தனை கேள்விக்கும் பதில் சொலிக் கொண்டிருந்த தயாமதி திடீரென்று இராகுலன் ஞாபகம் வர அவனைத் தேடினாள். வாசலில் அவன் உருவம் தென்பட்டது, சட்டென்று எழுந்து அங்கே ஓடினாள்.

இராகுலன் “அம்மாவை அழ வேண்டாம் என்று சொல்லு, அம்மாவை அழ வேண்டாம் என்று சொல்லு, அப்பா திரும்பி வரோணும் அப்பா திரும்பி வரோணும்!” என்று திரும்ப திரும்ப சொல்லியபடி அந்த மிளகாய்க் கன்றைத் தடவிக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

ஒரு தலைமுறை கடந்த கதை

அனுபவக்குறிப்பு

யாழ்ப்பொதுசன நூலகம் கச்சேரிக்கு முன்னுள்ள பரந்த கட்டத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தபோது எனக்கு அறிமுகமாகியது. மகோகனி மரங்கள் சூழ, மிக அமைதியான சூழலில் நூலகம் இயங்கியது. நான் சிறுவர் பகுதியில் அதிகநேரம் செலவழிப்பேன். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஆங்கிலத் திரைப்படங்கள் ஒன்றை ஒவ்வொரு வாரமும் காட்சிப்படுத்துவார்கள். ஜூரிக் பார்க் என்ற முதலாவது ஆங்கிலப்படத்தை நூலகத்தில் பார்த்த அனுபவம் இன்னும் எனக்கு நினைவில் இருக்கின்றது. நிறையச் சிறுவர்களைப் போலவே சிறுவர் பகுதியிலுள்ள கொமிக்ஸ் புத்தகங்கள் வாசிப்புத் தொடக்கத்தை எனக்கும் கொடுத்தது. மாயாவியின் உருவமும், பிளாஷ்கார்டினின் உருவமும் கற்பனையிலும் கனவுகளிலும் எண்ணற்ற கிளர்ச்சியைக் கிளறின. சிறுவர்களுக்கான இரவல் வழங்கும் பிரிவில் ஆங்கிலப்புத்தகங்கள் உட்பட எண்ணற்ற தமிழ்ப்புத்தகங்களும் இருந்தன. அவற்றைப் படிக்கத்

தொடங்கியபோது நான் புதியதோர் உலகத்துக்கு அறிமுகமானேன்.

பின் அந்த நூலகம் இடம் மாற்றப்பட்டது. எங்கே அந்த நூலகம் என்று தேடியபோது அது யாழ்ப்பொது கோட்டைக்கு அருகே இயங்கத்தொடக்கி இருந்தது. மகோகனி மரங்களின் சகவாசம் இன்றி அந்த நூலகம் புத்தம் புதிதாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. எப்போது எல்லாம் சைக்கிள்பாரில் அமர்ந்து அப்பாவுடன் யாழ்ப்பொது நகருக்குச் செல்கிறேனோ அப்போது எல்லாம் அந்தக் கட்டடத்தை பார்த்திருக்கிறேன். கருகிப் பாழடைந்து பயந்தரும் வண்ணம் தனிமையில் ஆழ்ந்திருக்கும் அந்தக் கட்டடம் புற்களும் சருகுகளும் மண்டிக்கிடக்கும். அதன் வரலாற்றை கேட்கத் தொடங்கினேன்.

முற்குறிப்பு

பல்லின மக்களை உள்ளடக்கிய இலங்கைத்தீவின் பல்லினத்தன்மையைப் பேணாது சிங்கள பௌத்த நாடாகத் தன்னை நிலைநிறுத்த சிங்கள பௌத்த தரப்பானது முழுமூச்சாக இயங்கியது. இதனால் புறம்தள்ளப்பட்ட சிறுபான்மை இனங்கள் தமது சுயத்தை இழப்பதாகவும், ஒடுக்கப்படுவதாக உணரவும் தலைப்பட்டனர். இலங்கையின் இரண்டாவது பெரும்பான்மை இனமான தமிழ்மொழி பேசும் மக்கள் நேரடியாக அதிகம் பாதிக்கப்பட்டனர். அதற்கான தற்காப்பாக அவர்கள் தமிழ்தேசியமாக ஒன்றுபட்டனர்.

வடக்கு கிழக்கின் தலைமையாக யாழ்ப்பாணம் மிளிர்ந்தது. யாழ்மையவாதச் சிந்தனை தமிழ்தேசியச் சிந்தனையிலும் தனது பாதிப்புகளை நிகழ்த்தியது. ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் மக்களின் நிலப்பரப்பின் தலைமைப்பீடமாக யாழ்ப்பாணம் மாறத்தொடங்கியது. தமிழ்மக்களிடையே உறுதியடைந்துவந்த தமிழ்தேசிய ஆதரவு நிலைப்பாடு சிங்கள பௌத்த தேசியவாதினருக்கு வெறுப்பூட்டுவதாக அமைந்தது. அந்த வெறுப்பு தமிழ்மக்களின் மீதும் அவர்களது அடையாளங்கள் மீதும் பெரும் வன்முறைகளை கட்டவிழ்ப்பதாக சில நிகழ்வுகளில் பிரதிபலித்தது. அத்தகைய கறைபடிந்த நிகழ்வுகளில் ஒன்றாக யாழ்.நூலகம் எரியூட்டப்பட்டது அமைந்தது. யாழ்.பொதுசன நூலகம் ஒட்டுமொத்த யாழ்ப்பாணத்தின் அரசியல் அடையாளச் சின்னமாகவும் தமிழ்தேசியத்தின் பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் விளங்கியது. யாழ் நூலகம் குறிவைக்கப்படுவதற்கு இந்தப் பின்னணியும் ஒரு முக்கிய காரணியாக அமைந்தது.

- மே 31 ஆம் திகதி 1981 -ல் துரையப்பா விளையாட்டரங்கில் இனத்தெரியாத சிலர் தங்கவைக்கப்படுகிறார்கள்.

- ஜூன் 01 ஆம் திகதி 1982-ல் யாழ்நூலகம் எரிக்கப்படுகின்றது. அதன் கரும்புகை வானளவு எழுந்து மேகத்தை அண்டுகின்றது.

- தாவிது அடிகள் நூலகம் எரிக்கப்பட்ட செய்திகேட்டு ஜூன் 01 ஆம் திகதியே அதிர்ச்சியில் உயிர்த்திகின்றார்.

ஏறக்குறைய 97,000 புத்தகங்கள், ஓலைச்சுவடிகள், கைப்பட எழுதிய காகிதக் குறிப்புகள், தனிநபர் சேகரங்கள் என்று வேறெங்கும் கிடைக்காத வேறு பிரதிகள் அற்ற புத்தகங்களையும், தனித்துவமான உசாத்துணைப் பிரிவைக்கொண்டதுமான யாழ்நூலகம் வெறும் சாம்பலாகியது.

ஆரம்பக் குறிப்பு

யாழ்ப்பாண மக்களின் புலமைச்செல்வத்தைக் கட்டியெழுப்ப நூலகம் ஒன்றின் தேவை உணரப்பட்டது. ஓ.ஹு. செல்லப்பா என்பவர் நூலகங்கள் மீது கட்டற்ற பிரியங்கொண்டவர். தனது வீட்டில்கூட சிறிய நூலகத்தை நடத்திவந்தார். அவர் யாழ் மக்களுக்கான பொது நூலகம் ஒன்றின் தேவையை உணர்ந்து பொதுமக்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். நூலகம் ஒன்றினை உருவாக்குவதற்கான தேவையை வலியுறுத்திய கடிதம் அது. பத்திரிகைகளில் அக்கடிதம் வெளியாகியது. பொதுமக்களோடு அவை உரையாடப்பட்டன. தொடர்ச்சியாக நடத்தப்படும் பொது உரையாடல்கள் எப்போதும் பெரும் மக்கள் ஆதரவைப் பெறும். நூலகம் ஒன்றின் தேவையைப் புரிந்துகொண்ட மக்கள் நன்கொடைகள் கொடுக்க முன்வந்தார்கள். தங்களிடம் இருந்த புத்தகங்களை நூலகத்திற்குக் கொடுத்தார்கள். யாழ் நகரின் மத்தியில் யாழ் ஆஸ்பத்திரி வீதியிலுள்ள வாடகை வீடு ஒன்றில் நூலகம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வசதிகளோடு இயங்கத்தொடங்கியது. நிறைய வாசகர்கள் குவிந்துகொண்டிருந்தனர். வசதிப்போதாமையோடு அதிகரிக்கும் வாசகர் எண்ணிக்கையும் கட்டுக்கடங்காமல் எகிறியது. இதனால் நூலகத்தை விரிவாக்கம் செய்யவேண்டிய தேவை தினமும் வளர்ந்தது. ஆனால், நிதி நெருக்கடி ஒருபக்கம் சமையாக அழுத்தியது. நூலக உருவாக்க சபை என்ற நிர்வாகம் நூலகத்தை நிர்வகித்து வந்தது. அந்த நிர்வாகம் 1935 சனவரி 1 ஆம் திகதி, நூலகத்தை யாழ்.மாநகர சபையிடம் கையளித்தது.

நூலகத்தை விரிவாக்கும் முயற்சிகளில் மாநகரசபை ஈடுபட்டது. வணக்கத்துக்குரிய லோங் அடிகள் தலைமையில் நூலகத்திற்கான நிதிதிரட்டும் நடவடிக்கைகள் முடக்கிவிடப்பட்டன. ஏராளமான கல்வியாளர்கள் கலைஞர்கள் நூலகம் விரிவாக்கம் செய்யப்படவேண்டிய தேவையை யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் எடுத்துச் சென்றனர். நூலகத்தை புதிய நிலப்பரப்பில் அமைக்கத் தேவையான நிதி கிடைக்கப்பெற்றது.

கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கும் யாழ்ப்பாண பொது நூலகத்திற்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் எப்போதும் இருந்துவந்தன. யாழ்ப்பாணத்திற்கு நூலகம் ஒன்றின் தேவை அறியப்பட்டபோது அதை எங்கே நிர்மாணிப்பது என்பதில் சர்ச்சை ஏற்பட்டது. யாழ். பல்கலைக்கழகத்திற்கு அருகிலுள்ள பிரதேசத்தில் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று

சைவசமயத்தை அதிகம் விரும்பும் சிலரால் கோரிக்கை ஒன்று முன்வைக்கப்பட்டது. கத்தோலிக்க திருச்சபை அதனை மறுத்தது. மெலிதான உரசல் புகைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இறுதியில் நூலகத்தை அமைக்க இந்தியாவில் இருந்து எஸ்.ஆர்.ரங்கநாதன் என்ற நூலகத்துறை அறிஞர் மாநகர சபையினரால் அழைக்கப்பட்டார். யாழ்ப்பாணம் வந்து யாழ்ப்பாண மக்களின் குடிப்பரம்பல் முறைக்கு ஏற்ப பொருத்தமான இடத்தை தேர்வு செய்தார். அவ்வாறு அவர் தெரிந்த இடமே இன்றைய நூலகம் அமையப்பெற்றுள்ள யாழ் கோட்டை முற்றவெளியை அண்டிய மாநகர சபைக்குச் சொந்தமான இடம். தமிழகத்தைச் சேர்ந்த நரசிம்மனால் நூலகத்தின் கட்டட வரைபடம் திராவிட கட்டடக்கலை முறையில் உருவாக்கப்பட்டது. 1954 மார்ச் 29 ஆம் திகதி நூலகத்தின் அடிக்கல் கோலாகலமாக நாட்டப்பட்டு, நூலகம் விரைவிலே கட்டிமுடிக்கப்பட்டது. 1958 ஒக்டோபர் 18 ஆம் திகதி நூலகம் அப்போதைய யாழ்ப்பாண மேயர் திரு. துரையைப்பாவினால் திறந்துவைக்கப்பட்டது. அக்காலப்பகுதியில் சுயாதீனமாக இயங்கிவந்த அமெரிக்க நூலகம் யாழ் நூலகத்துடன் இணைந்து கொண்டது. மிகப்பெரிய புத்தக மையமாக யாழ் நூலகம் மிளிர்ந்த தொடங்கியது. அடிப்படையான அறிவார்ந்த ரீதியிலான உரையாடல்கள் அதிகம் இடம்பெறும் இடமாகவும் யாழ்ப்பாண நூலகம் வீறுகொண்டு உருவெடுத்தது. தமிழ் மொழி மட்டுமன்றி லத்தின் உள்ளிட்ட பல்வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் யாழ்.நூலகத்தில் இருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்துவந்த பல்லின மக்களின் பாவனைக்கூடமாக யாழ்நூலகம் இயங்கத் தொடங்கியது. நூலக வாயில் அருகே தமிழ்த்தாய் சிலை நிர்மாணிக்கப்பட்டது. தமிழைப்பேசும் மக்கள் மதத்தைக் கடந்து மொழிமீது வைத்திருக்கின்ற பற்றினை அச்சிலை உணர்த்திநின்றது. நூலகத்தில் படித்து பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தேர்வாகிய பெற்றோர்கள், தமிழ்த்தாய் சிலைக்கு முன்பொங்கல் பொங்கி, படைத்தது தம் அன்பையும் மொழிப்பற்றையும் வெளிக்காட்டினர்.

இறுதிக்குறிப்பு

நூலகம் எரிந்து முடிந்த செய்தி மெல்ல மெல்ல நாடுமுழுவதும் பரவியது. தமிழர்களுக்கு பெருந்த அவமானம் இழைத்துவிட்டதாகவும், அவர்களை தாம் ஒருவிதத்தில் அச்சுறுத்தியிருப்பதாகவும் இனவாதிகள் மகிழ்ந்த போதும் அரசாங்கம் கடுமையான நெருக்கடிகள் சிலவற்றை எதிர்கொள்ளவும் நேர்ந்தது. சர்வதேச

அழுத்தங்களும் சில கேள்விகளும் எழுந்தபோதும் அவை மெல்ல மெல்ல நெகிழ்வாகக் கையாளப்பட்டு இலங்கை அரசு காப்பாற்றப்பட்டது. இவற்றுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து யாழ்ப்பாண மக்கள் அமைதியான முறையில் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் உள்ளிட்டவற்றின் ஊடாக தம் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்.

தமிழர்களின் உரிமைப்போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டம் என்கிற வடிவத்தை நோக்கி வேகமாக நகர்ந்த காலப்பகுதியாக இதே காலப்பகுதி அமைந்தது, தமிழர்களுக்கு எதிரான இடம்பெற்ற வன்முறைகள் ஆயுதப்போராட்டத்தை நோக்கி தமிழ் இளைஞர்களைத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. பல ஆயுதக்குழுக்கள் தனி நாட்டுக் கனவுடன் போராடின. தொடர்ந்து ஜலைக் கலவரம் நாட்டில் பற்றி எரிந்தது. தமிழர்களின் சொத்து இலங்கை முழுவதும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. அதன்பின் ஜூன் 4, 1984 இல் யாழ்நூலகம் மீண்டும் அதே கட்டிடத்தில் செயற்பட முனைந்தது. யாழ் மக்கள் தம் சொந்த சேகரிப்பில் வைத்திருந்த புத்தகங்களைக்கொடுத்து நூலகத்தை இயக்கிவைக்க முயன்றனர். ஆனால், தமிழ் ஆயுத குழுக்கள் வீரியமாக எழுந்து அரசாங்கத்துக்கு எதிராக போராடத் தொடங்கியிருந்தன. கோட்டையில் இருக்கும் இராணுவத்திற்கும் போராளிகளுக்கும் இடையிலான ஆயுதத் தாக்குதல்களால் கோட்டையை அண்டிய யாழ்.நூலகம் யுத்த வலயத்தில் சிக்கிக்கொண்டு தற்காலிகமாக மூடப்பட்டது. போராளிகள் நூலகத்தினைப் பாதுகாப்பு அரணாகப் பாவிக்கத்தொடங்கினர். ஆயுத மோதல் அதிகரிக்க இந்திய இராணுவம் அமைதிப்படையாக யாழ் வந்தது. அவர்களுடனான மோதலும், இடம்பெயர்வுகளும் யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்க்கையை முற்றிலும் புரட்டிப்போட்டது. இந்த நெருக்கடிக்காலத்தில் நூலகத்தைப்பற்றி எவராலும் முதன்மையாகக் கவலைப்படமுடியவில்லை.

அமைதிப்படை வெளியேறியபின் இலங்கைப் படையினருடன் மோதல் வலுத்தது. யாழ்ப்பாணக் கோட்டை புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டாலும் கூட தொடர்ச்சியாக நிலவிய போர்ச்சூழலால் நூலகம் அவ்வாறே இயக்கமற்று இருந்தது. யாழ்ப்பாணம் முழுவதுமாக 1995-இல் இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தபின்னர் சிவில் நிர்வாகத்தை சீர்படுத்தும் முயற்சிகள் சிலவற்றில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டது. அந்தக் காலப்பகுதியிலேயே யாழ் நூலகம் தற்காலிகமாக கச்சேரிக்கு முன்னுள்ள மாடிக் கட்டிடத்தில் இயங்கத்தொடங்கியிருந்தது. அதன்பின்னால் பழைய பூங்கா அமைந்திருந்தது. மகோகனி மரங்களின் இலைகளின் சத்தம் காற்றில் அசைய வரும் சிலுசிலுப்புச் சத்தத்துடன் அமைதியாக அந்நூலகம் இயங்கியது. குறுகிய காலத்திலேயே ஏராளமான

புதியவாசகர்கள் அங்கே வரத்தொடங்கினார்கள். இரவல் பகுதியில் புதிய புத்தகங்கள் குவிக்கப்பட்டன. ஆங்கில நாளேடுகள் உள்ளிட்ட வெளிநாட்டு சஞ்சிகைகள் பலவும் நூலகத்தில் தங்குதடையின்றிக் கிடைத்தன.

2002-இல் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் அரசாங்கத்துக்கு இடையில் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை ஏற்படுத்தப்பட்டபோது, யாழ் நூலகம் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. நூலகம் எரிக்கப்பட்ட இடத்தில் அல்லாமல், வேறொரு இடத்தில் புதிய நூலகமாக அமைப்பதையே அனேக யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் விரும்பினர். ஆனால், அரசாங்கம் அந்த விருப்பினை ஏற்க மறுத்து பழைய எரிக்கப்பட்ட கட்டடத்தையே புதுப்பிக்க முனைந்தது. வரலாற்றில் நடந்த துன்பியல் நிகழ்வை மறக்கவேண்டும் என்றும் நல்லிணக்கத்தை வளர்க்க கடந்தகால கசப்பான அனுபவங்களை மறக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கதால் தமிழர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. நூலகம் புதுப்பிக்கப்பட கிடைத்த சர்வதேச நிதிகள் புதிதாக பெரிய நிலப்பரப்புடன் விசாலமான நூலகக் கட்டடம் ஒன்றினை அமைக்கப்போதுமானதாக இருந்தது. ஆனால், அரசாங்கம் பிடிவாதமாக மறுத்தது. கறைபடிந்த நூலக எரிப்புச் சம்பவத்திற்கு வெள்ளைச் சாயம் பூச முயன்றது.

பின்குறிப்பு

யாழ்ப்பாண நூலகம் புதுப்பிக்கப்படும்போது நூலக எரிப்பினை நினைவு கூர்ந்துகொள்வதற்காக அதன் எஞ்சிய பகுதிகளில் சிலதையாவது விட்டு வைக்குமாறு நூலகப் பணியாளர்கள் மற்றும் வாசகர்கள் கேட்டும் அரசாங்கத்தால் அவை மறுக்கப்பட்டன. ஆனால், தலதா மாளிகையின் மீது தமிழ் போராளிகள் மேற்கொண்ட தாக்குதலால் ஏற்பட்ட வடுக்களின் எச்சங்கள் இன்றும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. கிளிநொச்சியில் விழுந்திருக்கும் தண்ணீர்த் தாங்கி இன்றும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே “வரலாற்றில் நடந்த துன்பியல் நிகழ்வு” என்று சொல்லப்படுபவற்றில் ஒரு தரப்பானவை தடயங்கள் அழிக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்டு வருகின்ற அதேநேரம் இன்னொரு தரப்பானவை பேணப்படும் மிகக்கவனமாகவும் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் விதத்திலும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. மதங்களைக் கடந்து மொழியை முன்னிறுத்துவதாக முன்னர் இருந்த தமிழ்த்தாய் சிலை மீண்டும் யாழ்நூலகம் புதுப்பிக்கப்பட்டபோது காணமற்போய், சரஸ்வதி சிலை உதயமாகி இருக்கின்றது.

யாழ் நூலகத்தின் எரிப்பு தொடர்பாக சில புனைவுகள் உருவாக்கப்பட்டபோதும், சுஜாதா எழுதிய “ஒரு லட்சம் புத்தகங்கள்” என்ற சிறுகதையே அதிகம் பேரால் சிலாக்கிக்கப்பட்டது. அந்தக் கதையை நான் புதுப்பிக்கப்பட்ட யாழ். நூலகத்திலேயே வாசித்தேன்.

கேள்வி: உங்கள் இலங்கைப் பயணம் என்ன வகையான புரிதலை, அனுபவத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது?

மானாமது ரையிலிருந்து ரயில் மார்க்கமாக தனுஷ்கோடியில் இறங்கிதலைமன்னார் போன பாய்ஸ் கம்பெனி நாடகக் குழுவுக்கு தலைமையாய் தாத்தா இருந்தார். என்.எஸ்.எஸ் இர்வின், என்.எஸ்.எஸ் போசன் என இரு லாஞ்சுகளுக்காகக் காத்திருந்த சிலோன் போட் மெயிலிலிருந்து இறங்கிய ராஜபாட், ஸ்திரிபாட் நடிகர்களோடு கடல் பயணம். அத்தனை நாடக படுதா சுருள்களையும் திறக்காமலேயே காட்சிகள் மாறுகின்றன. சேலி பிளக்ஸ் கேமராவுடன் கொழும்பு சண்முகம்பிள்ளை எடுத்த செஃபியா டோன் புகைப்படங்கள் தாத்தாவின் நாகலாபுரம் வீட்டில் கூடத்தில் இருக்கும். வரிசையாகக் கண்ணாடிச் சட்டகங்களைத் திறந்து என்னோடு விமானத்தில் உறங்கும் கதாபாத்திரங்களாக அவர்கள் கூடவே வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ ராத்

கோணங்கியுடன் ஓர் உரையாடல்

திரிகளில் தனிப்போக்குடைய பாய்ஸ் கம்பெனி கதாபாத்திரங்கள் சாயம் போன கந்தல் ஆடைகளில் தோன்றுகிறார்கள். லட்சம் ஈழத் தமிழர்களின் மரணத்தின் உப்பேறிய ஆடைகளை ஒருவரை ஒருவர் முகர்ந்து பார்த்து கேவுகிறார்கள். என்னோடு வந்த நடிகர்கள் சூழலில் மூழ்கிப் போய் இடிபாடுகளில் சிக்கியிருக்கும் குருதியின் இழைகளை ரகசியமாய்த் தொட்டு தங்களுக்குள் உரையாடுகிறார்கள்.

அது எப்போதும் புதைக்கப்படாத மரணங்களின் பைத்திய நாடகமாய் பிடிபட்டவர்களின் ஆடைகளுக்குள் உதிரும் கசிந்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லி, தொட்டு பூசிக் கொள்கிறார்கள். நிராகதி அடைந்த போராளிகளைப் பிடித்து வந்து உச்சியில் பிளந்தெடுத்த பிராத்தனைக்கிண்ணங்களை பானியர்கள் வடிவமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மரணத்தைப் பற்றிய புத்தகத்தை எழுதிக் கொண்டு இருப்பதைச் சுற்றி ஏற்கனவே நமது யாக்கைகள் மூழ்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன. அதை ஒருவராலும் எழுதித் தீராத எழுதாமையின் அழுக்குப் பிரதியாக

பனைகளின் ஊடே மெல்ல நகர்ந்து செல்வதை நான் ஒவ்வொரு இடமாக கிளிநொச்சியிலிருந்து வேலணை வரை பார்த்து நின்றேன். அங்கே மணல் கூம்பில் ஷோபா சக்தியும் நெடுந்தீவிலிருந்து வ.ஐ.சுவம் நடந்துவருவதைப் பார்த்தேன்.

காற்றுவெளி கிராமத்தில் வில்வரத்தினம் கவிதைகளைத் துடைத்து வயதான யாழ்ப்பாணம் சுருட்டுக் கொட்டகை நடிகன் பேசுவதைக் கேட்கிறேன். மனிதன் இன்னும் உதிரம் தேய்ந்த ஆடைகளில் படிந்திருக்கிறான். நான் வந்து சேர்ந்திருந்த அவர்களின் இரவுகளுக்குள் மூழ்கியிருக்கிறது விடுதலையின் தனிமை. ரத்தம் தெறித்து உறைந்த நள்ளிருள் வேளையில் தனிமையைக் குடிக்கின்ற நீர்ப் பறவைகளாக அங்கு எழுத்தாளர்களின் இருப்பை உணர்கிறேன். எந்த ஆயுதமும் இல்லாதவன் ராத்திரிக்குள் மறைந்து காலத்தின் தொலைவே உள்ள கீறல் விழுந்த தெருவுக்குள் சென்று கொண்டிருக்கிறான். காணாமல் போனவர்கள் சுவர்ப் பொந்து வழியாக வெளியேறி விட்டவர்களின் கந்தல் ஆடைகள் காற்றில் மிதந்து வருவதைக் கைபற்றுகிறார்கள். அந்த ஆடைகளில் உள்ள தனிமையை எந்த இலக்கியத்திலும் நான் வாசித்திருக்கவில்லை.

என் தாத்தாவின் டைரியில் யாழ்ப்பாண நாடக நாட்கள் உலர்ந்து பொடியும் பாமர் வீச்செழுத்து பென்சில் கோடுகளாய் சுருட்டு வாசனையுள்ள விரல்கள் மறைந்திருக்கின்றன. அவர்களையும் தேடி இரவு இரவாய் முடிவற்ற இந்த தினைகளின் நாடகத்தில் உரையாடல் மெல்ல மெல்ல தேய்கிறது. உடைந்த சமையலறைக் கண்ணாடிகளில் பாய்ஸ் கம்பெனி பாடல். அதில் எல்லா மனவுலகையும் உதிரம் ஒழுகப் பார்க்க முடியும். ரத்தம் பூசிய சித்ரவதைகளில் ஆடைகள் மெல்ல மூச்சுவிடும் ஒலியை ஒவ்வொரு திருப்பத்திலும் கேட்டு ஒரு பயணியாக நாடக் குழுவோடு வந்த உப நடிகன் மதுரை நாகசாமி பாகவதர் போகிறார். இவ்வளவு மரணங்களையும் தன் யாக்கையோடு தைத்துக் கொண்டிருக்கும் கதாபாத்திரங்களைப் படைப்பதற்கு யதார்த்தவாத எழுத்து போதவில்லை.

அன்று தீக்கொழுவிய நூலகத்தின் இறுகிய மௌனத்தை இன்று நண்பகல் பார்த்து நின்றேன். புராதன ஏடுகளின் சாம்பல் பூசியிருந்த சுவர்களில் சாவு விரிந்து கொண்டிருந்தது. மீள முடியாத அளவு விநாசமாகிவிட்ட வாழ் நிலையை, எல்லா அழிவுகளையும் தாங்கி நிற்கும் இக்கால ஓட்டத்தில் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் ஈழ மக்கள். உலக விளிம்புகளில் தீப்பற்றி எரியும்போதும்

ஒவ்வொரு கவிதையிலும் தங்கள் விடுதலையின் வரைபடத்தை ஒழித்து வைத்திருக்கிறார்கள் திணை நிலங்களின் வெடிப்பெழுச்சியாக எழுந்த ஈழக் கவிஞர்கள். கவிதையின் நாகரீக உள்ளுமைக்குள் நீல நாணயங்களாக ஒவ்வொரு கவிஞரும் உலகெங்கும் மெல்ல நகர்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். சேரன், வில்வரத்தினம், ஆழியாள், ஊர்வசி, ஜெயபாலன், ஓளவை, திருமாவளவன், யாழினி, அனார், பகிமா ஜெகான், றஷ்மி, ரியால் குரானா வரை மொத்த கவிதைப் பரப்புக்குள் செல்லும் பயணமாகவே கவிதைகளின் நுண்பொருள்களுக்குள் பரவிக் கொண்டிருக்கிறேன். பார்த்த இடங்கள், தங்கிச் சென்ற விடுதிகள், உரையாடல்கள் என்று வழக்கமான பாதையை விட்டு சற்று விலகிச் சொல்லவே விரும்புகிறேன். நாகஜீபத்தில் நாகர்களின் எச்சவிடத்தில் என்னுடைய ஆதி மூதோர்களின் தாகமுள்ள நாக எழும்பு மலரால் லட்சம் பேர்களுக்கும் என் அஞ்சலி செலுத்துகிறேன். கல்குதிரையில் வந்த ஒரு கவிதையால் ஆவிகளைத் துன்புறுத்த நேர்ந்திருக்குமோ என்ற அச்சத்திலும் குழப்பத்திலும் அங்கு வந்து என்னை இந்த சுண்ணாம்பு வளையத்திலும், செம்மண் வளையத்திலும் கலந்து விட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் என்னோடு உரையாடத் தொடங்கி விட்டார்கள். தனுஷ்கோடிக்குத் திரும்பிய பின் சோளாகக் காற்றின் ரத்தவாடை வீசிய நாட்களுக்குள் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.

கதை என்பது என்ன?

கடலில் இருக்கும்போது மீன்களைப் போலவும், நிலத்திலிருக்கும் போது பாலூட்டிகளைப் போலவும் கதை உயிரினமாக இருந்து கொண்டு இருக்கிறது. மெகாலித்திக் காலக் கற்கருவிகளைத் தீட்டும் கணத்தில் தீப்பொறி தோன்றுவதைப் போன்ற கதையும் நெருப்பும் உடன் பிறந்துவிட்டதால் வண்ணநிலவனின் “எஸ்தர்” சிறுகதைக்குள் மூன்று தீக்குச்சிகளைப் பத்திரப்படுத்தும் எஸ்தர் சித்தியோடு ஊரில் ஆட்களெல்லாம் வெளியேறிவிட்ட பஞ்சத்தின் இருட்டு ஒரு குச்சி உரசும் ஒலியைக் கூட தொலை இரவுக்குள் கொண்டு விட்டுவிடும். கதை ஆகவே இருக்கிறது நெருப்பு. அதேவேளை உலகின் முதல் கதையான நீர் மிக மூத்த பாட்டியின் கண்களாக நீர் சுழன்று வளைந்து பார்க்கிறது எதிர்படும் வாசகனை. இந்தப் பேரன் யார் என்று உற்றுப் பார்க்கிறார் நீரானவள்.

தன்னுணர் பாழ்நிலம் தனிமையின் நூற்றாண்டு களே கதைகளின் மூலமே தன்னைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. சாம்பல் வழியாகவும் மொழியின் தேகத்தில் புதுமைப் பித்தன் பூசிய ஜீவரஸம்,

பிரம்மராக்ஷஸ் உயிர்பித்த கதை நன்னயப்பட்டனைக் குகைக்கு ரகசியமாய் கூட்டி வருகிறது இல்லையா. சடப் பொருட்களுக்கு அவற்றின் உறக்கத்திலிருந்து உயிர்கொடுத்து படைப்பாற்றால் தனது உணர்வுகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் தன்வயப்படுத்திய கதாபாத்திரங்களை விட சூழலில் கலந்திருக்கும் உயிர்க்குலத்தையும், புழுக்குலத்தையும் பலவகை மண்மத்தின் கருவிலிருந்து கதையானது பிரபஞ்ச இருப்பாக இருப்பாக அதன் ஒவ்வொரு துகளினைத் தொட்டதும் கதை இயக்கம் பெற்று விடும்.

தமிழின் தற்போதைய புனைவு மொழிகளை நீங்கள் எப்படி உணருகிறீர்கள்? மொழி தன்னை புனைந்து கொள்ளும் விதம் மனதை என்ன செய்கிறது?

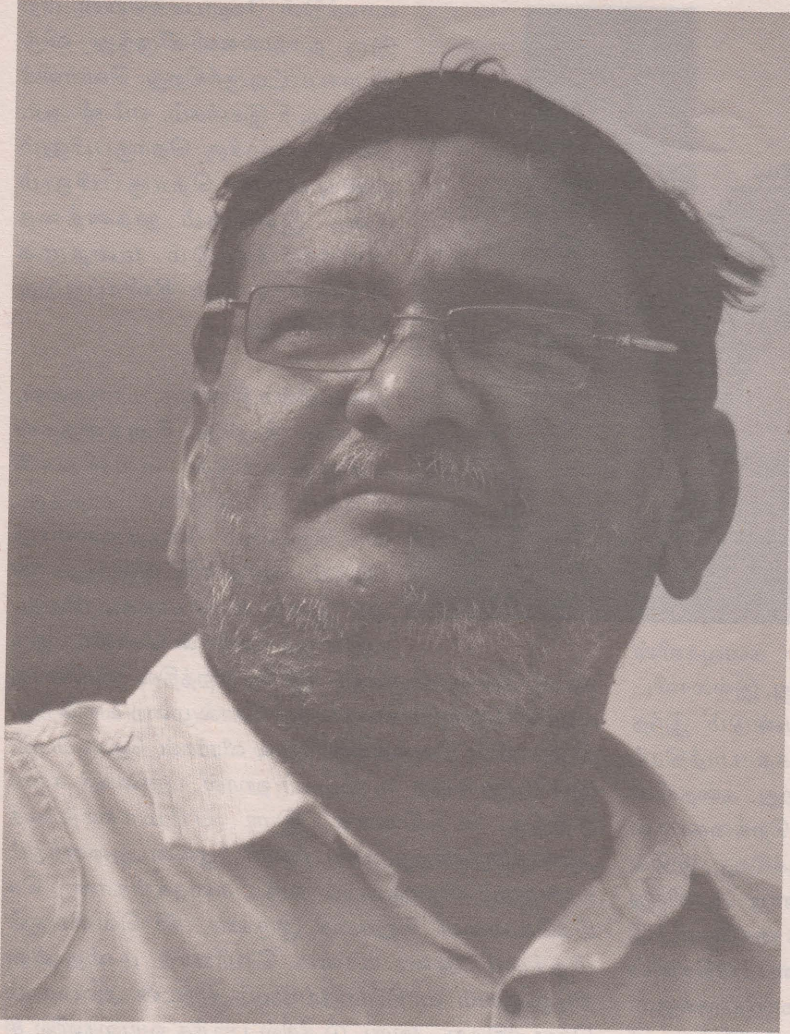
இயல் 1

இந்த வினாடி பார்த்த தண்ணீர் சென்ற வினாடி பார்த்த நீர் அல்ல என்னும் ஹெராக்கலிடஸின் நதிபோல்தான் இந்தப் புனைவுச் சழிமுனை திறந்தோடும் புதிர் நிழல்கள் இருப்பு பெயரும் இடத்தில் இன்றைய புனை கதையாளன் இருப்பான். நிறுவாமலே போய்க் கொண்டிருக்கும் பயணம் இருப்பு பெயர்வதில் ஒரு விலங்கின் அழைப்பின் கண்டு இனியான புனைவின் இயல்கள் திறக்கக்கூடும். மொழி உதிரம் 'அன்று இரவைத்' தொட நடுயிரவைப் புள்ளியிட்டாற்போல் நரியின் ஊளை, முழக்கம், அதிர்வென இருவகை விலங்குக் கலவையான மொழி உருக்களை ஆரம்பித்தது புதுமைப்பித்தன்தான். ஆடு மேய்ப்போனை விரட்டிச் சென்ற வரிப்புலியால் அஜந்தா குகை ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது போல் விலங்கின் தடம் புனைகதை என்னும் உயிருடலியின் மோப்பத்தில் பல்லுயிர் வாசனைகள் மொழியாகச் செயல்படும். தமிழின் தற்போதைய புனைவு மொழியாளர்களாகப் பலரைச் சொல்ல வேண்டும். கடந்துவிட முடியாத மூத்த தலைமுறைகளின் கதைகளும் சேர்ந்தேதான் ரகசிய ரேகைகளாக இந்தத் தலைமுறையினர் படைப்புயிரில் கலந்திருக்கிறார்கள்.

ஜி.முருகனின் 'காண்டாமிருகம்' தேர்ந்தெடுத்த சிறு கதைகளில் சாயுங்காலம், மான், குளோப், குகை, உருமாற்றம், மஞ்சள் பாம்புகள் தொல்கதையில் வரும் ஓடியனே மஞ்சள் பாம்பாக வாலில் விசம்பித் தோன்றும் மாயப்புனைவும் பல கதைகளில் சாய நீர் ஓவியப் பெண்களாக அந்த நிலத்தின் பெண்களே அடுத்தக் கட்டக் கதையுருக்களாகியுள்ளனர் ஜி.முருகனிடம்.

ஈழத்து உரைநடை இலக்கியத்தில் வீ.தி போன்றவற்றில் சோதனைக்களத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தவர் எஸ்.பொ.பலரையும் எழுபதிகளில் ஈர்த்தவர். 'ரஞ்சகுமாரின் சுருங்கும் ஊஞ்சலையும்' 'தொலைவில்தெரியும் நட்சத்திரம்' உமாவரதராஜனின் 'உள்மனயாத்திரை' நூலில் ஜெனி, அரசனின் வருகைஎன புதுவகைத் தடத்தைத் துவங்கினார். நுஃமானின் 'சதுப்புநிலம்', ரஞ்ச குமாரின் தலைமுறையைச் சேர்ந்த 'ஒரு மழை நேரத்து சோகம்' படித்தேன். ஈழத்து கூத்து மரபின் ரொளத்திரம் கூடிய வெள்ளாவியில் வண்ணாத்திகளின் மண்கால்கள் மரபின் சித்திரத்தை வெப்பரத்தமாய் கால்சலங்கைகளில் உருள்வதை கலையாக்கிய தாகம் வெளிப்பட்டது மொழியில்.

'இந்தக் கதைகளை விடத் தனியாக வேறு எதுவும் சொல்ல எனக்கு இல்லை.' என்று ஓர்வரி முன்னுரையோடு வெளிவந்த ஐ.சாந்தன் இலங்கையில் காணமற்போய் வெகுகாலம் ஆகிவிட்டது. அவரின் 11 சிறுகதைகள் சிவசுவின் 'இலக்கியத் தேடல்' வெளியீடாக ஆஷ் கல்லறை இருக்கும் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து வந்தது. கணையாழி, பாலம், மல்லிகை, தஞ்சை ப்ரகாஷின் 'லி' ஆகிய இதழ்களில் படித்தேன். சிங்கள டச்சுக் கலப்பினப் பாத்திரமான burgher என்று அழைக்கப்படும் ஜோன்ஸ் வில்லியம் ஜோன்ஸ் புதுமைப்பித்தன் வீட்டுக் கதைவத் தட்டியது அன்று. நான் இலங்கை வந்ததும் காலி டச்சுத் துறைமுகத் தெருவில் ஜோன்ஸ் வில்லியம் ஜோன்லை சந்தித்தபோது கேட்டேன். ஐ.சாந்தன் எங்கே எனக் கேட்டேன். என்னைப் பற்றி எழுதியவரை என் கோட் பாக்கெட்டிலா வைத்திருக்கிறேன். அவர் இருக்கிறார். படைப்பாளி இறந்து விட்டானென்ற பின்நவீனத்துவக் கட்டுரை படித்ததில் கதாபாத்திரமாக வெளிவருகிறேன். எழுதியவரைப் பற்றி என் விமர்சனம் இதுதான். அநாயசமாகப் பொருளை உணர்த்தும் கலைத்திறன் சாந்தனிடமிருந்து அபரிமிதமாகக் காணப்படுகிறது. சுய பிரகடனம் அவரிடம் இல்லை. ஆகவே காணாமல் போய்விட்டார். இலக்கிய சச்சரவுகளில் ஈடுபடுவதில்லை. இதுவரை நல்லவேளை முகநூலிலும் அவர் இல்லை. ஆனால் கனதியான கலைச்சேர்மானம் சிறுகதைகளில் அமைந்துவிட்டதால் அந்த 'கிருஷ்ணன் தூது' சூழலை விட்டு கதைக்குள் தொலைந்துவிட்டது. கதைக்குள் தொலைந்திருப்பவன் எழுத்தாளன்தான். சுயவுருவைப் பெருக்கும் மோகம் அவனிடம் இல்லை. சாந்தனின் கவலை, நீங்கல்கள் இரண்டில் ஒன்றை வாதிட்டு நிறுவ வேண்டியதில்லை எனக்கு. இந்தச் சிறுகதைகளை ஒரு விஞ்ஞானியின் கலைப்பார்வை என்றோ, ஒரு கலைஞனின் விஞ்ஞானப் பார்வை

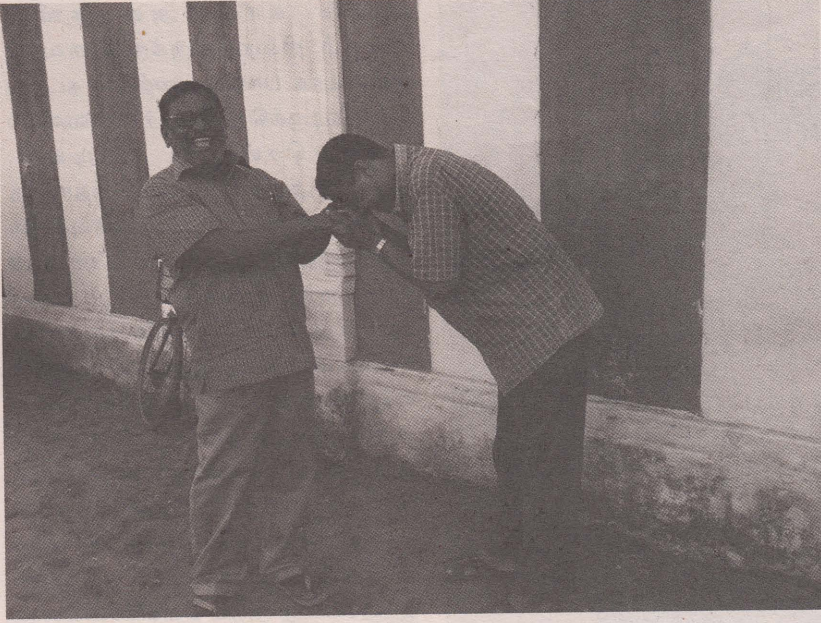

என்றோ சொல்லலாம். இங்கு தொலைந்துபோன ஒரு சிறுகதையாளனை ஒரு சிறுகதை காலத்திற்கு அப்பாலும் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடும். பிரபலத்தின் ஓட்டுச் சுவர்கள் ஒரே நாளில் பிரிக்கப்பட்டு விடும். புகழின் அழகிய கனியைக் கொண்டு பாராட்டு பவர்கள் எறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தொடுதிரை அடிமைகளின் ஹைபிரிட் போட்டோக்கள் புகைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நீக்கல்கள்: அவன் திருமணமானவன். ஆனால் இயற்கை அவனுக்கு அவன் மனைவி வாயிலாக ஒரு ஜீவனை சிருஷ்டிக்கும் ஆற்றலைக் கொடுக்கவில்லை. இதற்காக நண்பன் மருத்துவர் விஜயனை சந்திக்கிறான். முன்பே அவன் எட்டிய மருத்துவமனை வாசல்கள் அதிகம். பலவகைக் குழப்பத்திற்கும் வீட்டு ரேடியோ பல்வேறு ரகசியங்களைப் பேசுகிறது. பிறரின் அந்தரங்க டைரியை வாசிக்கிறது. அவன் உள்ளே படுக்கையறையில் குலுங்கிக் குலுங்கி மரக்கட்டையாக அழுது உருமாறிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அவன் காலி அறைகளில் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் சுவர்ப் பல்லியாக பாலைவனத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். ஓர் கணவனால் என்ன செய்துவிட முடியும். குடும்ப அச்சில் சுழலும் கதாபாத்திரங்களை விட்டு பகல் கனவுக்குள் நெடுந்தூரம் இருவரும் கண்ணை மூடி திறந்த விழிகளோடு சிற்பமாகச் சமைகிறார்கள். அந்த வேதனையின் கனவுகளோடு மருத்துவர் விஜயனின் எந்திரத் தனமான ஆலோசனைகள் அதிக துயரங்களைத் தருவதாக இருக்கிறது. கையில் ஒரு கண்ணாடிக்குடுவையை நீட்டி (semen test என்ற கண்டராதித்தன் கவிதை மின்னல் வெட்டாய்ப் பாய்ந்தது) இதற்கென்று அதிக வெளிச்சமில்லாத பிரத்யேக அறை முழுத்தனிமையுடன் இருந்தது. சென்று உள்ளே தாழிடும் ஒலி கேட்டது. ஏதேதோ பித்த ஓட்டம். நடுக்கிடும் பதட்டங்கள். உள்ளே போய் இருபது நிமிடங்கள் ஓடிவிட்டது. போன காரியம் நடக்கவில்லை. அதற்காக அவன் மனமும், உடலும் ஒத்துழைக்கவில்லை.

தன் தலை தெரியக்கூடாதென்று மட்டையால் மூடுகிறான். சுவர்துவாரத்தின் வழியே செவிலியரைப் பார்க்கிறான். ஒருவர் இருவராக நடமாடும் காலடியோசை. அருபத்தில் யார்யாரோ உள் நுழைகிறார்கள். சுவரின் ஓரத்தில் ஒரு இருட்டில் பதுங்குகிறான். காளான் முளைத்த உடம்பைப் பார்க்கிறான். இன்னும் காரியம் கைகூடவில்லை. நேரமாகிவிட்டதால் கதவைத் தட்டாமலே ஓசை கேட்கிறது. சபலமனம் இச்சையின் கருங்கதவைத் திறந்து கத்துகிறது. பிம்பமோகத்தில் துகில் அசைவுகளில் பகல் கனவுக்குள் கரைகிறான். இச்சையின் வாசனையுள்ள ஒரு துணியிலிருந்து கனவு ரத்தம் ஓட்டம் எடுக்கிறது. கண்ணாடிக் குடுவைக்குள்ளிருந்து இருட்டில் புகுந்து தழுவும் உயிர்க்குலம் முயங்குகிறது. மெல்லச் சுற்ற ஆரம்பித்த ஒன்றை யாரோ தொட்டு நிறுத்திவிட பெரும் சுழற்சியாய் இச்சிறுகதை மாறுவதற்குள் சாந்தனின் எல்லை மாயப் புனைவிற்குள் நுழைய லார்வாவின் தூக்க நிலை கொள்வதற்கு சற்றே தாமதம் ஆகிவிடுகிறது. ஆனாலும் இப்படி இச்சிறுகதை ஒருதுளி திரவ தானியமாக இருக்கிறது கண்ணாடிக்குள்.

அது ரசுவாதமாக உருப்பெற்றிருந்தால் 'கனவுகளின் தோல்வியை இனியும் பொறுக்க முடியாது. இல்லாவிட்டாலும் காரணமாவது தெரிந்தாக வேண்டும்' இந்த ஓர் வரியுடன் கதை ஊராருக்கோ கதாபாத்திரத்திற்கோ விளைவைச் சொல்லிவிடுகிறது. கதையின் கருவிலே நின்றுவிட்ட பறவையின் நெக்கைக்குள் ஒரு முட்டையாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. இதில் வெளிப்படையான யதார்த்த கண்ணாடி அணிந்து கொண்டால் வார்த்தைகளை சுலபமாக கையோட்டத்தில் எழுதிவிட்டால் வலைத்தள மலினப் பிரதிகளின் பிம்பச் சகதிக்குள் புதைச் சேறாய் மாறியிருக்கும். இக்கதை 'இல்லஸ்ட்ரேட் வீக்லி ஆப் இண்டியா' இதழில் பிரசுரமாகி இருக்கிறது.

குமார் அம்பாயிரத்தின் 'ஈட்டி' தொகுப்பில் ஈட்டி நுனியில் இருந்து ஒரு வரி. "இங்கே காலம் என்பதே இல்லை. பருவங்கள் மட்டுமே இருக்கின்றன." வனமந்திரக் கதாச் சுருளாக ஜவ்வாது மலையின் சாயலாகி விடுகிறது. காஃப்காவின் விசாரணையை நினைவூட்டினாலும் அம்பாயிரத்தின் 'வழக்கு எண் 235/2020' எதிர்காலம் ஒன்றில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஷோபாசக்தியின் 'பொக்ஸ்' நாவல் புதிய நாவலுக்கான பென்சில் வரைபடத்தை அழித்து அழித்து மங்கலான நிழலுருவங்களை வரைந்து கொண்டிருக்கிறது. துறவியும் ஊமைச் சிறுவனும் ஒரு வட்டமான நீ ராவியைச் சுற்றி நூறு நூறு புல்பூண்டு மரம் செடி கொடிகளை தாவர அபிதானமாக ஒத்திசையும் நிலப்பரப்பின் மனிதமற்ற விவரிப்புகளில் நாவல் அமைந்திருப்பது ஜனங்கள் காணாமல் போன புலங்களில் பூச்சிகளும் மரங்களும் தனித்திருக்கும்

வாசத்தில் ஷோபசக்தியின் பிற இரு நாவல்களிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டிருக்கிறது. வெள்ளிக் கிழமை, F இயக்கம், எம்.ஜி.ஆர். கொலைவழக்கு தொகுப்பிலும் கண்டி வீரன் தொகுப்பிலும் கதை இயங்கும் நூதனத்தை அங்கதத்தோடும் மறைமுக விசாரத்தோடும் தீவிரப்படுத்தியிருக்கிறது.

ராகவனின் உதிரகனம், மரணநவை, மீ என மூன்று சிறுகதைகள் கல்குதிரையில் வெளியாகி பலரின் கவனத்தை ஈர்த்தது. விட்டிலுக்கும் விடுதலையைத் தேடும் மனித விட்டிலுக்குமான ஓர் இழை கதையாக்கமாகிறது. பதினாலு கதைகள் கொண்ட ஒரு

விட்டிலின் குறுக்குவெட்டுத் தோற்றத்தில் ஒவ்வொரு உறுப்பிலிருந்தும் கதைக்கான சொல்முறை வருகிறது. திசோவின் 'வெள்ளைத் தோல் வீரர்கள்' தொகுப்பும், இப்போது வந்த 'வாய்ட்டர் ஹால்' புனைவுக் கதை சிறந்த உத்தியாக இரு பரிமாணத்தை அடைந்திருக்கிறது. 'புட்டம்மை', 'பூனை' அனைத்தும் உண்ணும் தொகுப்பில் வந்த கதைகள்தான். 'செங்கவெள்ளை' சிறுகதை இருண்ட நீர் வெளிக்குள் மிதக்கும் அடையாளம் தெரியாத மனிதனின் நிழலுருவம் வாசிப்பு நீங்கியும் நீருடன் அவ்வுடல் தொடர்கிறது. இருட்டு நீரில் படிந்த வயல்களில் சிறியதும், பெரியதுமாக எட்டுக் கதைகளுக்குப் பின் காலவெளியில் 'அஸீன்' சிறுகதைக்காகக் காத்திருத்தல்.

அசதாவின் 'இசைக்காத மீன்களின் அக்கார்டியன்' சிறுகதை முடிவற்ற காதலை பரவவிடும் சங்கீதக் காரணான மார்க்வெலை நினைவூட்டுகிறது. திராட்சைத் தோலால் தைத்த ஆவூரின் கதை அசதாவின் முதல் நாவலின் கையெழுத்துப் பிரதியை இப்போது வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதில் "புளித் தண்ணீரை" அருந்தியபடி அவர்கள் கிரகணத்தைக் கடந்த தினத்தில் சியர்வா மரியாவின் அழகுப் பொழிவு கூடியதாய் இருந்தது. அரக்கடாக்காவில் பிறந்தவனோ கபாலத்தில் ஊறும் உயிர் மரணத்தின் எல்லை தாண்டி கருங்கேசமாய் படருவதை இன்னும் வியந்து முடியா நிலையில் மரியாவின் முத்தங்களை அவளை பிடித்த சாத்தான்கள் வழியேனும் அடைந்து விடுவதென பாதிரி தீவிரம் கொண்டான். நகரில் குறுக்கிடும் சிற்றோடைகளை மூடிய பலங்களைக் கடக்கையில் காணும் அறிவிப்புப் பலகைகளில்

எழுதப்பட்டவைகள் தற்போது அத்தனை பீதியூட்டுவனவாய் இல்லை. அடித்துக் கொல்லப்பட்ட நாய்கள் அங்கே தொங்கவிடப்பட்டிருக்கவும் இல்லை. இனியான நாவலுக்கான மொழியை மார்க்ஸெலின் ரேகையிலிருந்து, நல்லதங்காளின் 60 அடி கூந்தலின் ஓர் இழைகளிலிருந்து பலியான கன்னியின் கூந்தல் அலையை எழுதிய உள்ளமையிலிருந்து நமது நிலப்பரப்புகளின் தனிமொழிகளை ஒவ்வொரு புனைகதையாளர்களும் அடைவதற்கான சாளரங்கள் திறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இதில் சயந்தனின் 'ஆறாவடு' நாவலுக்கு கல்குதிரை இதழில் வந்த மணிமாறனின் வாச்சியத்திற்குப் பின் இப்போது வந்திருக்கும் ஆதிரை நாவல் அளவில் பெரியதாயினும் தன் தீவு நிலத்தின் அகப்பரப்பில் மலையக சாயல்களோடு பெயர்ந்து கொண்டிருக்கும் குடும்பங்களின் கதை தான் நாவலாகி இருக்கிறது. ஆறாவடு நாவலோ அளவில் சிறியதாயினும் கால் இழந்த போராளியின் செயற்கைக் கால் கடல் கடந்து பயணிப்பதால் அதன் நவீனம் புனைவாக சாத்தியமாகி இருக்கிறது. ஆதிரை நாவலோ டால்ஸ்டாயின் போரும் அமைதியும் நாவலாக மாறியிருப்பதிலிருந்து டொனால்ட் பார்த்தல்மேயின் டால்ஸ்டாயின் மியூசியம் கதையின் குறியீட்டைப் பெற்று விடுகிறது. எல்லாச் சம்பவங்களையும் தொகுத்து குட்டிமணி முதல் முள்ளிவாய்க்கால் வரை உதிரம் தோய்ந்த காகிதமடிப்புகளை வரைபடங்களாக வெட்டி ஒட்டும் குலாஜி ஓவியங்களாக சில நூறு பக்கங்கள் இந்த நாவலை தகவல் நாடாக மாற்றியிருக்கிறது. இந்த தகவல் நாட்டிலிருந்தே கத்தரிக்கப்பட்ட செய்திகளை மற்ற எழுத்தாளர்களின் கண்களுக்குத் தப்பிவிடும் விடுபடல்களையும் சேகரித்திருக்கிறது. நிலப்பரப்பின் தனி மொழியாக மலையக இருப்பின் புராதான இருட்டில் தங்கம்மை, சிங்க மலை, வள்ளியாள், அலைக்கழிந்த வெள்ளையன், லட்சுமணன், விநோதினி இயக்க உறுப்பினர்களாக நாவலின் ஊடே அலைந்து மறைந்து திரிகிறார்கள். ஆனால் பேச்சி தோட்டத்திற்கு அப்பால் எட்டு ஏக்கர் மேட்டு நிலத்திற்கு அப்பாலிருந்து நாவலின் ஊடாக நெளிந்து வரும் விஷம் சுமந்த சர்ப்பம் வாலில் விசும்பி நின்று படம் விரி கோலத்தில் ரசவாதியாகிவிடும் படைப்பாளியைப் பார்க்கிறது. அவன் சாட்சியமாகவே ஆதிரையை விழுங்குகிறது. அவன் சைக்கிள் மீது சாய்கிறான். பொழுது இருண்டு போகிறது. நாவலின் துக்கம் கனவுப் பாம்பிலிருந்து ஆதிரையை உமிழ்கிறது. வெளிச்சம் வருகிறது. சிறிது சிறிதாக வருகிறது. பின்னே வரும் பக்கங்களையும் ஆதிரையின் சிறிய வெளிச்சத்தில் யாரோ வாசிக் கிறார்கள். மொழி நிலங்கள் காட்டின் உயிர்சுடரில் ஆடி புனைவுப் பாம்பு

சயந்தனின் எழுதும் விரலை வலுவாகக் கவ்விக் கொள்கிறது. படைப்பில் விஷத்தை படைப்பாளிகையாள வேண்டிய தருணம் வருகிறது. கணம் தவறினாலும் அவனைக் கொன்று விடும் என்கிறார் காருகி முராகாமி. புனைவாளன் விஷத்தை பளிங்காக மாற்றுகிறான். நீலம் பாதித்த அத்தியாயங்களை வாசிக் கும் போது வாசகனும் சில பக்கங்களில் நீலசரீரமாகி விடுகிறான்.

இந்தப் புனைவுப் பாம்பு தீண்டியது மிகச் சிலவே ஆயினும் குறிஞ்சி நிலத்தின் நரம்பறிந்த விரல்களாய் எழுதும் விரல்கள் இருப்பதில் யார் கை மூலம் என்பதை விட சயந்தன் விரல்களால் எழுதப்பட்ட ஆதிரை கழிவிரக்கத்தையும் கையறு நிலையையும் சம்பவங்களுடே கடந்து செல்வதற்குரிய உத்தியாக நான் நினைக்கவில்லை. மலையக இரவுகளும் வன்னிப் பெருநில ஊர்களும் சுண்ணாம்பு வளையத்தில் உள்ள சிறு சிறு தீவுகளும் ஒரே நிலமாக இருப்பதில்லை. எட்டு ஏக்கர்களாக மணற்பாம்புகளோடு ஊழி நடனத்தில் மண்மாரி வீசியது. ஆறாவடுவில் சயந்தனின் புனைவுகள் நிலப்பரப்பைத் தாண்டி கடலுக்குள் மூழ்கி நகர்வதாகும்.

கடலும் கடல் சார்ந்த உலகமும் கடலுக்கு அப்பால் இருக்கும் உலகமும் ஏக்கர்களாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதில் எட்டு ஏக்கரில் எதார்த்தவாத வாழ்வியல் பரப்பும் விவசாயமும் நிலத்தை விட்டு வேறொரு நிலத்திற்கு இடம் பெயர்வதும் கடலைத் தாண்டாத சமூக அக்கரை சார்ந்த நாவலாக உருமாற்றிக் கொள்கிறது. எட்டேக்கர் து எட்டு ஏக்கர் புனைவில் பிளக்கும் இடைவெளிகளை எழுதிச் செல்வதற்கான பக்கங்கள் முன் கூட்டியே அறியப் பட்ட பக்கங்களை கோரி நிற்பதில்லை. புனைவின் நிகழ்கணம் தான் நவீன நாவலின் உயிர்நாடி. ஆனால் அதே வேளை குடும்பங்களின் எளிய வாழ்விலிருந்து ஆயிரம் துகள் துகல்லான கீற்றுக்கள் இந்த நாவலின் வசீகரமான பக்கங்கள். அமிலப் பசியே உன்னை கவனிச்சுப் போவதில்லை என்று தாயார் மகளைப் பார்க்க மலை மலையாக இறங்கிப் போகிறாள். அது ஒருபக்கம் இருக்க, குடும்பக் கதைகளுக்கு மேல் ஊழிக்காலத்துடன் தன்னை சயந்தன் கை மூலம் எழுதிக் கொள்கிறது ஏக்கர் ஞாமல். தனுஷ்கோடியிலிருந்து ஆதிரையில் வரும் ஒரு சில பக்கங்கள் இராமேஸ்வரம் தனுஷ்கோடி என்று குறிப்பிடுவதில் அவைகள் வெறும் வார்த்தைகள் அல்லவே.

மே மாதம் முதல்வாரத்தில் ஆதிரையையும் தமிழ்நதியின் பார்த்தீனியம் நாவலையும்

வாசித்த ஒரே சமயத்தில் இரு நாவலுக்குள் வரிகளைக் கடந்து கொண்டிருந்ததில் ஒரு நாவலுக்குள் இரு நாவல்கள் இருப்பதிலிருந்தே அரசியல் கருத்து ருவங்களைத் தாண்டி எந்த நாவலைப் படிக்கின்றோம் என்ற குழப்பமும் நேருகிறது. பார்த்தீனியத்தில் பைத்தியக்கார அப்பாவின் கதாபாத்திரம் சுந்தர ராமசாமியின் குழந்தைகள் ஆண்கள் பெண்கள் நாவலில் வரும் பிசாரடி கதாபாத்திரத்தின் சாயலில் இருந்தது. தமிழ்நாடு அபூர்வமான பைத்தியக்கார அப்பாவையும் வீட்டுச் சூழலையும் அவர் குடிப்பழக்கத்தில் வளையும் தெருக்களையும் அவர் படுக்கையில் கட்டிலைவிட்டு இறங்கா மூட்டைப் பூச்சிக் கடிக்க புலம்பும் இரவுகளையும் சமையலறையிலிருந்து ஏனங்கள் தவறிய ஓலிகளுக்கிடையே வானதியை அம்மா பேணுவதிலிருந்து அவள் சிநேகிதிகளின் பாத்திரங்களும் மிகத் தனித்துவமாகவே அமைந்திருக்கிறது. ஜாப்னா பல்கலையில் வானதிக்கு இடம் கிடைத்ததற்குப் பின்னான நாட்கள் உருது நாவலான அக்னிநதியின் கதாபாத்திரமான சாம்பா படிப்புக்காக லண்டன் போகப் போகும் நாட்களின் அதிர்வைக் கொடுத்தது. ஆனால் வண்ணநிலவனின் கடல்புரத்தில் வரும் பிலோமி தான் இந்த வானதி. ஆதிரை, பார்த்தீனியம் இரண்டும் குடும்ப அச்சில் சுழலும் கரகரப்புக்கு இடையே யுத்த நிகழ்வுகளை செல் வெடிப்புகளை தத்ருபமாக பிளந்து விடும் நொடிகளை உள்ளடக்கி உள்ளது. ஆனால் ஒரு நாவலுக்குள் பல நாவல்கள் தகவல் நாட்டின் மூலம் பெருக்கமடைகின்றன. இது இலங்கையிலிருந்து அல்ல என்பதை புரியமுடிகிறது. இரண்டுமே படித்து விவாதிக்கப்படவேண்டியவை.

கண்ணாடி பார்த்துக் கொண்டே தன்னை வானதியாக அம்மாவாக பைத்தியக்கார அப்பாவாக அறை மூலையில் இருட்டில் கரைந்து கொண்டு இருக்கும் ஈழ மகளின் விலா எலும்பு போராளியாக உருமாறும் தொன்மம் இவ்விரு நாவல்களுக்குள் தனித்து வமாக வானதியாகவும் விநோதினியாகவும் கிளை பிரிந்திருக்கின்றன. மேலும் நடேசனின் அசோகனின் வைத்தியசாலை நாவல், குணா கவியழகனின் நஞ்சுண்ட காடு, விடமேறிய கனவு, அப்பால் ஒரு நிலம் இவற்றைப் பற்றியும் வர இருக்கும் கல்குதிரையில் காணலாம். இந்தச் சுருக்கமான நவீன புனைவு இலக்கிய வரைபடத்தில் சில்வியா என்ற எம்.டி. முத்துக்குமாரசுவாமியின் பெண் வேடம் இட்ட பெண், பத்மநாபனின் உடல், மைத்ரேயி, பிரம்மனைத் தேடி, தமிழ்மற மகளிற்கு அசரீரிதா சொன்ன கதை, மர்மநாவல் இந்தச் சிறுகதைகள் இயல்பு வாழ்வின் பின் புலத்தை பிறழ்வுறச் செய்து எதார்த்த தளத்தைக் கரைத்து அல்லது துகள்களாக்கி மொழியின் மாயத்தைக்

கதைப்படுத்துபவை.

பா. வெங்கடேசனின் ராஜன்மகள் நெடுங்கதைத் தொகுப்பும் தாண்டவராயன் நாவலில் கண்டெடுத்த இருட்டுச் சத்திரம், நீலவேணியின் பாதையும் அதிகதை போக்குடையது. நீலவிதி கதையில் வரும் ராஜகோபால் நீயூஸ் ரீல் கதைகள் தொகுப்பிலுள்ள ராஜாஜி என்ற கதையை குறியீடாக்கவில்லை என்றாலும் கங்காராமுக்கு ராஜகோபால் சொன்ன கதையை யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம் என்பது தான் நீலவிதி. தாண்டவராயன் நாவலில் முளைத்தெழுந்த நகாயம் என்ற காளான்கள் மூலம் இந்த நாவல் சொல் முறையில் பாராயின வடிவத்தையும் உபநியாச வடிவத்தையும் வழக்காடிப் பேசும் வடிவத்தையும் பரமபதவிளையாட்டையும் பெரிய எழுத்து விக்கிரமதித்தன் கதைகளையும், இதோபதேசக் கதைகளையும் தூது உலாக்களையும் பின்நவீனத்துவ செப்பிடு வித்தையாக்கி ஐரோப்பிய நாவல் மரபிலிருந்து தேவையானவற்றைப் பறித்துக் கொண்டு தர்க்கங்களின் வழியாக சொல் மரபை வேத காலத்திலிருந்து தொணி மரபை இயற்கையிலிருந்து கண் நோய்க்கு டிரஸ்ட்ராமின் மனைவியின் கண் நோய்க்கு மருந்து தேடி வருவதாகச் சொல்லி பல்வேறு வரலாற்றுச் சலனங்களை புனைவுப் பரப்பில் ஈட்டி உள்ளது. கவிஞர் பாலநிலவனின் காரல் மார்க்ஸும் எம்.ஜி.ஆரும், லட்சுமி மணிவண்ணனின் வெள்ளைப் பள்ளி விவகாரம் தொகுப்பும் தனித்து வாசித்து எழுதப்பட வேண்டியவை. பாதசாரியின் காசி குறுநாவல், இலைகள் சிரித்தன சிறுகதையும், கே.என். செந்திலின் முதல் தொகுதியும், என்.ஸ்ரீராமின் மண்கால் வேட்கையும் புதிய மொழிப்பரப்பை மரபிலிருந்தே ஈர்த்துக் கொள்பவை.

டி. கண்ணனின் கல்வெட்டுச் சோழன் தொகுதியே மாறுகண் உள்ள சோழனின் ஓவியத்தில் எதார்த்தப் பரப்பிலிருந்து விலகி உருக்கொள்பவை. ஈருடல் கொண்ட இரசவாதிகளான பிரேம் ரமேஷ் இவர்களின் குருவிக்காரர் சீமாட்டி, முன்பு ஒரு காலத்தில் நூற்றியெட்டுக் கிளிகள் இருந்தன இவற்றோடு மகாமுனியையும் சேர்த்து வாசித்துக் கடக்க வேண்டும். கௌதம சித்தார்த்தனின் பச்சைப் பறவை, பாலசுப்ரமணியன்பொன்றாஜின் கனவு மிருகம், குணா கந்தசாமியின் எட்டாவது கன்னி, கற்றாழைப் பச்சை போன்ற கதைகளும் வேறுபட்ட மொழிப் புலங்களைக் கொண்டவை. இதில் விடுபடல்களும் இருக்கின்றன என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆதிபார்த்திபன்

கோடையின் பாழ்த்தல்

ஒரு மழையை வேண்டி நிற்கின்றேன்
உன்னைவிடவும் ..உன்னைவிடவும் -இது
கோடையெனும் கடும் சொல்
இலையுதிரும் மரங்களின் நிழலில்
உடல் வருடும் வெப்பத்தின் கனப்பில்
வறண்ட புற்றரை விரிப்பில்
அதிநேரமாய் இடைவெளி தனிக்கிறோம்
அகலப் போடப்பட்ட படுக்கைகளில்
மழை நோகும் தாகம் உனக்கு
எனக்கும் கடுந்தாகம்
நீர் பற்றிக் கைகள் விரிக்கிறோம்
கைகள் பிரிகிறோம்
நீர்ற்றுக் கிடக்கும் விளைச்சல் நிலம் நீ

ஏக்கம் தாங்கும் அந்தரவேர் நான்
உன்னைவிடவும்
ஒரு மழையை வேண்டி நிற்கிறேன்
தெய்வாதீனமாய் ஓர் நாள் மழை பொழியும்
குளிர் நிறையும்
வறண்ட உப்பாடையெனத் தேகம் மூடும்
கோடையுருகி உடல்களையும்
அன்பின் உயிர்விளைவாய் நீ
மழை கொண்டு வருவாயின்
வா
தாகம் தனித்தலைகிறேன் - உன்னைவிடவும்
தேவையொரு மழையெனக்கு

Franz-Marc

புஸ்பகாந்தன்

வெளிப்பாட்டு வாதம் மனப்பதிவு வாதத்தை மீள்வியாக்கியானப்படுத்துகிறது.

“ஏதோ தேவையையும் நோக்கத்தையும் கொண்டெழுந்த, கையாளப்பட்ட இருபரிமாணப் பரப்பு ஓவியம் எனப்படுகிறது. இந்தப் பரப்பின் கையாள்கையானது வெளி, கோடு, இரேகை, வர்ணம், இழைமம், ஒளி, கனவளவு போன்ற காட்சி மூலங்களினூடு நிகழ்கின்றது. குறித்த ஓவியத்தின் உருவாக்கத்துக்கு காரணமான தேவையும் நோக்கமும் அது எழுந்த பண்பாட்டு சூழலினால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது” காலவோட்டத்திற்கேற்ப புத்துயிர் பெற்றுவரும் பண்பாட்டிற்கிணங்க கலையும் தன்னை புதியதொன்றாக அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள முனைகிறது. கலை எப்பொழுதும் புதிதானது இருப்பினும் எடுத்த எடுப்பிலேயே அது புதிதாக தோன்றுவதன்று! அதன் பின்புலத்தில் பல காரணிகள் அடிப்படைகளாகின்றன. இதனடிப்படையில் 20ஆம் நூற்றாண்டு நவீன

வாதப் போக்குகளில் நாம் காணும் வெளிப்பாட்டு வாதம் (Expressionism) 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய மனப்பதிவு வாதத்தை மீள்வியாக்கியானப்படுத்துவதனை புரிந்துகொள்ள முடியும்.

நிலைமாறிக் கொண்டிருக்கும் இயற்கைதனை நிலைபெறச் செய்ய, புறத்தோற்றத்தில் புலப்படச் செய்ய வழிவகை நாடி ஊடகமாக கலையை தோற்றுவித்த வரலாற்றுக்கு முந்தியவர்கள் கலையோடிணைந்த வாழ்க்கை முறையை கொண்டிருந்தனர். பின்பு வருகின்றவர்கள் இறைவனைத் தேடி அருளியல் நோக்கத்துக்காக கலையை சமர்ப்பணம் செய்ய, அன்று இறைவனுக்கு சமமாக அல்லது அடுத்த படியாக மதிக்கப்பட்ட அரசர்களது தேவைகளும், விருப்பங்களும்

கலையைச் சிறை பிடித்தன. மன்னர்களுக்கும் மதக் கருத்துக்களுக்கும் தலையசைத்துக் கொண்டு வந்த கலை 18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிறகு விரிக்கின்றது.

அரசியல், விஞ்ஞான மாற்றங்கள், அறிவியல், தொழிநுட்பம் என பல்துறை சார் வளர்ச்சிகள் இடம்பெறும் இக்காலப்பகுதியில் ஓவியக்கலையின் கருப் பொருட்களிலும், அணுகு முறைகளிலும் பாரிய மாற்றங்களை உள்வாங்கிய வண்ணம் நவீன கலையுலகு காண் பயணம் துவங்குகிறது.

அரச சபைகள், புனித தலங்கள், விவசாய நிலங்கள் போன்றவற்றைச் சுற்றி வசித்தவர்கள் வேலை வாய்ப்பின் நிமித்தம் தொழிற் சாலைகள், நகரங்களை நோக்கி நகர்கின்றனர். தொழிலாளி வர்க்கம், முதலாளி வர்க்கம் எனும் புதிய சமூக அமைப்பும் உருவாகலானது. அவ்வாறே மத்திய தரவர்க்கத்தின் வருகையும் பல்கிப் பெருகின. இவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் முந்தியவர்களைப் போன்று இறை நம்பிக்கையிலோ, மெய்யியலிலோ, இதிகாசங்களிலோ ஆர்வம் காணப்படவில்லை. மாறாக புலனின்பம் தரும் உணர்ச்சிமிக்க, ஆபாச மிக்க படைப்புக்களையும், சுய பிரதிமைகளையுமே விரும்பினர் நாவலின் வருகையோடு நாவலிலும் ஆர்வங் காட்டலானார்கள்;. குறித்த சமூகத்தின் விருப்பங்களாலும், கலைஞரின் சுய வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரத்தினாலும் ஆட்கொள்ளப்படும் கலை இதுவரையில் இருந்து வந்த வரலாற்று முறைமையில் இருந்து தன்னை வெளிநடப்புச் செய்கின்றது.

மனப்பதிவு வாதம் (Impressionism)

ஓவியக் கலைக்கு சவாலாக அல்லது போட்டியாக புகைப்படக் கருவியின் வருகையானது அதன் மொழியை புதுவித பாதைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. உள்ளதை உள்ளவாறு அப்படியே சிறை பிடிக்கும் இயல்பை புகைப்படக் கருவி கொண்டதன் விளைவாக நிலக்காட்சி, மெய்யுரு போன்ற ஓவியத்தின் தேவைகள் இதனால் கைப்பற்றப்படுகிறது. இதன் வருகைக்கு முன்னமேயே ஓவியர்களால் பிரதிமை (Portrait), நிலக்காட்சி (Landscape), போன்றவைகளில் கமரா யதார்த்தத்துக்கு இணையான தொழிநுட்பங்கள் ஆராயப்பட்டு இருந்தமை இங்கு சுட்டிக் காட்டத்தக்கது. எனினும் கமரா வருகையின் பின் அதன் யதார்த்தத்தோடு போட்டியிட்ட கலைஞர்கள் இயற் பண்புவாதத்தை வேறொன்றாக செம்மைப்படுத்த தயங்கவில்லை.

விஞ்ஞான நேர்காட்சி வாதத்தை உள்வாங்கிய யதார்த்தவாதம் பற்றிய தேடல்களானது யதார்த்தவாதம் (Realism) எனும் போக்கை 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பங்களில் நிறுவுவதற்கு அத்திவாரமிட்டது. அதனடிப்படையில் தொழிநுட்ப ரீதியான யதார்த்தம், உருவவியல் ரீதியான யதார்த்தம் என யதார்த்த வாதம் தன்னை இருமை நிலைக்குட்படுத்திக் கொண்டது. இயற்கைக் காட்சிகளை அப்படியே கொண்டு வருதல் தொழிநுட்பவியல் ரீதியான யதார்த்தம் என்றும், சமகாலத்தில் சீவித்தவர்கள், பார்த்த காட்சிகள் சம்பவங்களை உள்ளடக்கம் சார்ந்ததாக கொண்டு வருதல் உருவவியல் சார்ந்த யதார்த்தம் எனவும் கொள்ளப்பட்டது. ஆதலால் இதுவரை காலமும் இருந்து வந்த யதார்த்த அணுகுமுறைகள் உத்தியூக ரீதியாகவே கருதப்பட்டன. உருவவியல் சார்ந்த யதார்த்தவாதிகளாக தங்களை அடையாளப்படுத்த விரும்பிய அன்றைய கலைஞர்கள் "நாம் எதனை உணர்கிறோம் என்பதை விடவும் நாம் எதனைப் பார்க்கின்றோம்' என்பதையே மிகமுக்கிய ஒன்றாக வாதிடுகின்றனர். உண்மையை உணர்வினால் அறிய முடியாது விஞ்ஞானபூர்வமாக அணுக வேண்டும் என்று எத்தணித்தனர்.

19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிகளில் பல கலைஞர்கள் இணைந்த ஒரு பிரமாண்டமான முன்வைப்பாக "மனப்பதிவு வாதம்" (Impressionism) எனும் போக்கு முன்வைக்கப்படுகிறது. இது மேற்கண்ட யதார்த்த வாதத்தின் உட்பிரிவாக அல்லது அதன் சில விடயங்களை மேலும் அழுத்துவதாக அமைகிறது. ஆரம்ப காலங்களில் சமூக, ஓவியக் கூடங்களின் அங்கீகாரம் இவர்களுக்கு இல்லாதிருந்த நிலையில் பல கலைஞர்கள் இணைந்த புரட்சிகரமான இயக்கமாக மாறி மனப்பதிவு வாத கண்காட்சிகள், முன்வைப்புக்களை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றனர். குறிப்பாக Clade Monet யினுடைய Impressionism of sunrise எனும் படைப்பைப் பார்த்த பார்வையாளர்கள் மனப்பதிவு வாதத்துக்கு வழங்கும் அங்கீகாரமாக Impressionism என அழைத்தனர். முறையான அவதானிப்புத் தான் உண்மையை, பௌதீக யதார்த்தத்தை அறியும் சரியான முறை என நம்பிய மனப்பதிவுவாதிகளின் முக்கிய எத்தனம் கணப்பொழுது இருக்கும் விடயங்களை கைப்பற்றுதல் ஆகும். ஒளி,நிறம் பற்றிய கருத்தாலும் நகர்ப்புற வாழ்க்கை, நாளாந்த வாழ்க்கைகளை பேசுவதாகவும் மனப் பதிவு வாதம் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டது.

வெளிப்பாட்டு வாதம் (Expressionism)

நவீன கால கட்டத்தில் தனிமனித மயமாதல், இயந்திரங்களின் வருகை, பலரும் பலவிதமான தத்துவங்கள், கருத்துக்களை முன்வைத்தல் போன்றவற்றால் 20ஆம் நூற்றாண்டுக்குள் பல்வேறுபட்ட இஷங்கள் தோற்றுவிப்பதற்குரிய கதவு திறக்கப்படுகிறது. அவை இந்தக் காலத்து சமூகத்தின் மனப்பாங்கு, உளவியல் நிலவரம் போன்ற சூழ்நிலைவரங்களால் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. தனித்தனி கலைஞர்கள் அவர்களுக்குள் சவால்கள், வேறுபாடுகள், தனித்துவங்கள் போன்றவை நிகழ்கிறது. கலைஞர்கள் தங்களது சிந்தனைகளை முன்வைக்கவும், அழகியல் ரீதியாக தங்களை கட்டியமைக்கவும் கலைக் கழகங்களை உருவாக்குகின்றனர். இதன் பெறுபேறாக கலைக் கொள்கைப் பிரகடனங்கள் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டு அந்தப் பிரகடனத்துக்கு விஞ்ஞாபனத்துக்கு ஏற்ப கலையைப் புரிகின்றனர். அந்த வகை வந்த வெளிப்பாட்டு வாதமானது கலைஞர்களது உள்ளார்ந்த உணர்ச்சிகள், நோக்கு என்பவற்றால் கட்டமைக்கப்படுகின்றது.

டமைக்கப்படுகின்றது.

வெளிப்பாட்டு வாதத்துக்குள் மூன்று வகையான போக்குகளை இனம்காண முடியும். அதாவது பிரான்சில் 1904-1900 களின் தோன்றும் ஊச்சத்திடிண்ட் இதுவே நவவேட்கை வாதத்தின் முதலாவது வாதமாகவும் கொள்ள முடியும். இரண்டாவது வன்முறையான நிற, தூரிகை கையாளுகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரேசில் நகரில் மையம் கொண்ட German Expressionism இது உணர்ச்சிகளுக்கு எப்படி காண்பிய வடிவம் கொடுத்தல் என்பது பற்றி ஆராய்கின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பியச் சூழலில் நீட்சேயின் தத்துவம் இருப்பு பற்றிய புதிய பகுப்பாய்வுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. புரொய்டின் தத்துவங்களும் உள்வாங்கப்படுகிறது. அத்தோடு ரஷ்சிய புரட்சி, 1ஆம், 2ஆம் உலக மகா யுத்தங்கள் அதன் வழித்தோன்றலாக

மனப்பிறழ்வுகள், நவவேட்கைவாதம் போன்ற சூழ்நிலைவரங்களால் நவீன வாதம் தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. இவற்றினடிப்படையில் தோன்றிய வெளிப்பாட்டு வாதமானது முழுமையானதொரு புதுச் சிந்தனையாக அல்லது புதிய போக்காக கூறமுடியாது. ஏனெனில் இதற்கு முன்னமேயே குறிப்பாக பின் மனப்பதிவுவாதிகளாகக் குறிப்பிடக்கூடிய வின்சன்ட் வான்கோ, போல் செசான், போல் கொகைன், சூரா போன்ற கலைஞர்களால் வெளிப்பாட்டு வாதத்துக்கு முன்னோடித்தனமான அணுகு முறைகள் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது. மனப்பதிவு வாதத்துக்கு எதிர்வினை புரியும் நான்கு ஓவியர்களை உள்ளடக்கியது பின் மனப்பதிவு வாதம் இவர்கள் மனப்பதிவு வாத காலப் பகுதியில் வாழ்கின்றனர். மனப்பதிவு வாதத்தினை விமர்சிப்பதோடு சில விடயங்களை மேலும் அழுத்திக் கூறுகின்றனர். மனப்பதிவு வாதத்துக்கும், வெளிப்பாட்டு வாதத்துக்கும் இடையில் இடம்பெறும் ஊடாட்டத்துக்கு ஒரு பாலமாக பின் மனப்பதிவுவாதிகளை (Post Impressionist) கூற முடியும்.

ஒளி அது சார்ந்த நிறத்தால் கட்டிமைக்கப்பட்டுள்ள காட்சி உலகத்துக்கு அதாவது புற உலகத்துக்கு யதார்த்தமாக இருத்தல் என்பதில் கவனம் செலுத்திய மனப்பதிவுவாதிகள் யதார்த்தத்தை ஒளி, நிழல்படுத்தலினூடு கொண்டு வருகின்றனர். இதனடிப்படையில் மனப்பதிவு வாதம் கூறுகிறது. கண்ணுக்கு முன் மாறும், நிகழும் காட்சிகளை சிறைப் பிடித்தலே எமது நோக்கம் என்று ஆனால் பின் மனப்பதிவுவாதி வான்கோ தனது சுயம், தான் உணர்ந்த அனுபவங்களையே படைக்கின்றார். ஆதலால் இங்கிருந்தே நவீனத்துவத்துக்கான பயணம் ஆரம்பமாகிறது. மனப்பதிவு வாதத்தின் கருத்துப்படி அது ஒரு புறவயமானது. பின் மனப்பதிவு வாதத்தில் வான்கோ, கொகைன் ஆகிய இருவரும் தன்வயமாக, அகவயமாக தமது படைப்புக்களை மாற்றுகின்றனர். அவ்வாறுதான் வெளிப்பாட்டுவாதமும் தன்னை அகவயமானதாக வியாக்கியானம் செய்கின்றது.

ஹென்றி மற்றிஸ் இனூடைய "The joy of life" எனும் படைப்பானது மிக வலிந்த உருச்சிதைவை கொண்டுள்ளது. புற உலகத்துக்கு யதார்த்தமாக இருத்தல் எனும் மனப்பதிவு வாதத்தின் கூற்று இங்கு நிராகரிக்கப்படுகிறது. கட்டமைப்பான, அழகியல் சார்ந்த வர்ணப் பாவனையை கொண்டுள்ளமையால் நிறத்துக்கும், காட்சிக்கும் சம்மந்தமில்லாமல் போகின்றது. சமூக அங்கீகாரத்தை வேண்டி ஒரு புரட்சிகரமான இயக்கமாக மாறிய மனப்பதிவு வாதிகள் தங்களுக்குள் சில முன்வைப்புக்களை முன்மொழிந்து அதற்கேற்ப படைக்கின்றனர். இந்தச் செயற்பாட்டை மேலும் செம்மைப்படுத்திய வெளிப்பாட்டுவாதிகள் குழுக்களாக இணைந்து செயற்பட்டு தங்களுக்கான கொள்கைப் பிரகடனங்களை வகுத்து அதனை பத்திரிகைகள் வாயிலாக வெளியிட்டு அதற்கிணங்க கலையை படைக்கின்றனர். செய்தித் தொடர்பாடலின் வளர்ச்சி விவாதங்களை அதிகரிக்கின்றது. ஆதலால் கலைஞர்கள் சிந்தனையால் ஒன்றுபடுகின்றனர்.

காட்டுமிராண்டித் தனமான தூரிகைப் பாவனையைக் கொண்டிருந்த வெளிப்பாட்டு வாதிகளின்தூரிகை உணர்ச்சிகளால் நிரப்பப்பட்டு பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. மனப்பதிவு வாதத்தின் நிறத்துக்கும், காட்சிக்குமான சம்பாட்டு மறுதலிக்கப்பட்டு மாறாக உணர்வுக்கும், நிறத்துக்குமான நேரடித் தொடர்பை வெளிப்பாட்டு வாதம் கொள்கிறது. இயற்கை என்பது தனது புலனுகர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் ஒரு ஊடகமாகக் கொள்ளும் பிசாறோ என்ற மனப்பதிவுவாதி தனது படைப்புக்களில் பாரிசின் சனநெருசல்மிக்க காட்சி

களை தூர தரிசனத்தோடு கொண்டு வருகின்றார். ஆனால் இரு பரிமாணப் பரப்பில் முப்பரிமாண மாயையை உருவாக்கும் இந்த முயற்சியை புறக்கணிக்கும் பின் மனப்பதிவுவாதி Paul cezanne இரு பரிமாணத்திலேயே வரைகின்றார். அதாவது தூர தரிசனம் இல்லாது ஆனால் ஆழத்துடன் (Depth) படைப்பு உருவாக்கப்படுகிறது. முன்னணி, பின்னணி ஒன்றோடொன்று பூட்டப்பட்டதாகவும் ஒரு தொனியில் இருந்து இன்னோர் தொனிக்கு மாறாது கன்வஸ் பகுதி பகுதிகளாக பிரிக்கப்படும் கொண்டு வரப்படுகிறது. மனப்பதிவுவாதத்தில் காணப்படும் முப்பரிமாண மாயை அதற்கு முந்திய ஏனையபாணிகளோடு ஒப்பிடுகையில் குறைவானது. இதற்குக் காரணம் ஜப்பானிய பதிப்போவியங்களின் தாக்கம் எனலாம். இவ்வாறு மனப்பதிவு வாதத்தில் ஆரம்பித்து வைக்கப்படும் பதிப்போவியங்களின் செல்வாக்கு குறிப்பாக தட்டையான, பிரகாசமான வர்ணப் பிரயோகம் பின்மனப்பதிவுவாதிகள் ஊடாக வெளிப்பாட்டு வாதத்தில் முழுமை பெறுவதை அவதானிக்க முடியும்.

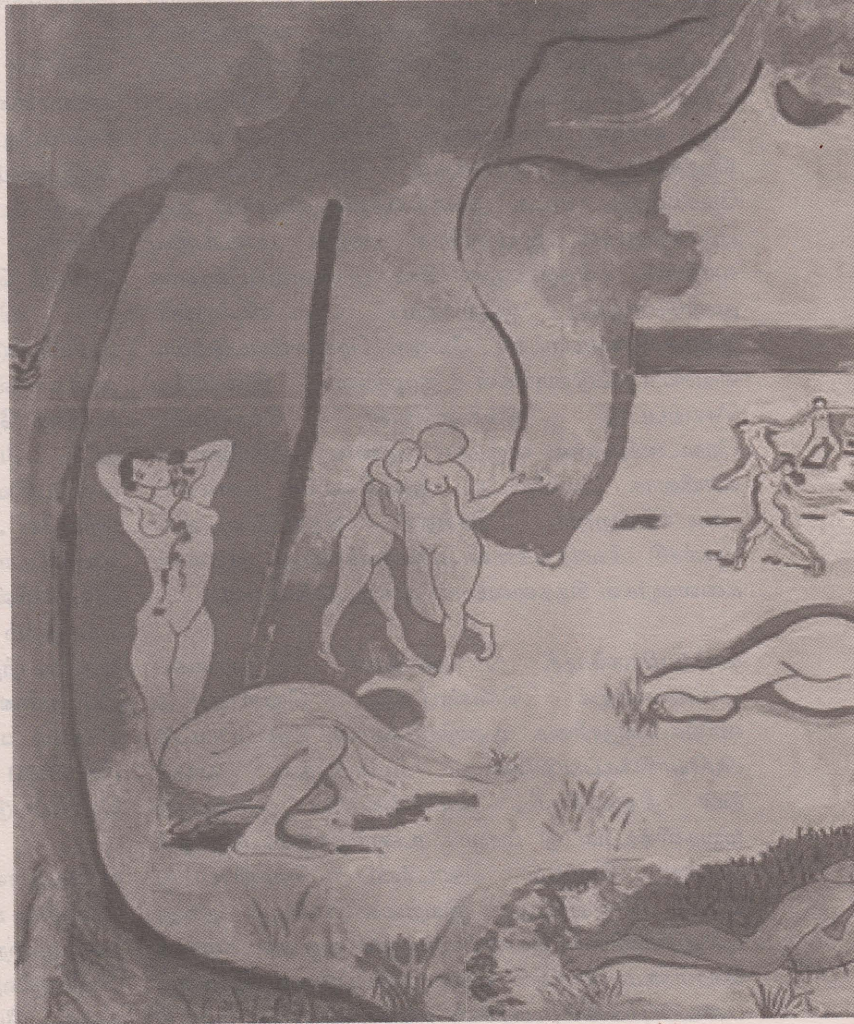
வான்கோ எவ்வாறு உணர்ச்சிப் போக்குக்கும், கையாள்கைக்கும் ஒரு நேரடிச் சம்பாட்டை கண்டுபிடிக்கிறாரோ அது போலவே வெளிப்பாட்டு வாதிகளும் தமது படைப்புக்களில் முனைகின்றனர். இருந்த போதிலும் அவர்கள் மனப்பதிவுவாதிகளைப் போன்று வர்ணம் என்பதனை உவமையாக, போலச் செய்தல் அல்லது விபரணமாக கொண்டு வர விரும்பவில்லை. மாறாக உணர்வை வெளிப்படுத்தும் ஒரு ஊடகமாக கையாள்கின்றனர். ஆகையால் தங்கள் உணர்வுகளுக்கு ஏற்றாற் போன்றே வர்ணத் தேர்வையும் மேற்கொள்கின்றனர். கிட்டத்தட்ட போலச் செய்யும் அணுகுமுறையுடைய மனப்பதிவுவாதிகள் பொருளில் ஒளியின் தாக்கம் பற்றியே அதிக கவனத்தை செலுத்தினர். ஆனால் வெளிப்பாட்டுவாதிகளைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களின் கவனம் பொருளின் உணர்வு பற்றியதே. யதார்த்தம் என்பதனை போலச் செய்வது அல்லாது நிலைமாற்றுவதாக விளங்கிக் கொண்டனர். பளிச்சிடும் வர்ணமும் அதே அளவுக்கு உருவச் சிதைப்பும் கொண்டவாறு ஜேர்மன் வெளிப்பாட்டுவாதிகள் (German Expressionist) தங்களது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினர்.

ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட நகரமயமாதல், நகரை நோக்கிய படையெடுப்புக்கள், நாளாந்த வாழ்க்கை நடைமுறைகள் போன்றவற்றைப் பேசும் மனப்பதிவுவாதிகளின் கருப்பொருட்கள் போன்றே; உலகப் போரில் ஜேர்மன் தோற்கடிக்கப்பட்ட

பின்னர் போர், போருக்கு பிந்திய உளவியல் நிலவரங்கள் போன்றவை ஜேர்மன் வெளிப்பாட்டுவாதிகளின் உள்ளடக்கங்களாயின. ஒரு வகையில் இவர்களும் சமகால சமூகத்தின் போக்குகளை கலையில் சிறை பிடிப்பவர்களானார்கள். இருப்பினும் இவர்கள் மேலோட்டமாக உள்ள யதார்த்தத்துக்கு அப்பால் தங்களது வெளிப்பாட்டை கொண்டு செல்கின்றனர். படைப்பு ஒரு காட்சி என்றல்லாது அது ஒரு தரிசனமாக மாறுகிறது. எச்சிங் (Etching) வரைபுகள் (Drawings) ஊடாக போரின் மௌனமான சாட்சியாக மாறும் முயவாந முழுடறவைண என்ற பெண் படைப்பாளி சுயசரித முறையினூடாக Kathe Kollwitz தனது கருத்தை பகிர்கின்றார். மனப்பதிவுவாதம் போன்று புற உலகோடு நின்றுவிடாத வெளிப்பாட்டு வாதம், (Autobiographical) உட்புற அர்த்தங்களையும் தேடுகிறது. கலைஞனின் அந்தரங்கங்கள் புலக்காட்சியில் விகாரப்படுத்தப்பட்டு காட்டப்படுகின்றன.

கொண்டுவர மனப்பதிவுவாதிகள் பிரிக்கப்பட்ட தூரிகைத் தடத்தினூடாக (Open technic) முயன்றிருந்தனர். பின் மனப்பதிவுவாதிகளான செசான், வான்கோ போன்ற கலைஞர்கள் முறையே உளியால் செதுக்கியது போன்ற தூரிகை தடங்கள், திட்டுத் திட்டாக உணர்ச்சிக்கு ஏற்றாற் போலான கையாள்கை போன்றவற்றை கொண்டிருந்தனர். வெளிப்பாட்டுவாதிகள் மிகவும் வன்முறையான எழுந்தமானமான போக்கினை தூரிகை அசைவில் கையாண்டிருப்பினும் குறித்த படைப்பின் உணர்வுகளை சிறிதளவேனும் குறைத்துவிடவில்லை. சில சமயங்களில் அவர்கள் தூரிகை அசைவினாலேயே உணர்ச்சிகளுக்கு உருவம் கொடுக்கின்றனர். மனப்பதிவு, வெளிப்பாட்டு வாதங்கள் இரண்டிலும் தூரிகை அசைவென்பது வேகமானதாகவே காணப்பட்டிருப்பினும் நோக்கங்கள் வேறுபட்டது. ஐரோப்பா சாராத படைப்புக்கள் உள்நுழையும் பண்பென்பதுவும் இருசாராருக்கும் பொதுவானது.

மிகவும் சாதாரண உள்ளடக்கங்கள் வெளிப்படுத்தும் போக்கு மனப்பதிவுவாதிகளைப் போன்றே வெளிப்பாட்டுவாதிகளும் கொண்டிருந்தனர். இருப்பினும் அணுகு முறையில் மிக எளிமைப்படுத்தப்பட்ட வடிவங்களை வெளிப்பாட்டுவாதிகள் வெளிப்படுத்தினர். உதாரணமாக கணப்பொழுது இருக்கும் விடயங்களைக் கைப்பற்றும் எட்கா டெகால் என்ற மனப்பதிவு வாதியினுடைய பவே நடனக்காரிகள் படைப்பில் இருந்து விலகி வெளிப்பாட்டுவாதி Kirchner உடைய நடனக்காரிகள் எளிமைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க இயலும். மனப்பதிவு வாதிகள் பிழைத்துப் போன போட்டோக்களில் இருந்து ஓவிய ஒழுங்கமைப்புக்கான மூலத்தை எடுக்கின்றனர். அந்த வகையில் பிரதிகள், நிலக்காட்சிகளில் Out of focus ஆன வெளிப்பாடுகளைக் காண முடிகிறது. வெளிப்பாட்டுவாதிகளும் இத்தகைய பண்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். ஆதலால் பிரதிமை, நிலவுரு போன்றவற்றின் பாரம்பரிய சட்டகங்கள் கைவிடப்படுகின்றன.

குறித்த கணத்தின் யதார்த்தத்தை

குறிப்பாக பின் மனப்பதிவுவாதி கொகைன் இனூடைய படைப்புக்கள் பழங்குடி இன மக்களது கலாச்சாரத்துக்கு உட்பட்டவையாக காணப்படுகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உணர்வுகளுக்கு எப்படி உருவம் கொடுத்தல் என ஆராயும் நீலச் சவாரிக் காலம் (Blue Raider) ஒப்பீட்டளவில் அருபவாத இயக்கமாக கொள்ளமுடியும். மனப்பதிவுவாதம், பின் மனப்பதிவு வாதம் கொண்டுள்ள பிரதிநிதித்துவம் இங்கு முற்றுமுழுதாக கைவிடப்படுகின்றது.

கோடு, நிறம், வெளி போன்றன ஒன்றிலிருந்து ஒன்று உருகி வரும் ஒரு அனுபவமாக மாற்றமடைகின்றது. இது ஒரு வகையில் அறிவொளி அழிக்கப்பட்ட சமூகத்தை பறைசாற்றுகிறது. இசைக் கோலங்களைப் போல் ஓவியங்களைக் கொண்டுவர விரும்பும் Vassily Kandinsky என்பவரே Composition எனும் இசைச் சொல்லை காண்பியக் கலாச்சாரத்துக்கு அறிமுகமும் செய்தவர். போல் கிலீ,

ஓகல், கென்ட் ரிச் போன்றவர்களும் கண்டின்ஸ்கி போன்றே தங்களின் படைப்புக்களில் ஆன்மீகம் சார்ந்த தேடுதல்களை மேற்கொண்டனர். திரவ நிலையில் காணப்பட்ட மனப்பதிவுவாதிகளின் அணுகு முறையை திண்மமாக மாற்றாதல் எனது வேலை எனக் கூறும் செசானின் முயற்சிகளும் இங்கு தோற்றுவிடுகின்றது. ஒரு வகையில் மனப்பதிவுவாத திரவ அணுகுமுறையை வெளிப்பாட்டுவாதம் இன்னுமொரு நிலைக்கு மாற்றியமைக்கிறது.

மேற்கத்திய கலை வரலாற்றில் காலங் காலமாக பகுத்தறிவு சார்ந்த அணுகுமுறை, உணர்ச்சி சார்ந்த அணுகுமுறை என காலத்திற்கேற்றாற் போல இருநிலைத் தன்மையை அவதானிக்க முடிகிறது. அந்த வகையில் உணர்வு என்பது பகுத்தறிவிலும் பார்க்க மேலானதாகக் கொள்ளப்பட்ட 18ம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய மனோரதியவாதத்தின் (Romanticism) இன்னுமொரு வடிவமாகவே வெளிப்பாட்டுவாதத்தைக் கொள்ள முடியும். பின் மனப்பதிவுவாதிகள் குறிப்பாகவான்கோ, கொகைன் போன்றவர்களால் இதற்கான முதலீடுகள் போடப்பட்டிருப்பினும் மனப்பதிவுவாதத்தில் அப்படியன்று. அவர்கள் புறவயமாகவே கலைப் பயில்வினை மேற்கொண்டனர். “புற உலகுக்கு யதார்த்தமாக இருத்தல்” எனும் இவர்களது போக்கு வெளிப்பாட்டுவாதத்தில் கைவிடப்படுகிறது. வெளிப்பாட்டுவாதிகள் அகத்துக்கு யதார்த்தமாக மாறுகின்றனர்.

யதார்த்த வாதத்தின் உட்பிரிவாக அல்லது சில விடயங்களை மேலும் அழுத்திக் கூறுவதாக மனப்பதிவுவாதம் தோன்றுகிறது. மனப்பதிவுவாதத்தின் போதுமை, போதாமைகள் பற்றிப் பேசும் பின் மனப்பதிவுவாதம், அதன் வழித்தோன்றலாக வரும் வெளிப்பாட்டுவாதம் போன்றவை நவீனத்துவத்துக்கான சங்கிலிப் போராட்டத்தை புரிகின்றன. மனப்பதிவுவாதத்தின் சில தன்மைகள், அணுகு முறைகளை ஏற்றும் சிலவற்றை மறுதலித்தும் வெளிப்பாட்டுவாதமானது மனப்பதிவுவாதத்தை மீள வியாக்கியானம் செய்கிறது.

திருக்கோண்டலை

த. சரவண முத்துப்பிள்ளை
இயற்றியது.BY
T. SARAVANA MUTTU B K
Saravanan College, Madurai.

MADRAS

விருபடல்களில் இருந்து தவிர்க்க முடியாமலுக்கு

நவீன தமிழ் இலக்கிய சிந்தனை மடைமாற்றத்தில் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கிய சிந்தனை மரபில் மிக வேகமானதும் பரந்துபட்டதாகவும் ஆன மடைமாற்றம் நடைபெற்றது. மரபான தமிழ் அறிவுலகத்தோடு காலனிய வழி மேற்கத்தைய சிந்தனைகளின் கலப்பினால் ஏற்பட்ட பாய்ச்சல் இது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் “ஐந்து எழுத்தால் ஒரு பாடை(பாஷை) என்று அறையவும் நாணுவர் அறிவுடையோரே” என்று தமிழ்ச்சாதிகள் தமிழ்மொழியை (இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும்) இழிவுபடுத்திக் கொண்டிருந்த நிலை மாற்றமடைந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் “தமிழர் வாழ்வில் இன்று உலகெங்கணும் காணமுடியாத தனிப்பட்ட ஒரு பண்பைக் காண்கிறோம். சென்ற இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தங்கள் மொழியையோ நாகரிகத் தையோ கிட்டத்தட்ட மாறாநிலையில் வைத்துக் காத்துள்ள உலகின் ஒரே இனம் தமிழினமே” என்ற பெருமிதமாகவும் இனமான உணர்வோடும் வெளிப்படுத்தியதாக மாறிய பெரும்மாற்றம் அது.

இந்த மடைமாற்றத்தில் ஈழத்தவர்களின் பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது மட்டுமல்லாமல் இதற்கு முன்னரான தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் நிகழாதது. சைமன் காசிச்செட்டி, ஆறுமுக நாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, வி.கனகசபை, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், என தவிர்க்கமுடியாத முன்னோடிகள் பலபேரை தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அழுத்தமாக

பதியும் படி செய்தது. ஆயினும் இந்த வரிசையில் இருக்கவேண்டிய ஒரு பெயர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சமீபகாலம் வரை விடுபடல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுவருவதற்கு எமது தமிழிலக்கிய ஆய்வுலகின் குறைபாடுகள் என்பதற்கு அப்பால் அவரது படைப்புகள் தொடர்பில் முறையான பதிவுகளோ தொகுப்புகளோ இல்லாமையும் முக்கியமான காரணமாகும்.

தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவலை எழுதியவர், இன்றுவரையிலும் பொருந்தக்கூடிய பெண்விடுதலைச் சிந்தனைகளைக் கொண்ட “தத்தைவிடு தூது” பிரபந்தத்தை எழுதி பெண்விடுதலைச் சிந்தனைகளின் முன்னோடியாக அமைந்தவர், நவீன தமிழியல் சிந்தனைகளைக் கொண்டதும் விஞ்ஞான ஆய்வு முறைமையில் அமைந்ததுமான “தமிழ்ப் பாஷை” என்னும் முன்னோடி தமிழியல் ஆய்வை செய்தவர் ஆகிய தவிர்க்கமுடியாத முன்னோடி முயற்சிகளை தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் மேற்கொண்ட தி.த.சரவண முத்துப்பிள்ளையே (1865 -1902) மேற்குறிப்பிட்டவாறு விடுபடுதல்களுக்குத் தொடர்ந்து உள்ளாகின்ற அந்த ஆளுமை.

தமிழ் இலக்கிய உலகத்தோடு தொடர்புள்ளவர்களுக்கு தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலாகிய “மோகனாங்கியை” எழுதியவர் என்ற வகையில்

தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையை பற்றி அறிந்திருக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. அவரது கீர்த்திமிக்கதும் முன்னோடிப் பெண்விடுதலைச் சிந்தனைகளைக் கொண்டதுமான 'தத்தைவிடுதூது' 2015 ஆம் ஆண்டுக்கான க.பொ.த.(சா/த) பாடத் திட்டத்திற்குள் கொண்டுவரப்பட்டமையினால் தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை என்கிற பெயர் இப்போது இலங்கையின் தமிழ் மாணவர்களுக்கு தெரிந்த பெயராக உள்ளது. ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரான ஈழத்துத் தமிழிலக்கியப் புலமை உலகிற்குள் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை வந்த முதற் சந்தர்ப்பம் இது.

தத்தைவிடு தூது

தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் படைப்புகளில் புகழ் வாய்ந்ததுவரான செய்யள் இதுவாகும். தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை மறைந்த பின்னர் அவரது படைப்புகளின் தொகுதியை வெளியிட்ட அன்னாரது பெறாமகனும் தி.த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையின் மகனுமாகிய தி.க. இராஜசேகரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட நூலின் முன்னுரையிலே 'தத்தைவிடு தூது பாடல் பலாரலும் மதிக்கப்பெற்ற பாடலாகும்' என்று குறிப்பிடப்படுவதால் அக்காலத்திலேயே இது புகழ்பெற்றதாக இருந்திருக்கிறது. 1892 ஆம் ஆண்டு சென்னை நிலையம் அச்சுக்கூடம் வெளியீடாக இப்பிரபந்தம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. The Parrot Messenger by T.SARAVANA MUTTU B.A, Presidency College Madras, Madras SREENILAYUM PRESS என்ற ஆங்கில முகப்புப் பக்கத்தோடும் தத்தைவிடு தூது திருக்கோணமலை த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை இயற்றியது, சென்னை ரீ நிலையம் அச்சுக்கூடம் என்ற தமிழ் முகப்புப் பக்கத்தோடும் முதலில் வெளிவந்துள்ளது.

அடுத்ததாக தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் பெறாமகனும் தி.த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையின் மகனுமாகிய தி.க.இராஜசேகரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட "தமிழ் பாஷை" நூலில் இடம்பெறுகிறது. இந்நூலின் இரண்டவது தலைப்பாக 'தத்தைவிடு தூது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது'.

ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றில் முதன்முறையாக பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் தொகுத்த 'ஈழத்து தமிழ் கவிதைக்களஞ்சியம்' தொகுதியில் 'தத்தை விடு தூது' பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களே தமது 'ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்' நூலினூடாக 'தத்தைவிடு தூதின்' சிறப்புக்களை உணரந்து அதனை தக்க அறிமுகத்தோடு

தமிழ் புலமை உலகத் தின் கவனத்திற்கு கொண்டு சென்றவர். ஆயினும் அவரது கட்டுரையில் 'தத்தைவிடு தூது' பாடல்கள் முழுமையாக இடம்பெறவில்லை. பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் மற்றும் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஆகிய இருவரும் 'தத்தைவிடு தூதினுடைய முதற்பதிப்பு நூலையே ஆதாரமாகக் கொண்டது அவர்களது குறிப்புகளிலிருந்து தெரிகிறது. அத்துடன் இருவருமே தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் வாழ்க்கை வரலாறு குறித்தும் பெரிதாக எதுவும் எழுதவில்லை.

தத்தைவிடு தூதில் உள்ள பாடல்களை உள்ளடக்கி திருகோணமலையின் முதல் பெண் நாவலாசிரியர் ந. பாலேஸ்வரி அவர்கள் "தத்தைவிடுதூது" என்ற நூலாக குறுநாவல் வடிவில் எழுதி வெளியிட்டார்கள். இதற்கு பேராசிரியர் செ.யோகராசா எழுதிய மதிப்புரை கனதியான ஆய்வுரையாகவும் அமைந்துள்ளது.

இன்றளவும் சூழ்நிலைகளின் கைதியாக மாற்றப்பட்டு தாம் விரும்பிய வாழ்வை விடுத்து காலச்சுழலின் சக்கரங்களின் திசைகளில் தமது வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் பெண்கள் மீது வசையை மட்டுமே கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற சமூகத்தில் 'தத்தைவிடு தூதில்' உள்ள கருத்துக்கள் மிகவும் முற்போக்கானதும் இன்றைக்கும் தேவையானதாகவும் இருக்கின்றது. தமிழ்விடு தூது முதல் செருப்புவிடு தூது வரையான தூது இலக்கியங்களைக்கொண்ட தமிழ் இலக்கிய உலகில் நிகர் சொல்லமுடியாத தூது இலக்கியமாக அது விளங்குகிறது. தனது 28வது வயதில் இத்தகைய முற்போக்கு சிந்தனையும் தூர தரிசனமும் உள்ளவராக தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை இருந்திருக்கிறார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டியது.

மோகனாங்கி

தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலாகிய "மோகனாங்கி" இந்திய அளவில் முதல் 30 சரித்திர நாவல்களுக்குள் உள்ளடங்குகிறது. தென்னிந்தியாவில் மூன்றாவதாக வெளிவந்த சரித்திர நாவலாகவும் இது அறியப்படுகிறது. இதற்கு முன்னர் தென்னிந்திய மொழிகளில் முதலாவதாக மலையாளத்திலும் அடுத்து கன்னடத்திலும் சரித்திர நாவல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. மோகனாங்கி 1895 இல் சென்னை இந்து யூனியன் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய சாகித்திய அகாதமி வெளியிட்ட "புதிய தமிழிலக்கிய வரலாற்றில்" நவீன இலக்கியத் தொகுப்பில் "மோகனாங்கி" தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவலாக மிகவும் விதந்து குறிப்பிடப்படுகிறது.

இந்த இடத்தில் மோகனாங்கி பற்றி பேராசிரியர் செ.யோகராசா எழுதியுள்ள குறிப்பு முக்கியமானதாகும். 'இவ்விடத்தில் வரலாற்று நாவல் பற்றியதொரு விடயத்தை குறிப்பிட வேண்டும். வரலாற்று நாவலில் இருவகையானவை உள்ளன. ஒன்று Historical Romance என்பது; மற்றயது Historical Novel என்பது. இவற்றை முறையே அதியற்புதச் சரித்திர நவீனம் இயற்கைச்சரித்திர நவீனம் என்பார் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை. முன்னது கற்பனையை பெருமளவிலும், வரலாற்றுண்மைகளைச் சிறிதளவிலும் கொண்டது. மற்றையது வரலாற்றுண்மைகளை பெருமளவிலும் கற்பனையைச் சிறிதளவிலும் கொண்டது. பல்வேறு காரணங்களினால் தமிழில் Historical Romance அதிகளவிலும் Historical Novel அபூர்வமாகவுமே வெளிவந்துள்ளன. தமிழில் முதலில் வெளிவந்த வரலாற்று நாவலான 'மோகனாங்கி' Historical Novel ஆக விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகிறது.

17ஆம் நூற்றாண்டில் தஞ்சையையும் மதுரையையும் ஆட்சிபுரிந்த இரு நாயக்க மன்னர்களிடையே நடைபெற்ற உண்மைத்தகவல்களை கொண்டே மோனாங்கி எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆய்வாளர் பலரும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். ஆய்வாளர் சுகந்தி கிருஷ்ணமாச்சாரி சமகால மிஷனரிமார்களின் குறிப்புகளிலிருந்து மோகனாங்கி நாவலில் சொல்லப்பட்ட தகவல்களும் மிஷனரிமார்களின் குறிப்புகளும் ஒத்துப்போவதைக் குறிப்பிட்டு மோகனாங்கி வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் பாத்திரங்களையும் உள்ளடக்கி எழுதப்பட்டது என்பதைக் குறித்துக்காட்டியுள்ளார்.

“தட்சிண இந்திய சரித்திரம்” எழுதிய “பகடாலு நரசிம்மலு நாயுடு” என்பவர் “தஞ்சை நாயக்கர் வரலாறு” எழுதும் போது சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் “மோகனாங்கி” நாவலை தமது வரலாற்றுக்கு ஆதாரமாக எடுத்துக் கொண்டார். இது இந்தச் சரித்திர நாவலுக்குப் மேலும் பெருமை சேர்க்கிற. மோகனாங்கி என்ற வரலாற்று நாவல் பற்றியும் அதை எழுதிய சரவணமுத்துப்பிள்ளை பற்றியும் டில்லிப் பல்கலைக்கழக இணைப்பேராசிரியர் ச. சீனிவாசன் “ஒப்பிலக்கியம் இனவரைவியல் சமூகம்” என்ற தனது நூலிலே விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் 31வது வயதில் எழுதப்பட்ட மோகனாங்கி நாவல் பற்றி அக்காலப் பத்திரிகையில் வெளிவந்த விளம்பரம் ஒன்றை வித்துவான் க. செபரத்தினம் தனது தமிழ்நாடும் ஈழத்துச் சான்றோர்களும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மோகனாங்கி”

தமிழில் செய்யப்பட்ட ஒரு விநோதமான கதை. பெண்களுக்கும் பாலியர்களுக்கும், இன்னும் மற்றவர்களுக்கும் உபயோகமாகும்படி மிகத் தெளிவாகவும் இனிமையாகவும், தற்கால ஆங்கிலேய கதை (Novel) களைப்போல எழுதப்பட்டது.

மோகனாங்கி நாவலின் பிரதிகள் ஏறக்குறைய முழுமையும் விற்றுத்தீரவே தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் இறப்பின் பின் அவரது மூத்த சகோதரர் தி.த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை 1919ஆம் ஆண்டில் மோகனாங்கியை “சொக்கநாத நாயக்கர்” என்னும் பெயரில் மீள்பதிப்பு செய்தார். மோகனாங்கியோ, அதன் மறுபதிப்பான சொக்கநாத நாயக்கரோ இன்று கிடைப்பதற்கில்லாமற் போயிற்று. இவ்விடத்திலே முக்கியமான ஒரு குறிப்பைப் பதிவு செய்வது பயனுடையது. கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான தமிழ் உலகு தொகுதி 1 இதழ் 1 ஐப்பசி 2003 இல் பேராசிரியர் செ.யோகராசா எழுதிய “திருகோணமலை தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை” என்ற சிறந்த கட்டுரையின் 14வது அடிக்குறிப்பில் இவ்வாறு பதிவு செய்கிறார்.

தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை, மோகனாங்கி, இந்து யூனியன் அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1895 (கிடைப்பதற்கு அரிய இந்நூலை வாசிக்கும் வாய்ப்பு பேராசிரியர் கைலாசபதியூடாக இவ்வாய்வாளருக்கு கிட்டியது). ஆகையினால் மிகக்கிட்டிய காலத்திற்கு நாம் மோகனாங்கியை தவறவிட்டுள்ளோம் என்பது வேதனையான உண்மை. இதனால் மோகனாங்கி பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு அது குறித்து முன்னர் செய்யப்பட்ட பதிவுகளை நம்பி இருக்கவேண்டிய நிலையே உள்ளது.

மோகனாங்கி, தத்தைவிடுதாது தவிர்த்து தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையினுடைய படைப்புகள் குறித்து தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெரிதும் அறியப்பட்டிருக்கவில்லை. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் இருந்து 2000 ஆண்டு வரையான தமிழ் இலக்கியவரலாறு, தமிழ் நூல் விபரப்பட்டியல்களில் கணிசமானவற்றில் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை என்ற பெயர் விடுபட்டே காணப்படுகிறது. இவர் பற்றிய பதிவுகளை உள்ளடக்கிய நூல்களும் மோகனாங்கி, தத்தைவிடுதாது ஆகியவற்றின் ஆசிரியர் என்பதையும் தி.த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையின் இளைய சகோதரர் என்ற செய்திகளையுமே பெரும்பாலும் பதிவு செய்துள்ளன. இவை தவிர தி.த. சரவணமுத்துப்

பிள்ளை பற்றிய தகவல்களோ அவரது படைப்புகள் குறித்தோ 90களின் நடுப்பகுதிகள் வரைக்கும் ஆய்வுகள் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவற்றிற்கூட சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றியோ ஏனைய பணிகள், நூல்கள் பற்றியோ குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவில்லை. விதிவிலக்குகளாக மகாவித்துவான் எப்.எக்ஸ்.சி. நடராசா, பண்டிதர்.இ. வடிவேல், திருமலை நவம் ஆகியோர் இது குறித்து சில குறிக்காட்டல்களை செய்திருந்தனர்.

இந்நிலையில் 90 களின் இறுதிப் பகுதியில் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் உறவினர் வழிவந்த ந. பாலேஸ்வரி அவர்கள் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் மற்றொரு படைப்பான "தமிழ்ப்பாஷை" நூல் பற்றி பேராசிரியர் செ.யோகராசா அவர்களிடம் குறிப்பிட்டதுடன், அந்நூலின் பிரதியையும் அவருக்கு வழங்கி இருந்தார்கள். இந்நூலை வாசித்த பேராசிரியர் செ. யோகராசா அவர்கள் தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை வரலாற்று நாவலாசிரியர் மற்றும் முன்னோடிப் பெண்விடுதலைச் சிந்தனையாளர் மட்டுமல்லாது மொழியியல் பார்வையும் பகுத்தறிவுப் பார்வையும் விஞ்ஞான முறைமையிலான ஆய்வுநோக்கும் கொண்ட தமிழியற் சிந்தனையாளர் என்பதை அவரது "தமிழ்ப்பாஷை" என்ற கட்டுரை மூலம் அறிந்து அதை அறிவுலகத்தின் பார்வைக்கு கொண்டு வந்தார்.

(தொடரும்.....)

குறிப்புகள்

1. பொ.வேல்சாமியின் முகநூல் குறிப்பு <https://web.facebook.com/photo.php?fbid=700178916788915&set=pcb.70017923345550&type=3&theater>
2. வி.கனகசபை, ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம், 1962. பக்.435
3. தமிழ் இலக்கியத்தொகுப்பு, தரம் 10-11 பாடநூல், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம். - 2014.
4. தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை, (சத்யதேவன்.ச. ப.ஆ), தமிழ்ப் பாஷை, எழுநா, 2013. பக்.31
5. சதாசிவம், ஆ, ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், சாகித்திய மண்டலம், கொழும்பு, 1966, பக்.212-217.
6. க, கைலாசபதி, ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1986.
7. ந.,பாலேஸ்வரி. தத்தைவிடு துது, , மகளிர் நலன்புரி மன்றம், திருகோணமலை, 1992.
8. List of Historical novels in Indian languages, <https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Historical_novels_in_Indian_languages> இந்திய மொழிகளின் சரித்திர நாவல்கள் முதன்முதலில் வங்காள மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்திய மொழிகளின் சரித்திர நாவல்கள் பற்றிய பட்டியல்களில் சில பட்டியல்களில் மோகனாங்கி 28வது இடத்திலும் சில பட்டியல்களில் 29 வது இடத்திலும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எப்படியெனினும் இந்திய மொழிகளில் வெளிவந்த சரித்திர நாவல்களில் முதல் 30 இடங்களுக்குள் மோகனாங்கி நாவல் உள்ளடங்குகிறது.
9. Marthandavarma (Novel), <<http://epo.wikitrans.net/Marthan>

davarma_(novel)> இக்கட்டுரையின் அடிக்குறிப்பில் தென்னிந்திய மொழிகளில் வெளிவந்த சரித்திர நாவல்கள் பற்றிய விபரங்களில் 1891 இல் வெளிவந்த -Raman Pillai ஆல் மலையாள மொழியில் எழுதப்பட்ட Marthandavarma (Malayalam : mārtāṇḍavarmā) முதலாவதாகவும், 1892 இல் வெளிவந்த Lakshman Gadagkar ஆல் கன்னட மொழியில் எழுதப்பட்ட Suryakantha (Kanna- da , sūryakāntā) இரண்டாவதாகவும், 1895 இல் எழுதப்பட்ட மோகனாங்கி மூன்றாவதாகவும், 1896 இல் Chilakamarti Lakshmi Narasimham ஆல் தெலுங்கு மொழியில் எழுதப்பட்ட Hemalata (Telugu , hēmalata) நான்காவதாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது 10. எஸ்.தோதாத்ரி, "தொடக்க காலத் தமிழ் நாவல்கள்" சி ர்பி.பாலசுப்பிரமணியம், நீல.பத்மநாபன், (ப.ஆ) புதிய தமிழிலக்கிய வரலாறு: நவீன இலக்கியத் தொகுப்பு, சாகித்திய அகாதெமி, 2013, பக். 172-173

11. செ.யோகராசா, திருகோணமலை 'தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை', தமிழ் உலகு தொகுதி 1 இதழ்

1. கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், ஐப்பசி 2003. பக்.10.
2. Suganthi Krishnamachari, Where History owes it to Fiction, The Hindu & Friday Review, April 17, 2009. <<http://www.thehindu.com/todays&paper/tp&features/tp&fridayreview/where&history&owes&it&to&fiction/article658168.ece>>
3. முருகேசு ரவீந்திரன், "முதலாவது வரலாற்று நாவல் மோகனாங்கியே", தினகரன் - கூராயுதம், அக்டோபர் 08 2010.
4. முருகேசு ரவீந்திரன், 'எம்மவர் எழுதிய மோகனாங்கி முதல் நாவல் - தமிழில் வரலாற்று நாவல்கள்', தினகரன் - கூராயுதம், JULY 18, 2010, <<http://archives.thinakaran.lk/Vaaramanjari/2010/07/18/?f-n=k1007185>>
5. செபரத்தினம் க. தமிழ்நாடும் ஈழத்துச் சான்றோர்களும், மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை.

உதவிய நூல்கள்

1. கனகசபை, வி., ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், (தமிழில்,கா.அப்பாத்துரை), திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம், 1962.
2. தமிழ் இலக்கியத்தொகுப்பு, தரம் 10-11 பாடநூல், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம். - 2014
3. சதாசிவம், ஆ., ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம். சாகித்திய மண்டலம், கொழும்பு, 1966.
4. கைலாசபதி, க., ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், , மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1986.
5. சித்தி அமரசிங்கம், த., திறனாய்வாளர் திருக்கோணமலை த.கனகசுந்தரம் பிள்ளை, ஈழத்து இலக்கியச் சோலை, திருகோணமலை, 2003
6. நடராசா, F.X.C, திருக்கோணமலை தமிழறிஞர் தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, திருக்கோணமலை மாவட்ட இந்து இளைஞர் பேரவை, திருகோணமலை, 1991.
7. செபரத்தினம், க., தமிழ் நாடும் ஈழத்து சான்றோரும், மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை.
8. பாலேஸ்வரி, ந., தத்தைவிடு துது, மகளிர் நலன்புரி மன்றம், திருகோணமலை, 1992.
9. நடராசா, F.X.C, ஈழமும் தமிழும், கலைமகள் வெளியீடு, மட்டக்களப்பு,
10. வேங்கடசாமி, சீனி. மயிலை, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், 2001.
11. சரவணமுத்துப்பிள்ளை, தி.த., இராஜசேகரன், தி.க.(தொ.ஆ), சத்யதேவன்.ச. (மீள்.ப.ஆ), தமிழ்ப் பாஷை, எழுநா, 2013.
12. பாலசுப்பிரமணியம் சிற்பி, நீல.பத்மநாபன், (ப.ஆ) புதிய தமிழிலக்கிய வரலாறு: நவீன இலக்கியத் தொகுப்பு, சாகித்திய அகாதெமி, 2013

கர்ப்பிணித்தாயின்
இசாக்காலமென
இறுதிப்பறவையும்
என்னை கடந்து விட்ட பின்னந்தி
வானம்

செந்நாயின் ஒற்றை விழியென
கடலை வெறிக்கும் பூரணநிலா

தொட்டி மீன்களின்
ஒரு தேக்கரண்டியளவு
கலவி நீரலையில்
அறுத்து நீக்கா தொப்புள்கொடியென
அசைகிறது பிளாந்தன் செடி

நண்டுக்குழிக்குள்
பொழியும் பனித்துளிகளின்
மேனிகீறும் நகக்காயங்கள்
நிரந்தரமற்றவைதான்

ஆயினும்

கண்ணீரில் குழையும்
நிக்கோட்டின் சாம்பலின் மென்குடு
ஆறும் பருவத்தேநீர்க் கோப்பையை
ருசியூட்டிடுமா.

சுழற்சிநாள் தப்பி
சர்ப்பமுரித்த தோலுறைக்கடியில்
வாடிவதங்கும் தொட்டாச்சுணாங்கி
அடிவயிற்றுத் தையலை
தடவி ஓயும் சிசுவிரல்
இந்த நிமிடம்
என் பிரிவுடலை ஆரத்தமுவும்
காற்றின் அருபம்
நிராகரிக்க முடியாத கடவுளின் பேரன்பு

கைவிடப்பட்ட உலகத்தின் இரைப் பட்டினிச்சூடு

ஒரு முதிர்ந்த மனநோயாளி
ஒன்றுமற்ற சிப்பியை திறந்து மூடுவதும்
ஒருபட்டாம்பூச்சி
இறகுகளால் வானத்தை
மூடிமூடித்திறப்பதும் ஒன்றல்ல
இரையை நழுவவிட்ட
சர்ப்பத்தின் மனமென
இரவின் தனிமையில்
ஓலமிடும் பெருங்கடல்
குழியருகே உடல் சிதறிய
கரை நண்டோட்டில்
தேங்கி வெடிக்கும் வெண்ணுரைகள்
முடிவிலியில் கண்சிமிட்டும்
நட்சத்திரங்களால்
அலங்கரிக்கப்படுகிறது
கழுவேற காத்திருப்பவனின்
கடைசி இரவு
பசும்பாலில் மிதக்கும்
வலம்புரிசங்கின் சுருள் வயிற்றில்
அனைத்தாலும்
அனைவராலும் கைவிடப்பட்ட உலகத்தின்
தீராத புலம்பல்
ஓயாமல் கேட்கும்
மார்கழியில்
தூக்கணாங்குருவிக்கூட்டின்
வாசலருகே தலைகீழாய் தொங்கும்
மழைத்துளிகள்
முலையூட்டி வெளவால்கள்
செவிலியின் தாமும் தனங்களில்
பதியும் பால் பற்தடம்
துணைக்கு யாருமற்ற இரவில்
உருத்திரளா இதயமொன்று
பனிநீர்குடஇருட்டில்துடிதுடிக்கும்
ஓசையின் ஆறுதல்
நோய்மையுற்ற போர்க்கோழியின்
இரைப்பட்டினிச்சூடு
அதில்.

கலாநிதி

ஆசிரியர் குறிப்புகள்

“இலங்கையில் தமிழ்க் கலையாக்கங் கருதி வெளிவரும் பத்திரிகை கலாநிதி ஒன்றே” என்ற பிரகடனத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு 1942ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் தொடக்கம் மும்மாத வெளியீடாக “ஆரிய திராவிட பாஷா அபிவிருத்திச் சங்கம் (The Jaffna Oriental Studies Society)” வெளியிட்ட இதழே கலாநிதி ஆகும். இதன் நிர்வாக ஆசிரியராக சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த தி. சதாசிவ ஐயரும், பத்திராசிரியர்களாக சு. நடேசபிள்ளை, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, வே. நாகலிங்கம், வை. இராமசுவாமி சர்மா, தி. சதாசிவ ஐயர் ஆகியோரும் இருந்திருக்கின்றார்கள். ஈழத்துத் தமிழ் இதழ்களின் முன்னோடிகளில் ஒன்றான கலாநிதி பற்றி அறியும் ஆவலுடன் அதன் இதழ்களைத் தேடியபோது நூலகம் இணையத் தளத்தில் கிடைத்த 1943ம் ஆண்டு சித்திரை மாதத்தின் பிரதி தவிர்ந்த வேறு எந்தப் பிரதியையும் கண்டறிய முடியவில்லை. இணையத் தேடுகைகளின் ஊடாகவும், இத்துறையில் அக்கறை கொண்டவர்கள் சிலரிடமும் பேசியபோதும் கூட ஆசிரியர் குழு, வெளியிடப்பட்ட காலம் முதலிய தகவல்கள் தவிர வேறு எந்தத் தகவல்களும் கிடைக்கவில்லை. எனது பார்வைக்குக் கிடைத்த 1943 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் வெளியிடப்பட்ட இதழின் உள்ளடக்கத்தை வைத்துப் பார்க்கின்றபோது இவ்விதழின் முக்கியத்துவத்தை உணர முடிகின்றது. மரபுரிமைகள் பற்றிய கவனயீர்ப்பு அதிகரித்து வருகின்ற சமகாலத்தில் இவ்விதழானது 1940களிலேயே “தொன்மை மறவேல்” என்பதைத் தன் மகுடவாக்கியமாகக் கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. கலாநிதியின் தொடக்கம் பற்றியும் இடையில் ஏற்பட்ட தடங்கல்கள் குறித்தும் இவ்விதழில் வெளிவந்துள்ள ஆசிரியர் குறிப்பை அருகில் உள்ள மின் வருடலில் காணலாம்.

பில பெரியோர்களது வாழ்த்துக்கும் தமிழன்பர்களாகிய சந்தரேயர்களது அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் பாத்திரானது, 1943ஆம் சித்திரையில் உருத்த கம் 'கலாநிதி'ச் செல்வன் இளமதிபெண வளர்ச்சியுற்றுத் தன் கலைக் கழிவினைப் 'கலாநிதி' பரப்பித் தமிழகத்தில் விளக்கமுற்று நிலவின். இடையிடையே நேர்ந்த காலிதப் பஞ்சமென்னுஞ் சிறுமுகில் மறைப்பின் நீக்கி உரிய காலத்து காங்கு முறை தோற்றஞ்செய்து ஓராண்டு நிறைவதாயினன். இரண்டாம் வயது தொடங்குவே காத்திராதவண்ணம் இராகுக் கொக பீடை நேர்வதாயிற்று. 'காலிதக் கட்டுப்பாடு' என்னும் இராகுயின் வாயில் கம் செல்வன் அகப்பட்டான். இப் பரம்பின் வாயி லிருந்து விடுபட்டுப் பிழைப்பானோ! மாட்டானோ! என அன்பர்கள் ஐயுறும் நிலைமையும் உளதாயிற்று. எனினும், பெரியார்களது வாழ்த்தின் பயனாகவும், 'கலாநிதி' நேயர்களது அன்பென்னும் அமுதத்தின் வளிமையாலும் கம் செல்வன் பிழைத்துக்கொண்டான். இப்பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிடுதற்காகிய உத்தரவு வேண்டிச்-சென்ற சித்திரை (1943) யில் அனுப்பிய விண்ணப்பத்திற்குக் 'காலிதக் கட்டுப்பாட்டிசாரி' (Controller of Paper) சென்ற ஆவணியில்தான், "வெளியிடலாம், அதுவும் 56 பக்கத்துக்கு மேற்படாமல்" என மறுமொழி யனுப்பினார்கள். அச்சிடுதற்காகிய காலிதத்திற்கு உத்தரவு அளித்ததற்குப் பின்னும் ஒரு மாதம் போக்கினார்கள். ஆகவே, ஆயமாத காலம் தாழ்த்து, 'சித்திரைக் கழிர்' இப்போது ஐப்பசியில் வெளிவரலாயிற்று. 'ஆடிக்கழிர்', 'ஐப்பசிக்கழிர்' என்பனவும் அடுத்த இரு மாதங்களிலும் வெளிவரும். இவ்வாறு நேர்ந்த தாமதத்திற்கு யாம் வருத்தவதோடு இக்குறையைப் பொறுத்தருளி, 'கலாநிதியைத் தளரவிடாது மேன்மேலும் ஆதரிக்கும் வண்ணம் தமிழன்பர்கள் அனைவரையும் வேண்டுகின்றோம்.

இந்த இதழைப் படித்த போது புத்தகவரவு என்கிற பகுதியில் இருந்த “போரும் காதலும்” என்கிற புத்தகத்தின் அறிமுகம் முக்கியமானதாக இருந்தது. அதன் மின்வருடல் பிரதி கீழே இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

டால்ஸ்டாயின் War and Peace இனை தமிழாக்கம் செய்தவராக பொதுவாக டி. எஸ். சொக்கலிங்கமே குறிப்பிடப்படுவது வழக்கம்.

போரும் காந்தமும் — முதற் பாகம் : கவுண்ட் ஸ்டீயோ டால்ஸ்

டாய் ருஷ்யாவில் 1828ல் பிறந்தார். தமது 82-ஆம் வயதில் 1910-ல் மறைந்தார். இவர் ஓர் உலகப் பெரியார்; சிறந்த எழுத்தாளர்; தத்துவ தரிசனம் வாய்ந்த பரிசுத்த கலைஞர். அவருடைய நாவல்களில் தலைநிறைந்தது (War and Peace) “போரும் அமைதியும்” என்பது. அதிலே இக்கு “போரும் காந்தமும்” என்ற பெயருடன் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மொழிபெயர்த்தவர்: ஶ்ரீ. பொ. திரிகூடசுந்தரம். வெளியீடு: சக்தி காரியாலயம், வடக்கு வெளிவிதி, மதுரை. பக்கம் 421, விலை ரூபா 8-00.

இவரது மொழிபெயர்ப்பின் முதலாவது பதிப்பு போரும் வாழ்வும் என்ற பெயரில் 1957 இல் வெளியானதாகவும் நீண்டகாலத்துக்குப் பின்னர் மீள்பதிப்பு போரும் அமைதியும் என்ற பெயரில் வெளியானதாகவும் அறியமுடிகின்றது. அப்படி இருக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தில் பொ. திரிகூடசுந்தரம் அவர்களின் வெளியீடானது ஒப்பீட்டளவில் 421 பக்கங்களில் சுருக்கமானதாக இருப்பினும் டி. எஸ். சொக்கலிங்கம் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு வெளியாவதற்கும் 14 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வெளியாகியிருக்கின்றது என்பது முக்கியமான விடயமாகும். டால்ஸ்டாய் பற்றியும், போரும் அமைதியும் பற்றியும் தமிழிலக்கிய உலகில் பரவலான பேச்சுகள் இருப்பினும் கூட பொ. திரிகூடசுந்தரம் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய விபரங்கள் சரியானமுறையில் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்றே புலனாகின்றது. இதில் குறிப்பிடவேண்டிய விடயம் என்னவென்றால் டி. எஸ். சொக்கலிங்கம் மொழிபெயர்த்த War and Peace இன் முதலாவது பதிப்பினை போரும் வாழ்வும் என்ற பெயரில் முதலில் பதிப்பித்த சக்தி வை. கோவிந்தனே பொ. திரிகூடசுந்தரத்தின் மொழிபெயர்ப்பினையும் பதிப்பித்திருக்கின்றார்.

இந்தப் பின்புலத்தின் வைத்துப் பார்க்கின்றபோது பொ. திரிகூடசுந்தரத்தின் சுருக்கமான மொழிபெயர்ப்பு தந்த உந்துதலே டி. எஸ். சொக்கலிங்கத்தின் மொழிபெயர்ப்புக்கோ அல்லது அதனை சக்தி வை. கோவிந்தன் பதிப்பிக்கவோ தூண்டுதலாக அமைந்திருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு.

இதேகலாநிதி இதழில் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை எழுதிய “பண்டைக்காலத்து இலங்கையின் பிறநாட்டு வணிகம்” என்கிற கட்டுரை இலங்கை பண்டைக்காலத்திலேயே (கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு மற்றும் அதற்கும் முற்பட்ட காலங்களிலேயே) இந்தியா, கிரேக்கம், ரோம், சீனா, எத்தியோப்பியா உள்ளிட்ட மேற்கிலிருந்து கிழக்கு வரையான பல்வேறு நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்புகளைப் பேணியதையும் இந்நாடுகளுக்கிடையிலான வணிகத்

தொடர்புகளுக்கான வலையமைப்பின் மையமாக விளங்கியது என்பதையும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் இருந்து நிரூபனம் செய்கின்றார். சந்திரகுப்தன் காலப்பகுதியிலேயே அவனது அவையில் இருந்த சாணக்கியரின் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் இலங்கையின் முத்து வணிகம் பற்றியும் அதே காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த மெகத்தினியின் குறிப்புகளில் இலங்கையில் இருந்து யானைகள் இந்தியாவிற்கு விற்கப்பட்டமை பற்றியும் குறிப்புகள் இடம்பெற்றிருப்பதையும், பின்னர் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் பட்டினம்பாலையில் உருத்திரங்கண்ணனால் இலங்கையில் இருந்து உணவுப்பொருட்கள் இந்தியாவிற்கு ஏற்றியனுப்பப்பட்டமை பற்றியும் இக்கட்டுரை குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் அந்நாளைய வரலாற்று ஆசிரியர்களாகவும் பதிவுகளை மேற்கொண்டவர்களாகவும் கொள்ளத்தக்க பிளினி, திராபோ, பெரிபிளஸ், தொலமி ஆகியோர்களின் குறிப்புகளில் அந்நாளைய இலங்கையின் வணிகத்தொடர்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதையும் இக்கட்டுரை சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த அவரது மாணவர்களால் கூட அவரது எழுத்துக்கள் முழுமையாகத் தொகுக்கப்படவில்லை என்பது துரதிஸ்டவசமானதே. 1974 இல் த. சண்முகசுந்தரம் எழுதிய “கலையருவி கணபதிப்பிள்ளை” என்கிற நூலிலே பேராசிரியர் எழுதியவைகளில் சில என்கிற பட்டியல் ஒன்று இடம்பெற்றுள்ளது. அந்தப் பட்டியலிலே கலாநதியில் வெளிவந்திருக்கின்ற “பண்டைக்காலத்து இலங்கையின் பிறநாட்டு வணிகம்” என்கிற இக்கட்டுரை இடம்பெறவில்லை. அந்தப் பட்டியலின் நிறைவில் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டவாறு பேராசிரியரின் அன்பர்களும் ஆய்வாளர்களும் இணைந்து அந்தப் பட்டியலை முழுமையாக்குவதற்கு உழைக்க வேண்டும். “பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் புலமைப்பாரம்பரியம் பற்றிய ஓர் அறிமுக ஆய்வு” என்கிற குறுநூலை இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் அதன் முன்னுரையிலே “பேராசிரியர் பற்றிய ஒரு பூரணமான ஆய்வு முயற்சி விரைவில் தொடங்கப் பெறல் வேண்டும்” என்பதை வேண்டுகளாக முன்வைத்திருந்தார். துரதிஸ்டவசமாக பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை பற்றிய முழுமையாக ஆய்வுகள் இன்னமும் நடக்கவில்லை என்பதோடு தற்போது காலஞ்சென்றுவிட்ட பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் இறுதிக்கால எழுத்துகளும் இன்னமும் முழுமையாக தொகுக்கப்படவில்லை என்பதை வேதனையுடன் குறிப்பிடவேண்டி இருக்கின்றது.

1942 இல் இலங்கைப்பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்ட பின்னரே இலங்கைப்பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் பதவி உருவாக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்னர் தமிழ்த்துறைக்கு விரிவுரையாளர் பதவியே இருந்தது. இவ்வாறு நியமிக்கப்பட்ட முதலாவது பேராசிரியர் விபுலானந்த அடிகள் ஆவார். “சர்வகலா சாலையார் இவர்களை நியமித்ததும் இந்நியமனத்துக்கு அடிகள் இசைவுகொண்டதும் இலங்கைத் தமிழ்மக்களது அரும் பெறலாகிய பாக்கியமே ஆகும்” என்று குறிப்பிட்டு இதனை ஒரு செய்திக்குறிப்பாக கலாநிதி வெளியிட்டிருக்கின்றது.

1940களில் வெளியான இந்த இதழின் உள்ளடக்கத்தை நோக்கும்போது அந்நாளிலேயே சிறுகதை, கவிதை என்கிற புனைவிலக்கியங்களுடன் பண்பாட்டு ஆய்வு, வரலாற்று ஆய்வு, இலக்கியம் பற்றி கோட்பாட்டு ரீதியாக அணுகுகின்ற கட்டுரைகள், ஓவியம் போன்ற கலைகள் பற்றிய கட்டுரைகள் என - சமகாலம் வரை பேணப்படுகின்ற சிற்றிதழ்களின் அல்லது இலக்கிய இதழ்களின் வடிவத்தில் வெளியாகிவரும்படி ஆச்சரியமூட்டுகின்றது. குறிப்பாக பி. கோதண்டராமன் (இந்தியக் கலைகள்) எழுதியிருக்கின்ற “நாவல் கலை” என்கிற கட்டுரை இன்றளவும் நாவல் பற்றி தொடர்கின்ற புள்ளிகளைத் தொட்டும், விவாதித்தும் பேசியிருக்கின்றது. இக்கட்டுரை “கலாநிதி” இல் தொடர்ச்சியாக மீள்பிரசுரமாகியிருக்கின்றது. ஆயினும் அது முதலில் எங்கே பிரசுரமானதென்று குறிப்பிடப்படவில்லை. அதன்பிறகே பி. கோதண்டராமனின் நூலாகவும் தொகுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இக்கட்டுரை மாத்திரமன்றி தென்னாட்டு மொழிகள், இருபதாம் நூற்றாண்டில் வசனம், யாழ்ப்பாண சரித்திர சந்திரிகை, பல்லவ ஓவியங்கள் ஆகிய கட்டுரைகளும் மீள்பிரசுரமான தொடர்கட்டுரைகளே. இவ்வாறான கட்டுரைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பிரசுரமானதை வைத்து நோக்கின்றபோது கலாநிதி 1940களின் சமகாலத்திய இலக்கியச் செல்நெறி பற்றியும் கலை, பண்பாடு பற்றிய வரலாற்றுப் பார்வையுடனும் கூடிய தெளிவான நோக்குடனேயே வெளிவந்திருக்கின்றது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கலாநிதியின் ஓர் இதழ் மாத்திரமே பார்வைக்குக் கிடைத்தபோதும், அதனூடாக கலாநிதியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. இதனை ஓர் ஆதாரமாகவும் முன்மாதிரியாகவும் வைத்துக்கொண்டு கலாநிதியின் இதர இதழ்களைத் தொகுக்கவும், கலாநிதி இதழ் குறித்த தகவல்களைத் திரட்டவும் தீவிரமாகச் செயற்படவேண்டியிருக்கின்றது. அத்துடன் ஈழத்தின் இதழ்கள் குறித்தும் புலமைச் செயற்பாடுகள் குறித்தது

மான விபரங்களைத் திரட்டிப் பட்டியல்படுத்துவதன் அவசியத்தையும் இது வலியுறுத்துகின்றது.

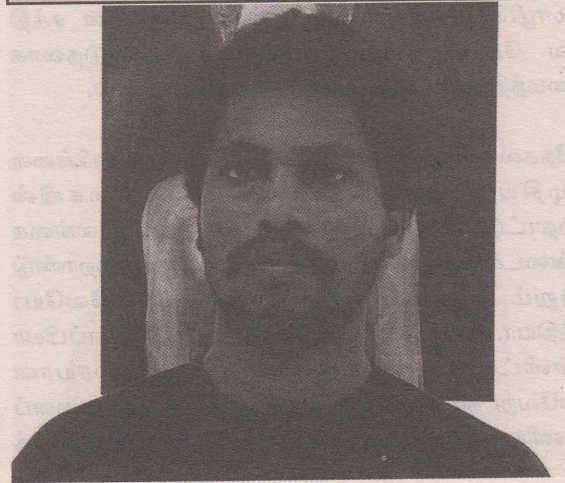
அட்டைப்பட ஓவியர் பற்றிய குறிப்பு

சிவசுப்பிரமணியம் கஜேந்திரன், போர்க்காலம் தனது ஞாபகக் கூழைத் திரட்டி தாள்களில் உறைய வைத்தது போன்றிருக்கிறது இவரது ஓவியங்கள். யுத்தம் தனது நினைவுகளை மனிதர்களிடம் ஒவ்வொரு வடிவங்களில் விட்டுச் செல்கிறது, தூரப் பிரிந்த உறவுகளாய், காலம் கொடுத்த அடையாளங்களாய், முட்கம்பிகளும் சன்னங்களும் நிறைந்த உடலங்களாய் என்று.

இவற்றில் கஜேந்திரன் எதுவாக இருக்கிறார், யாராக தனது சுயத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் என்பது கவனிப்பிற்குரியது, அண்மையில் 'தவிப்பு' என்ற அவரது தனியான கண்காட்சி பல்கலைக் கழகத்தில் ஏற்பாடாகியிருந்தது பின்னர் தடை செய்யப்பட்டது. பிறகு அவர் தங்கியிருந்த வீட்டின் முற்றத்தில் ஓவியங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன.

மாலையின் ஒளியில் அவை யுத்தத்தின் கதைகளைத் தாங்கி கொண்டு மிதந்தன.

இன்னும் அவர் சொல்லித் தீராத கதைகளை நிறங்களும் கோடுகளும் விரித்துக் கொண்டு செல்லும் அப்பொழுது ஞாபகக் கூழ் நொதித்துக் கொண்டிருக்கும் இவரது தலைக்குள் அல்லது இதயத்திற்குள் நாம் செல்ல வேண்டிய காலம் வரும்.

அட்சரம் தின்னும் படிவம்

திசேரா

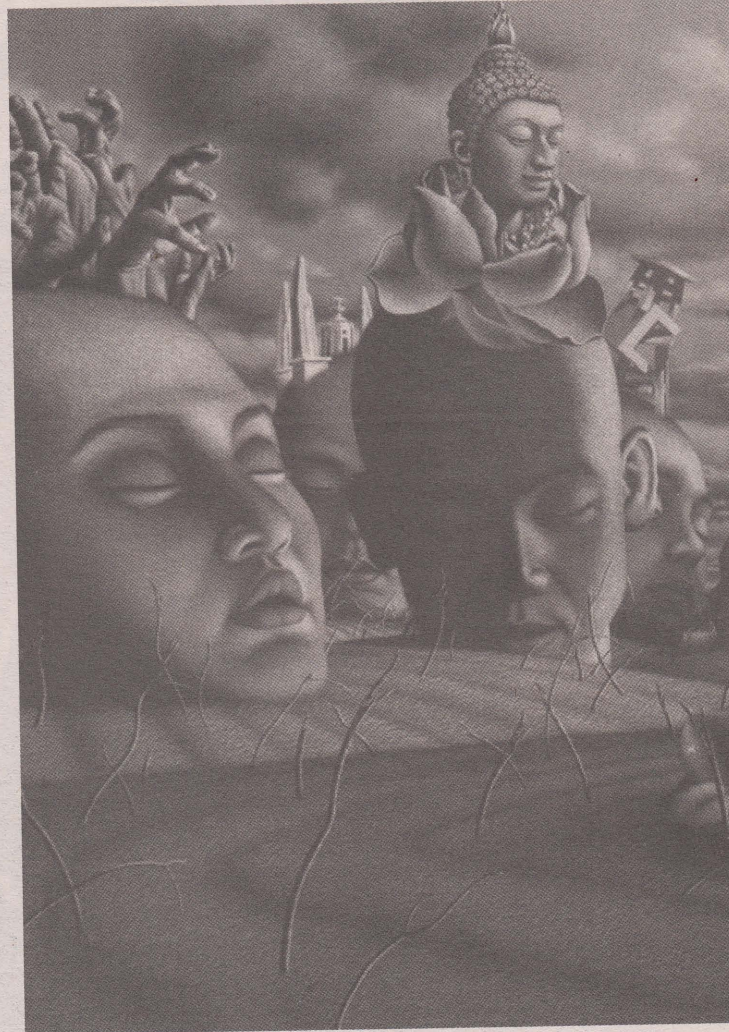

நதிமூலங்கள் பற்றியெறிந்து இருள்படை படையாக அலைந்து திரிந்தன. இருள் மண்டிக்கிடந்த வெளிக்குள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதுண்டு விபத்துக்கள் அதிகமாகி வெளிர் நிறத்தில் மரக்கிளைகள் தோன்றி மறைந்தன. அன்றைய நாளின் இரவுப்பொழுதின் குறித்த கணமொன்றில் ஆரம்பமான நீர் சொட்டல் காற்றுடன் சேர்ந்துகொண்டு தொடர்ந்து ஐந்து நாட்கள் மூச்சு விடாமல் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. தரைக்கு வந்த துளிகள் மணற்பருக்கையுள் நுழைந்து நிரம்பியது போக செல்லவழிதெரியாது ஆங்காங்கே கூட்டம் போடத் தொடங்கின. இரண்டாம் நாளிலேயே கூட்டங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து தொடராகத் தங்கி மாநாடுகளும், பேரணிகளும் நடாத்த தயாராகின. எங்கள் நிலமும் போராட்ட களமாகியது. மணிக்கு மணி தங்குபவைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க, ஒட்டகமாகி ஊர்ந்து கூடாரத்துள் தலை நீட்டின.

கிடந்ததை அவித்து மூன்று நாட்கள் தின்றோம். சில்லிடும் தாக்குதலால் அம்மா கட்டிலில் கேள்விக்குறியானாள். குழந்தைகளின் கப்பல்கள் வீட்டினுள் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. தண்ணீராலான உருவங்கள் எங்களை விழுங்கிவிட அசைந்து திரிந்தன. நாலாம் நாளில் நான் மட்டும் நீர் மிதித்து வெளியேறினேன். சந்தைக்குள் நுழைந்து விரைவில் பழுதடைந்துவிடாத உணவுப் பதார்த்தங்களை, இருந்த பணத்துள் அடங்கிவிடுவதாகத் தேடினேன். இத்தனை குளிரிலும் உணவுப் பண்டங்களின் விலைகள் பற்றியெறிந்தன. தனித்தனியே அலைந்த வாய்கள் புலம்பித்தீர்த்ததில் நிவாரணம்-படிவங்களை வழங்கிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து சூட்டைக்கிளப்பிப் புறந்தேன். நீள்பாம்பு வரிசையில் ஒரு முள்ளந்தண்டு இணைப்பாய்ப் போய் நின்றேன். சில கணத்திலேயே இன்னமும் அது நீண்டு அமேசான் காட்டுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது. நகர்ந்து வாயாய் மாறிய நான் இரட்டை நாக்கால் விண்ணப்பப் படிவத்தைக் கவ்வி நீருக்குள் அசைந்து கட்டிலில் ஏறினேன்.

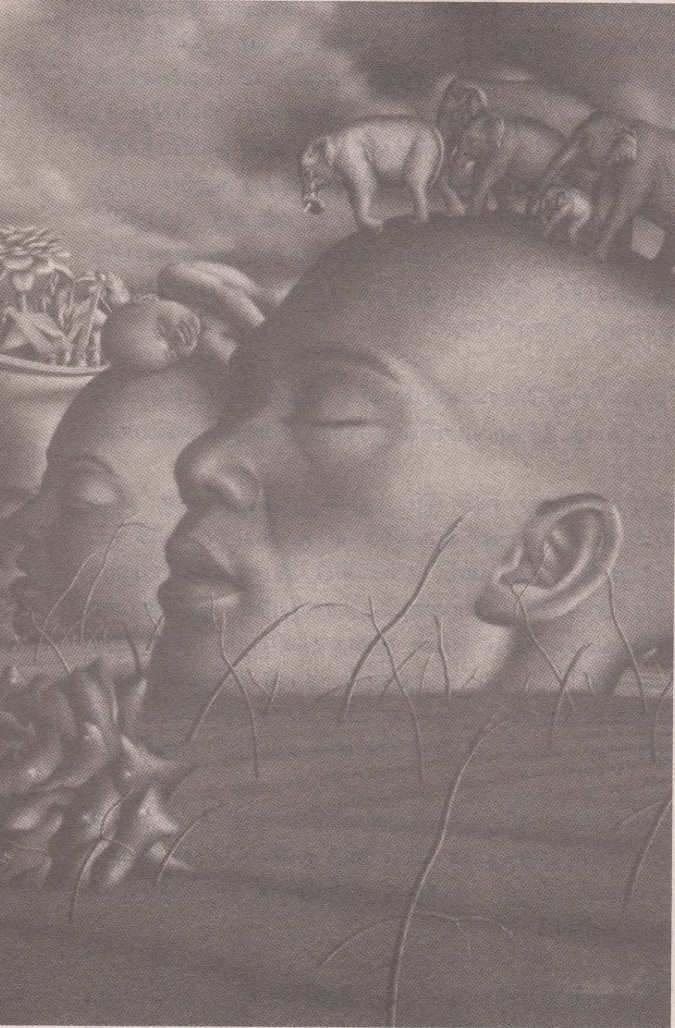
படிவத்தில் தகவலைப் பூர்த்திசெய்ய முற்பட்டு ஒவ்வொரு அட்சரத்தையும் பதிகையில் என் வயிறு பசியால் அழுதது ஞாபகத்துள் இருந்தது. கண்ணின் துளிகளும் அதில் கொட்டியிருந்தன. பூரணப்படுத்தப்பட்டபின், ஒப்பமிட்டு அதில் ஒரு பிரதியை தேவை கருதி எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். பின்னர் தேவைப்பாடுகள் அதிகரித்துச் செல்லச்செல்ல பிரதிகளின் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டே இருந்தது. எத்தனை பிரதிகள் பின்னர் எடுக்கப்பட்டதென்ற கணக்கெடுப்பு என்னிடம் இல்லை.

இன்று பன்னிரெண்டாம் தடவையும் இக்காரிலயத்து க்கு வருகை தந்தேன். வழமை போலவே வரவேற்பாளினி காரணம் கேட்டாள். கடந்த பதினொரு தடவைகளும் சொன்ன காரணத்தையே ஒப்புவித்தேன். சில சொற்கள் ஒழுங்குமாதிரியும், சேர்ந்தும், மறைந்தும் இருக்கலாம். அவள் அதையெதையும் கவனித்ததாயில்லை. பையை இறாக்கையில் வைத்துவிட்டு எனக்கான முறை வரும்வரை காத்திருக்கச் சொன்னாள். ஏழாம் முறையிலிருந்து என் கண்ணுக்குப்படத் தொடங்கியிருந்த சிங்கள மொழியில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த பதாகையை உற்றுப்பார்க்கத் தொடங்கினேன். அது ஆபிரகாம் லிங்கன் தன் மகனின் ஆசிரியருக்கு எழுதிய கடிதம். சிங்களத்தை சரளமாக வாசித்துவிடும் திறன் என்னிடம் இல்லாதபோதும் தெரிந்த எழுத்துக்களைக் கூட்டி அள்ள ஆரம்பித்த முயற்சியைத் தொடர்ந்தேன். இருவரிகளைக் கடப்பதற்குள் எனைக் கை நீட்டி அழைத்தாள். என் விண்ணப்பத்தை வைத்திருக்கும்

இலிகிதரின் முன்னால் பவ்யமாக கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றேன். உருண்டையான தடித்த கண்ணாடிக்கு மேலால் “வந்து விட்டாயா” என்பது போல பார்த்துவிட்டு கோப்புகளுள் மூழ்கினாள். நானோ அமைதியை காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதை எல்லா இடமும் பரப்பி விட முடியா விட்டாலும் அவ்விடத்தில் அதிலும் என்னிடத்தில் நிறையவே இருந்தது. ஏதோ நினைப்பு வந்தவளாய் அதைக்குலைத்து எழுந்து புன்சிரிப்பொன்றை கண்களுக்கு தந்துவிட்டு,

‘உன்னுடைய படிவம் தொடர்பாக மேலதிகாரியை சந்தித்து விட்டு வருகிறேன்’ இருக்கையை வெறுமையாக்கிவிட்டு போனவள், மறுகணமே திரும்பிவந்து “வெளியே இருக்கையில் அமர்ந்து கொள் - அழைக்கின்றேன்” என்றாள். மீண்டும் ஆபிரகாம் லிங்கன் முன்னால் வந்தேன். வாசிக்க மனம் முனைப்புக் காட்டாததால் பின்னால் நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

எனக்குள் பயம் தொற்றிக் கொண்டது. முன்னைய தடவைகள் போல விண்ணப்பப் படிவத்தில் ஏதாவது எழுத்துத் தொலைந்து அதைக் கண்டுபிடித்து விடும்படி கூறி விடுவாளோ, - யாராவது கடவுள் ஒருவரைக் கூப்பிட்டு அருகில் இருத்திக் கொண்டால் மெலிதாகிப் படபடத்திருக்கும் நோய்மை கொண்ட மனதிற்கு சுகமளிப்பதாயிருக்கும் எனப்பட்டது. யாரை அழைப்பது என்பதிலும் குழப்பம் நீண்டது. பதற்றம் தொற்றிக்கொண்டதிலிருந்து நான் இன்னொரு மாதிரியாய் மாறி இருந்ததை நானே உணர்ந்தேன்.

முதலாம் முறை வந்திருக்கையில் எல்லாமும் புதிதாக இருந்தது. தொற்றிக்கொண்ட பதற்றத்தினிடையே நம்பிக்கையின் இழை ஓடிக் கொண்டிருந்தது. செயலாளரை சந்திப்பதற்கான அந்த நாளில் வரவேற்பாளினி முன்னால் இருந்த பதிவேட்டில் என் பெயரை பதிவு செய்தபின் அவள் என்னிடம் தந்த எண்ணைப் பெற்றுக்கொண்டு எட்டிப்பார்த்தேன். என் இலக்கம் அழைக்கப்பட இருக்கும் கால தாமதத்தைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டு தேனீர் அருந்திவர போசனசாலை தேடினேன். பால்மணக்கும் குழந்தைகளுடனும், பெருத்த வயிறுடனுமே அனேக பெண்கள் நின்றார்கள். பிரச்சனைகள் கட்டங்களை மாற்றிக் கொண்டு பல்பரிமாணத்தில் கண்முன்னால் விகாரமெடுக்கும் - எனக்கென்ன இருக்கப் போகின்றது- என அவர்கள் எண்ணி இருப்பார்கள். படியிறங்கி நடந்தேன். திரும்பி வருகையிலும் கூட்டம் கலைந்திருப்பதாக தெரியவில்லை. வரிசையில் போய் நின்றேன். மணி உருள கால் கடுப்பெடுத்தது. நின்று வேர் இறங்கப்போகும் கணத்தில் இருக்கையில் அமர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இருக்கை மாறி மாறி என் எண்ணுக்கான இடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டு இருந்தேன். நான் உள்ளே செல்லவேண்டிய முறை வந்தது.

குறுந்தாடியுடன் சுழலும் நாற்காலியில் மெலிந்த உருவத்துடன் ஆடிக் கொண்டிருந்த செயலாளரின் முகத்தில் மீசைக்கும் தாடிக்கும் இடையில் நீத்திய உதடுகளில் சாதகமான வார்த்தைகளை தேடினேன். வணக்கம் சொல்லி அமர்ந்து கொண்டு முறைப்பாட்டைத் தெரிவித்தேன். சிறிய புன்னகையுடன் பிரதியைப் பெற்று ஒட்டுப்பசையுடன் இருந்த குறிப்புத் துண்டை அதில் ஓட்டிக் குறித்த இலிகிதரிடம் உரையாடச் சொல்லி அனுப்பினார். அவளை இனங்கண்டு மேசை முன்னால் நின்றேன். கையில் செயலாளர் குறிப்புடன், விண்ணப்பத்தின் பிரதியும் இருந்தது. நீட்டினேன். “வெள்ளம்” என்றேன் பார்த்துவிட்டு “இன்று வேலை அதிகம் நாளை மறுநாள் வா” என்றாள்.

இரண்டாம் முறை - அன்று வெள்ளிக்கிழமை - சம்பிரதாயத்தைக் கடந்து அவள் மேசை முன்னால் வந்து நின்றேன். என்னிடம் விசாரித்து விட்டு கணினியைத்தட்டி ஒரு கோப்பில் எதையோ தேடினாள். ஒரு விண்ணப்பத்தைத் தனியே உருவி மேசையில் வைத்துப் புரட்டினாள். அது எனதாக இருந்தது. அவள் கண்கள் சிவப்பானது. எழுந்தவள் என் தலையில் கொட்டி படிவத்தைக் காட்டினாள். வலிகலந்த ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தேன். எழுத்தக்கள் இன்றி நிறைய இடைவெளிகள் தெரிந்தது. உற்று அவதானித்தேன். “ப” வரிசையின் எழுத்துக்கள் பக்கங்களில் காணாமல் போயிருந்தன. கோபத்துடன் வலதுபுற உள்ளங்கையில் மணிக்கட்டு சந்திக்கும் இடத்தினால் என் நெற்றியைத் தாக்கி என்னென்னமோ வார்த்தைகளால் ஏசினாள். நான் மூன்று முறை தலை சுற்றி விழுந்தேன்.

எனக்கு இழைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட அவமானத்துக்கு எதிராக சத்தியாக்கிரக போராட்டமொன்றை காலியின் முகத்தில் நிகழ்த்தி நாடறியப் பண்ணுவதா, வீட்டின் வழிசெல்லும் பாதை சந்திப்பில் இருந்த பேருந்து தரிப்பிடத்தின் மேலேறி உண்ணாவிரதம் இருந்து ஊரறியப் பண்ணலாமா என்று தீவிரப்பட்டேன். ஏதாவது பண்ண வேண்டுமென நரம்புகள் முறுக்கேறி தலைக்குள் மின்னலடித்து காட்சிப் படிமங்களை மாற்றி மாற்றி தூண்டிக் கொண்டே இருந்தது.

இப்போது அவள் அழைத்து என் படிவத்தைக் காட்டினாள். அவளது வேலைகள் என்னால் குழப்பமுறுகின்றன என்றாள். முன்னதாக என் விண்ணப்பப்படிவத்தைக் கவனித்துக் கொண்டவள் எட்டாம் முறையுடன் ஓடிப்போனாள். என் தொந்தரவுக்கும், படிவத்தின் மாயாஜாலப் பயமுறுத்தலுக்கும் பயந்துதான் சென்றிருக்க வேண்டும். ஒன்பதாம் முறையிலிருந்து இவளைத்தான் சந்தித்து வருகின்றேன்.

ஒன்பதாம் முறை வந்தேன். வரவேற்பாளியைச் சந்தித்தேன். விபரத்தைக் கூறி உள்ளே நுழைந்தேன். எனது இலிகிதரின் நாற்காலியில் இவள் இருந்தபடி கணினியை இயக்கிக் கொண்டிருந்தாள். நான் அருகே நெருங்கவும் அவள் சிக்கலில் மாட்டினாள். அவள் கணினியில் கோர்த்திருந்த விபரம் அச்ச இயந்திரத்தில் வரவில்லை. அது வெற்றுத் தாள்களையே தள்ளியது. அந்தக் களேபரத்தில் யார் யாரையோ அழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். எனைத் தள்ளிவிட்டு வந்த ஒருத்தன் ஏதோ இயக்கிகளை மாற்றிமாற்றி சரிசெய்து கொடுத்தபின் - தன் வேலையை முடித்த பின்னரேயே எனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

என் கட்டங்களை அடுக்கினேன். எனக்கிருக்கக்கூடிய சிக்கல்களை அவள் புரிந்து கொள்வதாகவும் உடனே உதவக் கூடிய நிலையில் தான் இல்லையென்பதையும் தெரிவித்து விட்டு தான் இன்றுதான் வந்திருப்பதாகவும் சிரேஷ்ட இலிகிதரிடம் முறையிடும்படியும் கூறினாள். இயலாமை தொற்றி கண் சுரக்க சிரேஷ்ட இலிகிதரின் முன்னால் மண்டியிடாக் குறையில் கை கட்டி நின்றேன். என்னிடம் இருந்த பிரதியை வாங்கிப் பார்த்தாள். “இது பழையதாக இருப்பதால் தேடிப் பார்க்க வேண்டும்” நாளை மறுதினம் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டுவிட்டு சொல்லப்படும் தினத்தில் வரும்படி அனுப்பினாள். அழகையை சிரிப்பாக மாற்றிக் கொண்டு வந்தேன். ஆபிரகாம் லிங்கன் சொன்னான் “தோல்வியைக் கற்றுக் கொடுங்கள்”.

இப்போதும் அவள் முனகிக் கொண்டே இருந்தாள். என் படிவ எழுத்துக்கள் தேய்ந்துவிட்டன. மூலப்பிரதியை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மேலதிக செயலாளரைச் சந்தித்தால் தீர்வுக்கான வழிகிடைக்க வாய்ப்புண்டு. - நிறைய வரைபடங்கள் அவரிடம்தான் உண்டு என்றாள். வார்த்தைகள் எதுவும் இன்றி திரு. குடாகம ஐயாவைச் சந்திப்பதற்கான வரிசையில் முப்பத்து இரண்டாவது ஆளாய் நின்றேன். அரைமணிநேரம் கரைந்தது. வரிசை நகர்வதாகத் தெரியவில்லை. அலுவலக நேரம் முடிவதற்கு பத்து நிமிடங்கள் இருந்தன. பரபரப்பு எனைத் தொற்றிக் கொண்டது. வரிசையை சீரமைத்து முறைப்படி அனுப்பிக் கொண்டிருந்த பாதுகாப்பாளரிடம் சென்று வினவினேன்.

“ஐயா எல்லோரையும் விசாரித்து விட்டுத்தான் செல்வார். நீர் வரிசையில் சென்று நிலிலும்” என்றான்.

திரும்பிவந்து என் இடத்துள் நுழைந்தேன். பின் நின்றவள் தான் அதிகாலை மூன்று மணிக்குப் புறப்பட்ட பயணம், கடைசிப் பேருந்தையேனும் பிடிக்கவேண்டுமெனவும், தான்படும் இன்ன பிற சிரமங்களையும் முன் நின்றவனிடம் கதைத்துக் கொண்டே முன் நகர்ந்தாள். நான் நடுவில் விழி பிதுங்கினேன். அவளை விடவோ, பின்னகர்த்தி விடவோ தைரியமின்றி அவளை விளங்கி நின்றேன்.

வெள்ளை நிறத்தில் குண்டாக இருந்தவரின் முகத்தில் எனக்கான கருணைத் துளியைக்கண்டேன். முறையிட்டேன். படிவத்தின் பிரதியை வழங்கினேன். ஆராய்ந்தார்.

“அனுமதி வழங்க முடியும் - ஆனால் நீர் பாதிக்கப்பட்டவர் என்பதை நான் எப்படி நம்புவது” - நைதரசன்

குண்டு வெடித்துச் சிதறியது. அவர்காட்டிய இடத்தில் அவதானித்தேன். கிராம அதிகாரியின் கையொப்பம், பதவி இலட்சணை தவிர்ந்த அத்தாட்சிப் படுத்தியதும், அனுமதித்துக்குறித்த எழுத்துக்களும் தொலைந்து போயிருந்தன. என்னிடமிருந்த இன்னுமொரு பிரதியை வழங்கினேன். அதிலும் அவர் பார்க்கையில் அப்படியே இருந்தது.

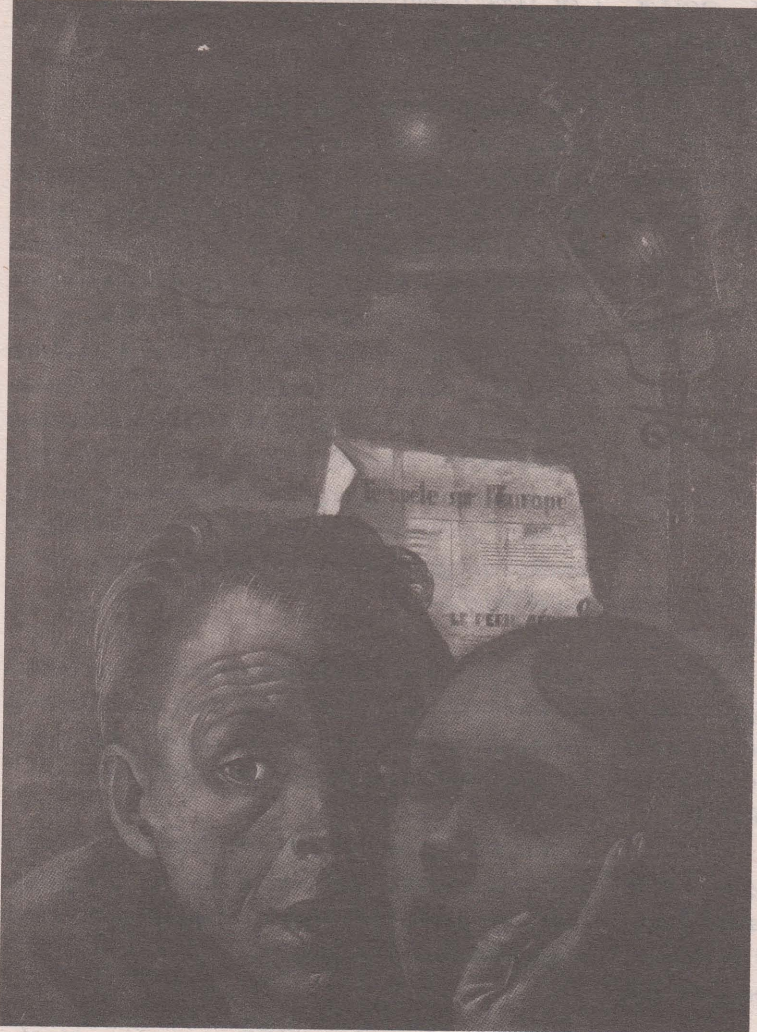
“தொலைந்ததை தேடிச் கண்டுபிடிக்க உனக்கு நாட்கள் செல்லும், ஏற்கனவே இதன் எழுத்துக்கள் தேய்ந்தும், பழுதடைந்தும் உள்ளன. அதனால் புதிய படிவத்தை நிரப்பிக்கொண்டு வா”

இரண்டாம் பிரதியை பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினேன்.

என் கட்டிலுக்கு அருகிருந்த முக்காலியில் விண்ணப்பப்படிவத்தை வைத்து இரவு முழுவதும் அவதானித்தக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென நினைத்தேன். எண்ணங்கள் பறக்கப்பறக்க தலை

சூடாகிக் கொதித்தது. கண் எரிவு காண - கசக்கி ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டேன். எழுத்துக்கள் கால் முளைத்து நகர்ந்து சென்றுவிடுகின்றனவா? அல்லது படிவம் அட்சரங்களைத் தின்றுவிடுகின்றனவா? தன்னிச்சையாக கால் முளைவிட்டுச் செல்ல அவற்றுக்கு முதிர்வு கிடைத்திருக்கவேண்டும். எண்ணங்கள் நிறைந்து ஒரு கணத்தில் கண்கள் மூட கழுத்துடன் ஒட்டிக்கொண்டே தலைமுன் விழுந்தது. பிடரி வலியெடுக்க மெதுவாய் கண் திறந்தேன். அறையை நிறைத்து வெளிச்சம் கிடந்தது. வெளிச்சம் பீச்சிய படிவம் சுருண்டு எதையோ கடித்து மல்லுக்கட்டியது. மடிபட்ட வாய்க்குள் நறுக்கும் சத்தம் கேட்டது. சவ்வை இழுக்கும் நாய்த்தலை போல ஆட்டி - உதறிக் கொள்வதை விழி பிதுங்கி வெளித்தள்ளப்பார்த்தேன். விரல் துண்டாகி விடும் பயத்தில் தொட்டுப் பார்க்க முனையவில்லை. போராட்டம் முற்றுப்பெறும் தறுவாயில் அசைவு குறைந்து ஓய்வுக்கு வந்த படிவம் - ஆறுதலடைந்து விரிந்து படுக்கவும் ஒளிமெல்ல மங்கி இருள் படர்ந்தது. படிவத்திலிருந்து ஆவியாகிய எழுத்துக்கள் மெல்லிய வெண்புகையாக மேலெழுந்து போவதைப் பார்த்தேன். அசைந்து நடனமிட்டபடி ஓட்டிடைவெளியில் நுழைந்து மறைந்துபோயின ஆவியாய் அலையும் எழுத்துக்கள்.

இரண்டாம் முறை சென்று வந்து என்ன பண்ணுவது என்ற சிந்தனைக்குள் நனைந்து தூறல் சொட்டி ஓய்ந்து நள்ளிரவில் குண்டு மல்லிகை வாசத் தின் கீற்றுக்கள் மூக்குள் நுழைய முகத்தில் சிற்றெறும்புகள் ஊர்ந்தன. பறந்து இரைச்சலிட்ட எழுத்துக்கள் ஒழங்கை மாற்றி மாற்றி அமைத்துச் சொற்களைக் காட்சிப்படுத்தின. அவற்றை வாசித்து கணக்கிட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தேன். அவற்றைக் கோர்த்துப் படித்தேன். “நான்” செத்துப் போக எல்லாமும் நானான கவிதையாக இருந்தது. அந்தக் கவிதை எனக்குப் பல விருதுகளையும், வைரம் பதித்த தங்கக் கிரீடங்களையும் சூட்டியது. நானே பெருங்கவிஞன் என அறிமுகப்படுத்தினேன். ஆனால் மிகவும் துன்பகரமான விடயமாக அமைந்திருந்தது என்னவென்றால், அந்தக் கவிதையில் ஒருவரி கூட விடியலில் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. அதைவிடக் கொடூரம் என்னில் ஊர்ந்த ஒரு எழுத்தைக் கூட நினைவுக்குக்

கொண்டுவர முடியவில்லை. அந்தச் சோகத்தின் கவ்வல் பல்லைப் பதியப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

நான்காவது முறையில் இரண்டாவது தடவையாக குறுந்தாடிச் செயலாளர் முன்னால் அமர்ந்தேன். தொலைபேசித் தொடர்பை துண்டித்துவிட்டு என் வருகைக்கான காரணத்தை வினவிக்கொண்டே படிவத்தில் கண்களை ஓடவிட்டார். நான் சற்றும் எதிர்பார்க்காத வகையில் இருக்கையில் இருந்து எழுந்தே விட்டார். “என்ன இது” சற்று அதிகமான குரலிலே கத்தினார். அது அறையில் இருந்த வளிப்பதப்படுத்தலை தாண்டி வெளியே நின்ற சிற்றாழியனை உள்ளே இழுத்து வந்தது.

விண்ணப்பப்படிவம் வினாத்தாளாய் மாறி இடைவெளி நிரப்பக் கோரிய வண்ணம் கிடந்தது. நிறைத்து வைத்திருந்த குற்றுக்கொண்ட கோட்டின் இடையிடையே எழுத்துக்கள் காணாமல் போயிருந்தன. மறுமொழி அறிந்திராத வினாக்களைக் கொண்ட வினாப்பத்திரம் அவர் காதுகளுக்கு சிவப்படித்தது. “எனக்கு வேலையில்லையென நினைத்து, குறுக்கெழுத்திட்டு விளையாட அழைக்கின்றாயா”, செயலாளர் எரிந்து விழ, சிற்றாழியன் என் பிடரியில் கையை வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு அறைதாண்டி, காத்திருப்பிடம் தாண்டி படிக்கருகில் விட்டான். அவமானத்தை எண்ணிக்கொண்டு இறங்கினேன். ஆனாலும், கணக்கு மறந்து போனது.

எப்போதும் எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை எழுத்துக்கள் செல்லும் மாயப்பாதை. மூன்றாம் நாளுக்கு முந்திய இரவில் படிவத்தினால் தின்னப்பட்ட எழுத்துக்களின் ஆவிதான் ஒளி உறங்கிய கண்களுள் கவிதை எழுதியிருக்குமென ஊகித்தேன். ஆனாலும் இப்போதும் கூட கவிதையோ, எழுத்தோ நினைவுக்கு வரவில்லை.

காரியாலயத்திலிருந்த அனை வருமே என் முகத்தைமறந்து விடும் வரை பொசிப்பற்றுக்கிடந்தேன். நகரத்திலிருந்த நண்பனின் மூலம் பிடரி பிடித்த சிற்றாழியன் மாற்றலாகிச் சென்றதை அறிந்துகொண்டு நரையேறிக்கிடந்த தாடியை வளரச்செய்து சோகத்தை உருவாக்கிக்கொண்டேன். பலரது கேலிப் பார்வையை புறக்கணித்து ஐந்தாம் முறையாக நுழைந்தேன்.

சிரேஷ்ட இலிகிதரின் முன்னால் கூத்தாடினேன். “இதில் என் தவறு ஏதுமில்லையெனக் கெஞ்சினேன். நிவாரணம் பெற செலவிட்ட பயணச் செலவை, குடும்பம் பட்ட துயரை- கண்ணீரை வடியவிட்டுக் கூறினேன்.

அவள் மனம் சற்றேனும் இளகி இருக்க வேண்டும். கையை நீட்டினாள். பிரதியைப் பெற்றுப் பார்த்தவள், “உனக்கின்னும் விளையாட்டுத்தனம் போகவில்லை. இதைப்படிக்க எனக்குக் கால அவகாசமில்லை” தூக்கி எறிந்தாள். மீண்டுமொருமுறை எல்லோருடைய கண்களும் என்னில் மொய்த்தன. பிரதியைப் பொறுக்கி அவள் ஏசிய காரணத்தைத் தேடினேன்.

எழுத்துக்களெல்லாம் பல்கிப்பெருகி தாறுமாறாய் குட்டிகளை ஈன்று எல்லாப் பக்கங்களும் நிரம்பிக் கிடந்தன. கொஞ்சம் தள்ளி வைத்துப் பார்க்கையில் கோழிகிழித்த எழுத்துக்களாலான கட்டுரைபோலத் தென்பட்டது. தலை ஒருமுறை சுழன்று நின்றது.

“இது கூட என் தவறல்ல, மூலப்பிரதியைப் பார்த்தால் உண்மையைப் புரிவீர்கள்” என கழிவிரக்கத் தொனியில் மன்றாடினேன். திரும்பத் திரும்ப கஷ்டத்தைச் சொன்னேன். அம்மாவையும் இழுத்து நிற்பாட்டினேன். அவளுடைய இடர்பாடுகளும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன. பிரதி மீண்டுமொருமுறை அவள் கைகளுக்குச் சென்று வந்தது.

திகதி முத்திரையைக்காட்டி “இது நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு கொடுக்கப்பட்டது. இதைத் தேடியெடுக்க இப்போது முடியாது” என்றாள். அனர்த்த நிவாரண அதிகாரியைச் சந்திக்க வெள்ளத்தில் நீந்திச் செல்ல வேண்டி இருந்த காலத்தையும், ஒருவாறு அவரைக் கண்டுபிடித்து உறுதிப்படுத்தற் கடிதத்தை மூன்றாம் முறையில் இலிகிதரிடம் சமர்ப்பித்ததையும் விளக்கினேன். பிரதிகளுள் அடிக்கடி நடக்கின்ற மாற்றத்தின் விளைவுகளையும் எடுத்துக் கூறினேன். என்னிலிருந்து எழும் கருகும் புகையின் வாசனையை நுகர்ந்தவளாய், சற்று நிதானத்துடன் நம்பிக்கையைக் கலந்து கூறினாள். “இன்று போய் நாளை வா, நல்லது நடக்கும்” பசிவயிற்றைக் கிள்ள நிராயுத பாணியாய் தோல்வியும் இன்றி வெற்றியும் இன்றி களத்தை விட்டு வெளியேறினேன்.

ஆறாம் முறை எவ்வித பிரயோசனமும்மற்றதாய் மக்கள் வெள்ளத்தில் அடிபட்டு, சரிந்த மண் சகதியில் கால் புதைத்து, மூக்குப் புற்றுக்கட்ட புழுதிக் காட்டிடை பயணக் களைப்பு மிஞ்ச வெளியேறினேன்.

உடைந்த மனதின் துண்டுகளை எண்ணி வேதனைகொண்ட நடையுடன் கூடவே ஏமாற்றத்துடன் வந்த நண்பர்கள் அனுப்பிய ஆலோசனைகளை காதுகளில் பெற்று நடந்தேன்.

“காணாமல் போன உன் எழுத்துக்களை அங்கிருக்கும்

ஒரு அதிகாரி திருடிச் சென்று பெட்டியொன்றில் சேமித்து வைத்திருப்பான். அவனை அணுகி, சிற்றுண்டிச் சாலைக்கு அழைத்துச் சென்று நா சுவைசொட்டத் தேனீரும், வயித்துக்கு பலகாரமும் வாங்கிக்கொடு - அந்த மயக்கம் கலையும் முன்னமே கண்கள் அகலவிரிய பச்சைநிறத் தாளொன்றை அவனுக்கு நீட்டு, இரண்டு தினத்துக்குள்ளாகவே தவற விட்ட இடங்களை எழுத்துக்கள் நிறைத்துக் கொள்ளும்”.

இன் னொ ரு த்த ன் செ ன் னா ன் .
“அங்கிருப்பவர்களிலேயே, சகல வல்லமையும், அதிகார தந்திரமும், சுழிவுகளும் தெரிந்தவன் சிற்றூழியன் ஒருவன் தான். எந்த மேசையில் இருந்தாலும் கோப்பிலிருந்து படிவத்தை எடுத்து எழுத்துக்களைச் சரிப்பண்ணி பத்திரமாக நகர்த்துவான். அவனுக்கு ஒரு பையில் தேயிலையைக் கொடு மகிழ்ந்து விடுவான் - ஏனென்றால், அதுதான் தங்களுக்கு உற்சாகம் தந்து கொண்டிருப்பது என நம்பிக்கொண்டு இருப்பவர்கள் அவர்கள்; இல்லாவிட்டால் இலிகிதரின் மேசைக்குச் சென்று அவளுக்கு பிடித்தமானது என நீ கருதும்

அன்பளிப்பை மேசையில் வைத்துவிட்டு, அடுத்த வாரத்தில் வருவதாகச் சென்றுவிடு. எப்படியும் அதை எடுக்க அவள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதால் எடுத்துக் கொண்டு, எழுத்துக்களைக் காப்பாற்றும் பணியில் ஈடுபடுவாள்”.

எதுவும் என் இயல்புக்கு பொருந்தி, மனதுடன் ஓட்டவில்லை. பிரதிகள் பல்கிப் பெருகுகின்றன - பிரதிகள் மட்டுமே இப்படி மாற்றமுறுகின்றதா மூலமும் மாறிக் கொண்டிருக்குமா, சில வேளைகளில் பிரதிகள் கூடி மூலத்தை தின்றிருக்குமோவென கலங்கி இருந்தேன். இதுவரை அவர்கள் யாருமே என் கண்களுக்கு மூலப்பிரதியைக் காண்பிக்கவேயில்லை.

மேலதிக செயலாளரின் அறிவுறுத்தலுக்கமைய புதிய படிவம் தேடி நிரப்பினேன். கிராம அதிகாரியின் கையொப்பத்தை அனுமதியுடன் பெற்றுக்கொண்டேன். இரண்டு நாட்கள் இரவு பகலாக காவல் இருந்து படிவம் எழுத்துக்களைத் தின்னவில்லை - மாறவும் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டபின்

பிரதேச பொறுப்பதிகாரியை சந்திக்கச் சென்றேன். விபரங்களைக் கூறி கிராம அதிகாரி கையொப்பமிட்டதைக் காட்டினேன்.

தான் புதிதாக வந்திருப்பதாகவும், வடிந்துசென்று கடலுடன் சங்கமித்துப்போன வெள்ளத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு வந்து இன்றைய தினமிட்டு கையொப்பமிட்ட முடியாது எனவும் மறுத்து விட்டார். அதற்கான பல நியாயங்களை விளக்கினார். எதுவும் ஏறவில்லை. அப்பாவியாய் நின்ற என் ஏமாளித்தனத்தை எண்ணி வெட்கப்பட்டேன். ஆனால் அவர் முடியாது என்பது மட்டும் மண்டைக்குள் சூடாகிச் சுற்றியது. வழமையை விடவும் அதிக வேகத்துடன் வீடு திரும்பினேன்.

வெள்ளம் வடிந்து மேற்படையில் ஈரமற்றுப்போன மண்ணைத் தோண்டிக் குழியாக்கினேன் முன்

வாசலிலேயே முழங்கை தாண்டிப்போக விரல் நீரைத்தொட்டது. வீட்டிலிருந்து பிரதிகளைத் தேடித் தேடிக் கண்டுபிடித்து கிழித்து குழியினுள் இட்டேன். புதிய படிவத்தையும் போட்டுவிடத் தவறவில்லை. மண்ணெடுத்து குழிநிறைத்து மூடி, மட்டந்தட்டி குதிகாலைக் குத்தி இறுக்கினேன்.

அதன் பின்னரெல்லாம் எந்தப்படிவம் நிரப்பும் பொறுப்பையும் நான் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அப்படியொரு இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டால் படிவத்தை மோட்டில் தொங்கவிட்டு ஓட்டு இடைவெளியில் புகையாகிய எழுத்துக்கள் வந்து குந்திக்கொள்ளும் வரையும், படிவம் தின்ற அட்சரங்கள்போக மீதியால் அது நிரம்பும் வரையும் வலையை இழுத்துக் கொண்டு கடலுக்குப் போகத் தொடங்கினேன்.

பெரிய செய்தி

தெருமூடிமடம்

பருத்தித்துறையில் தும்பளையில் இது அமைந்துள்ளது. இதுதான் இலங்கையில் உள்ள ஒரே ஒரு தெருமூடிமடம். தெருவை மூடி அமைக்கப்படுவதால் தெருமூடி மடம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இந்த மரபுரிமைச் சொத்தானதுமுறையான பராமரிப்பு இன்றியும் மக்களது அறிதல் இன்றியும் காணப்பட்டது. இதனைப் பற்றிய விழிப்புணர்வும் அந்த பிரதேசத்தைச்சேர்ந்த கூத்துக்குகலைஞர்களையும் சந்தித்து உரையாடலும் பறை இசைப்பும் மோர்பகிர்வும் இடம்பெற்றது.

குருவிக்கூடு

சாவகச்சேரியில் உள்ளரசராலையில் 500 ஹெக்டேயருக்கு அமைந்துள்ள கண்டல் நிலபிரதேசம். இங்கு பருவ காலங்களுக்கு பறவைகள் புலம்பெயர்ந்து வரும். குறித்த பிரதேசம் ஒரு இயற்கை மரபுரிமையாகும். தொன்மை யாத்திரையில் குறித்த பிரதேசத்தில் முழுநாள் கொண்டாட்டங்களும் விழிப்புணர்வு நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கூழ் மற்றும் நொங்கு பரிமாறப்பட்டது. பறையிசை, புல்லாங்குழல் மற்றும் வாய்ப்பாட்டு என்பனவும் இடம்பெற்றன. மாலையில் குருவிக்கூடு திடலில் மாட்டுவண்டிச்சவாரி இடம்பெற்றது. அங்கு திரண்டு வந்திருந்த மக்களுக்கு துண்டுப்பிரசுரங்களை விநியோகித்துவிழிப்புணர்வு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

பெருந்தீவு

மிக நீண்டகால பண்பாட்டைக் கொண்ட மரபுத்தீவான பெருந்தீவு பல்வேறு வரலாற்று நினைவுகளைக் கொண்ட சொத்தாகும். இதன் அடையாளாச் சின்னங்களையும் வாழ்முறைகளையும் பற்றிய அறிதல் தொன்மயாத்திரையில் இடம்பெற்றது. பல்வேறு இடங்களில் விழிப்புணர்வு நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. பாடசாலை மாணவர்களுக்கானவிழிப்புணர்வு உரைகள் மற்றும் பொது சந்தை, திருச்சபைகள் என்பவற்றிலும் தொன்மயாத்திரை பற்றிய இதழ் விநியோகிக்கப்பட்டது.

மின்மினிப் பூச்சிகளின் பச்சைவெளிச்சம் குழந்தையாய்
என்னை மாற்றுகிறது, நீ என்னைப் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறாய், எல்லாக்கதவுகளையும் திறந்துவிட்டு,
வெல்வெட் பூச்சிகளின் தோலின் மேல் நிர்வாணமாய்க்
கிடக்கிறேன், பொன் வண்டுகள் எக்சோரா இதழ்களில்
என்னைத் தேடுகின்றன என்றேன்,

“தெரியும்”, “நீ கடந்த காலத்தை நிகழ்த்திக் காட்டு” என்றாய்

குழந்தையாய் நினைவடுக்குகள் வெளிவர மறுக்கும்போது
அம்மா அதன் துவாரத்தில் ஒரு பேபி சோப்பை வைக்கிறாள்,
நினைவுகள் வழக்கிக் கொண்டு வருகிறது. அன்னமுன்னாப்
பழங்கள் தமது ருசியைத் தருகிறது, இதோபிடி,
கொவ்வைப்பழங்களையும் கிளிகளின் கழுத்தின் சிவந்த
ஆரங்களையும் தருகிறது இந்த முதல் ஞாபகம்.

மழைக்காலங்களில் - வழக்கும் பாசியை, ஊறித்தெருக்களின்
நீரை, பாதத்தடங்களை, பார்.

அதோ ஒரு கல்லிலிருந்து இன்னொரு கல்லுக்குத் தாவும்
சிறுவனை.

மாமரங்களின் இலைகளை, குரோட்டன் செடிகளின்
நிறங்களை ஞாபகப்படுத்துகிறது நினைவு, மழைநீர் உருளும்
அதன் இலைகளை நீ மறக்கவே முடியாது. பின், சாம்பிராணி
வாசனையும் மல்லிகைப்பூவின் பாம்பை அழைக்கும்
வாசனையும் வைரவர் கோயிலின் நித்திய கல்யாணி
மலர்களையும் அறுகம்புல்லையும் சுற்றித்திரியும் சிறுவனை
நீ பார்க்கிறாய், எவ்வளவு வளர்ந்துவிட்டான் பார்,

ஞாபகம் -வண்ணத்துப்பூச்சிகளை குப்பைமேனிச்
செடியால் அடிக்கும் சிறுவனைக்காட்டுகிறது. ஒரே ஒரு
தடவை தும்பியின் வாலில் நூலைக் கட்டுகிறான் .

பராலைட் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறான். அவனது
குழந்தைத்தனத்தைப் பார்த்து நீ சிரிக்கக்கூடும், அவன்
அதைக் கொண்டாடினான். மரப்பெட்டியில் துடுப்புக்களைக்
கற்பனைசெய்து வானத்தில் நீந்தினான், அப்போது
தென்னைமரங்களின் இலைகளை பார்த்தான், கோழிக் குஞ்சு
களும் நாய்க்குட்டிகளும் அவனுக்குஎவ்வளவு நெருக்கம்
என்பதை நீ இப்போது பார்க்கிறாய் .

பொன்னொச்சிமலர்கள், வில்வம் இலை, நாவல்பழமரம்,
கடதாசிப்பூக்கள் என நினைவுகள் மலர - சிறுவன் உடைந்த
கட்டடங்களில் தாவி அலையும் சிறு அணிலை உனக்கு
ஞாபகப்படுத்துகிறான்.

அவனது ஞாபகங்களில் மனிதர்களே இல்லை என்பதை

புரிந்து கொள்கிறாய். அவனுக்கும் ஞாபகத்துக் குமான புதிரை அவனது அம்மாவின் வாசனை உனக்கு அவிழ்த்துக் கொண்டே செல்கிறது. நீ கனவுக் கயிற்றிலிருந்து அவனது பூமியில் குதிக்கிறாய். காகங்களின் தலைகள் திரும்பித் திரும்பி உன்னைப் பார்கின்றன .

பட்டங்கள் மிதக்கும் வானத்திற்கு கீழே அவன் ஒரு சிறுவன் நீ ஒரு சிறுமி, உனக்காகத்தான் அவன் அந்த நினைவின் மலரை திறக்கிறான். பொன்வண்டுகளும் மின்மினிகளும் வெல்வெட் பூச்சிகளும் உன்னையும் அவனையும் சூழ்கின்றன, அவன் தொடுவது உன் வெல்வெட் தோலில், அவன் உனக்கு காட்டுவது பொன்வண்டுகளின் உலகை, நீயும் அவனும் இருளில் பார்த்துக் கொள்கிறீர்கள், கண்களில் பச்சை வெளிச்சம்

02

கண்ணாடிப் பேழைக்குள் நெளியும் பாம்புகள்

திருவிழாத் தெருக்கள் கலகலத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஞாபகம் தன் அந்தக் கணத்திலிருந்து ஆதிக்கணம் வரை திரும்பத் திரும்ப அலைகிறது. பாதாளக்கிணற்றில் ஓடும் மோட்டார் சைக்கிள் மறுபடியும் மறுபடியும் வளைய வளைய சுற்றுகிறது.

ஒரேயொரு “கிளிப்” வாங்கி கொடுத்துவிட வேண்டும். அம்மா, ஞாபகங்கள் இராத் திரித் திருவிழாவில் முடிந்திருந்த தாள்களில் சிலவற்றைத் தருகிறாள். விபூதிவாசம் குங்கும முகம்.

எல்லா நிறங்களும் இருளில் அலைந்த தெருவில் குரல்களின் சத்தமும் உடல்களின் சத்தமும் குமைந்து மூச்சுத் திணறியது.

ஞாபகம் மீண்டும் நிகழ்காலத்தில் தள்ளிவிட, இதோ பக்கத்தில் வரும் இவளுக்கு ஏதாவது வாங்கி கொடுக்க வேண்டும். தொண்டையில் இறங்கிய குளிர்களின் அலையும் இருளில் தொலைந்த சிறுவனின் கண்களை அவளுக்கு காட்டியிருக்க வேண்டும். கைகளைப் பிடித்தாள்.

வானத்தில் மிதந்து விரிந்து சுற்றி பூமிக்குத் திரும்பும் விசிறிகளை ஒருவன் பறக்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

நினைவு வானத்திற்குத் திரும்பியது.

அப்பாவின் சைக்கிள் பின்கரியரில் இருந்தபடி செல்கிறாள் அம்மா. மாறாத சிரிப்பு. இரக்கத் தின் கண்கள்.

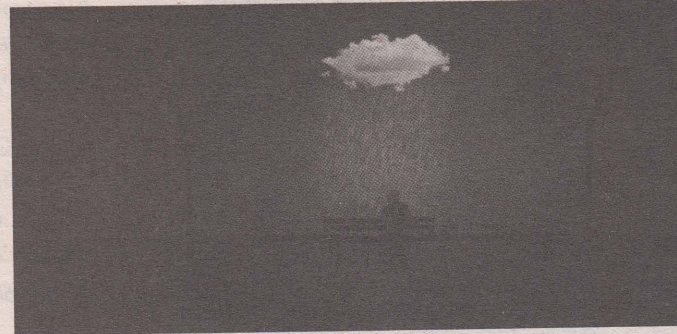
ஐஸ்பழங்களை உறிஞ்சியபடி நிற்கும் அத்தைகள், மச்சான்கள், மச்சாள்கள். உறவின் இந்தக்கணம் கரைந்து விடாதபடி ஞாபகத் தில் உறைந்திருக்கிறது. நகைகளின் சரசரப்பு, பவுடர் வாசனை, மணலில் புதையும் கால்கள். வியர்வை கசியும் ஒன்றையொன்று பற்றிப் பிடித்த கைகள்.

யானைத் துப்பாக்கி வாங்கித் தரும் அப்பா. துப்பாக்கிகளை மட்டுமே வாங்கிகொண்டிருந்த சிறுவர்கள்.

கச்சானின் வறுத்த காற்று மூக்கில் சோளனைப் பொரிய வைத்தது. ஊறிய ஒழுக்கும் தேன் குழல் நாக்கைப் போல் நீண்டு வளைந்திருந்தது.

பலூன்களை விற்றுக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் இந்தக் காலத்திற்கும் அந்தக் காலத்திற்கும் இடையில் பறந்து செல்பவர்களாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பெரிய தாங்கியிலிருந்து நீரை விசிறியபடி யானையைப் போல நகர்கிறது காலம்.

தெருமுடிமடம்

தொன்ம யாத்திரை - 01 - தெருமுடிமடம்

PIRAINILA PHOTOGRAPHY

குருவிக்காடு

KURUVIKKAADU, SARASALAI

PIRAINILA PHOTOGRAPHY

நெடுந்தீவு

